

Hoàng Đồng Học

Contents

Hoàng Đồng Học	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	49
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	59
28. Chương 28	60
29. Chương 29	62
30. Chương 30	64
31. Chương 31	66
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	73
35. Chương 35	75
36. Chương 36	76
37. Chương 37	78
38. Chương 38	80
39. Chương 39	82
40. Chương 40	85
41. Chương 41	87

42. Chương 42	89
43. Chương 43	91
44. Chương 44	93
45. Chương 45	96
46. Chương 46	99
47. Chương 47	101
48. Chương 48	103
49. Chương 49	106
50. Chương 50	108
51. Chương 51	110
52. Chương 52	112
53. Chương 53	114
54. Chương 54	116
55. Chương 55	118
56. Chương 56	120
57. Chương 57	122
58. Chương 58	124
59. Chương 59	126
60. Chương 60	128
61. Chương 61	130
62. Chương 62	132
63. Chương 63	135
64. Chương 64	138
65. Chương 65	140
66. Chương 66	142
67. Chương 67	144
68. Chương 68	146
69. Chương 69	148
70. Chương 70	150
71. Chương 71	152
72. Chương 72	154
73. Chương 73	156
74. Chương 74	158
75. Chương 75	160
76. Chương 76	162
77. Chương 77	164
78. Chương 78	166
79. Chương 79	168
80. Chương 80	169
81. Chương 81	171
82. Chương 82	173
83. Chương 83	175

Hoàng Đồng Học

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, vườn trường Độ dài: Hoàn 83 chương chính văn + 1 chương bonus Chuyển ngữ: Mầm Vữa mới khai gi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-dong-hoc>

1. Chương 1

Hoàng đồng học năm nay lớp 12, thăm mến bạn cùng bàn của mình đã là năm thứ ba rồi.

Bạn cùng bàn là ủy viên thể dục, da dẻ ngăm đen, vóc dáng rất cao, dung mạo rất đẹp trai, con mắt rất sáng.

Lúc vừa khai giảng lớp mười, Thầy giáo để mọi người tùy tiện tìm vị trí ngồi, tên nhóc Hoàng đồng học an vị ở hàng thứ ba, bởi vì hai hàng trước cũng đã bị ngồi đầy rồi.

Bạn học mới lục tục đi vào lớp, không ai lại đây ngồi cùng cậu cả.

Hoàng đồng học không biết tại sao, cũng ngại ngần không hỏi.

Cậu là một người rất hướng nội, dễ dàng thẹn thùng.

Lúc chuông vào học vang lên, lúc đó nam sinh sắp trở thành bạn cùng bàn với cậu mới tiến vào phòng học, đứng ở phía trước nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng đi tới bên cạnh Hoàng đồng học.

Cứ như vậy, hai người thành bạn cùng bàn.

Hoàng đồng học nhỏ giọng nói: “Xin chào, tớ tên là Hoàng Đồng.”

Bạn cùng bàn nở nụ cười: “Còn tôi tên là Bạc Kim.”

(mình nghĩ đây là chơi chữ thôi, Hoàng Đồng là Đồng vàng, nên bạn kia trêu tên bạn ý là Hợp kim bạc)

Hoàng đồng học sững sờ: “Hả? Có thật không?”

“Tất nhiên là giả rồi.” Bạn cùng bàn đem cặp sách nhét vào trong bàn học, nói, “Hạ Địch.”

“Hả?”

“Tôi nói tôi tên Hạ Địch.”

Cậu ấy thật dễ mất kiên nhẫn, Hoàng đồng học ngại ngần nói nhỏ.

“Cái gì?” Bạn cùng bàn không nghe rõ cậu nói cái gì.

Hoàng đồng học lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì cả.”

Hoàng đồng học không phải M, cũng không có khuynh hướng muốn bị đày ải, thế nhưng cậu phát hiện mình rất yêu thích cái tính khí không tốt lắm này của bạn cùng bàn.

Ngày đầu tiên khai giảng, Thầy giáo để mọi người đứng lên tự giới thiệu mình, Hoàng đồng học nói xong tên của mình, Hạ Định cầm đầu các bạn học, cười đến mức như muốn vỡ màng nhĩ của cậu.

Có người giống như đúc Hạ Định nói : “Bạn tên là Hoàng Đồng, còn mình gọi là Bạc Kim đấy!”

Có người ở một bên khác đáp lời: “Thầy giáo, còn em tên là Hoàng Kim!”

Trước khi đi học Hoàng đồng học biết đây là một lớp cũng khó nói, chỉ có một nửa là bình thường thi vào, nửa kia là dựa vào quan hệ tốn không ít tiền để vào, trong những học sinh này, còn có những tên còn không khác lưu manh du côn là mấy.

Mà trong đó, có một người Hoàng đồng học biết, người kia là đồng học trung học cơ sở của cậu, thích nhất là bắt nạt nữ sinh.

Hoàng đồng học không có bị hấn bắt nạt, đại khái bởi vì Hoàng đồng học tuy rằng hướng nội, nhưng cũng không có tóc dài cho đối phương giật, cũng không có ngực cho đối phương sờ.

Hoàng đồng học rất sợ hấn, cũng rất ghét hấn, không nghĩ tới lên cấp ba rồi còn chung lớp với hấn.

Thầy giáo gõ gõ bàn: “Đừng làm rộn, Hoàng Đồng em ngồi xuống đi, người kế tiếp.”

Một vòng tự giới thiệu mình kết thúc, một tiết học trôi qua.

Nghỉ giữa giờ, Hoàng đồng học muốn cùng bạn cùng bàn rút ngắn quan hệ, liền chủ động nói chuyện, hỏi bạn cùng bàn tốt nghiệp cấp một ở trường nào.

Bạn cùng bàn còn chưa trả lời đã bị người gọi đi rồi, gọi hấn đi ra ngoài chính là cái tên còn đồ các ké Hoàng đồng học biết.

Hoàng đồng học nhìn bọn họ đi ra phòng học, kẻ vai sát cánh, xem ra quan hệ thân mật, như là bạn bè cũ nhiều năm.

Cậu ngồi lại vào chỗ, nhìn túi bút của bạn cùng bàn rồi chờ ra.

Cậu cảm thấy bạn cùng bàn thoát nhìn là người tốt, người có con mắt sáng như vậy, sẽ không là kẻ xấu.

Cậu nghĩ, ở trường mới này, mình muốn có một khởi đầu mới, lần này mình nhất định phải kết giao bạn bè, nhất định phải cùng bạn cùng bàn trở thành bằng hữu.

Không nghĩ tới chính là, kết thúc nghỉ giữa giờ, sau khi bạn cùng bàn trở lại, câu đầu tiên nói với cậu là: “Tôi nghe Hồ Thuật nói, cậu là đồng tính luyến ái?”

2. Chương 2

Lúc bạn cùng bàn hỏi câu kia, Hoàng đồng học cũng không thấy ý tứ trên tức trong giọng nói của hắn, cũng không phải bởi vì đối phương không có, mà là bởi vì cậu trì độ thôi.

Hoàng đồng học lập tức phản bác: “Tôi không phải.”

Bạn cùng bàn nở nụ cười: “Không phải thì không phải, cậu căng thẳng làm gì?”

Hoàng đồng học: “Tôi không, không căng thẳng.”

“Cậu đang lo lắng.” Bạn cùng bàn nói, “Cậu còn đỏ mặt nữa.”

Hoàng đồng học vốn là người dễ dàng xấu hổ, càng sốt ruột, mặt càng dễ hồng.

Cậu cực lực phủ nhận: “Tôi không phải thật mà.”

Bạn cùng bàn nhún nhún vai: “Tùy cậu thôi.”

Tiết sau là toán học, Hoàng đồng học thất thần liên tục.

Thầy giáo nói muốn chọn một đại diện lớp lâm thời, hỏi có người nào muốn tự tiến cử không.

Hồ Thuật ngồi ở hàng cuối cùng gơ tay: “Thầy giáo, bạn học Hoàng học cực kỳ tốt, cậu ấy chính là trung khảo sai lầm rồi, để cậu ấy làm đại diện toán học cho lớp đi ạ!”

(bản raw , mình không biết dịch là gì cả)

(mình nghĩ câu ấy là ‘cậu ấy đã từng làm hồi cấp 2 rồi ạ’)

Hoàng đồng học đột nhiên bị điểm tên, sợ hết hồn, vội vội vàng vàng quay đầu lại, như một nai con trong rừng rậm bị hoảng sợ bởi một tiếng súng săn.

“Hoàng Đồng đứng lên.” thầy Toán nói.

Hoàng đồng học thật sự hoảng sợ, cậu sợ nhất là nói chuyện ở trước mặt mọi người.

“Hoàng Đồng đâu?” Thầy toán không quen biết mọi người, kêu tên thấy không ai đứng lên, lại nhìn lướt quanh cả phòng học một vòng.

Hoàng đồng học không có biện pháp, cúi đầu đứng lên, rất giống như là một học sinh gây lỗi.

Cậu rất nhỏ giọng nói: “Thưa thầy, toán học em thực ra không tốt lắm.”

Thầy Toán thực sự rất nhiệt tình: “Không sao, cũng chỉ là tạm thời thôi, chưa chắc đã làm đại diện cả khóa này, còn có thể khích lệ em học toán, vậy thì tạm thời em làm đi.”

Hoàng đồng học nhú lông mày, nghĩ nên nói gì mới có thể thoái thác việc này.

Nhưng thầy không cho cậu cơ hội, an bài xong đại diện của khóa, liền để Hoàng đồng học ngồi xuống, rồi bắt đầu giảng bài.

Hết giờ học, Hoàng đồng học mau mắn theo thầy Toán đang đi ra ngoài.

Cậu nói: “Thưa thầy, thầy có thể đổi người khác được không ạ?”

“Tại sao? Em không thích toán học à?”

Hoàng đồng học lắc đầu: “Em học toán quá kém, hơn nữa..... Em sợ cùng mọi người giao tiếp không tốt.”

Thầy toán tựa như cổ vũ, vỗ vỗ bả vai cậu: “Không có chuyện gì, vừa vặn cơ hội này em rèn luyện thêm đi.”

Thầy giáo đi rồi, để lại Hoàng đồng học cau mày đứng giữa hành lang.

Bạn cùng bàn cùng Hồ Thuật từ đằng sau đi tới, Hồ Thuật hướng cậu huyết gió: “Ôi ôi ôi, đại diện toán của lớp này!”

Hoàng đồng học liếc mắt nhìn hắn, không lên tiếng, vừa liếc nhìn bạn cùng bàn, trên mặt người kia phẳng

phát giống về mặt Hồ Thuật.

Cậu cúi đầu, vòng qua hai người, trở về phòng học.

Hoàng đồng học trở lại chỗ ngồi của mình, phát hiện vở viết trên lớp của cậu bị người ta vẽ lung tung.

Đường nét phác họa ra bộ phận kia của nam giới.

Hoàng đồng học từ trong bọc sách lấy ra bút xóa, cau mày, bị rơi xuống.

Cậu nhìn chằm chằm cái thứ màu trắng kia, thấy hơi cay mũi, trong đầu cũng không nghĩ cái gì nhiều, chẳng qua chỉ là cảm thấy, giống như mặc dù thay đổi môi trường mới rồi, cũng không thể bắt đầu cuộc sống mới.

Cậu nâng cằm, nhìn bên ngoài cửa sổ.

Học sinh mới lớp mười đều ở tầng một, cậu ngồi sát cửa sổ, quay đầu là có thể nhìn thấy người bên ngoài qua lại.

Cậu nhìn đến xuất thần, cũng không biết đang nhìn ai, đang chạy qua lại, đột nhiên một quả cầu lông bay thẳng đến trán cậu.

“Ôi thôi, bạn học cậu không có chuyện gì chứ?” Một nam sinh có mái tóc cạo đến gần cùn cùn chạy tới, nhìn Hoàng đồng học nói xin lỗi.

Hoàng đồng học lần này bị đập cho mắt nổ đom đóm, chậm chậm nói: “A, không có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi, ” nam sinh nói, “Vậy làm phiền cậu lấy giúp mình quả cầu lông, rớt trong chén nước cậu kia.”

3. Chương 3

Cầu lông của nam sinh kia nghiêm túc vững vững vàng vàng nằm ở trên chén nước của Hoàng đồng học, như là ai cố ý thả lên như thế.

“Giúp em một tí đi.” người Đứng ở bên ngoài cười lấy lòng, “Bạn học, sắp lên lớp rồi!”

Hoàng đồng học tỉnh táo lại, ần ần cái trán còn có chút đau, nói câu “Xin lỗi” sau đó đem cầu lông cầm

lên, trả lại cho nam sinh kia.

“Cảm ơn nha.” Nam sinh nhận lại cầu lông, chỉ chỉ trán của cậu nói, “Đỏ lên rồi, xin lỗi ha!”

Không đợi Hoàng đồng học nói chuyện, nam sinh kia đã chạy đi rồi.

Hoàng đồng học ngồi ở chỗ đó nhìn người bên ngoài đánh cầu lông, cầu lông màu trắng ở giữa hai người bay tới bay lui, nó vừa qua đến đã bị đánh trở lại, trôi qua lại bị đánh trở về, Hoàng đồng học nghĩ đến chính mình.

Nhưng là, cầu lông so với cậu còn lợi hại hơn, bởi vì ngay cả cầu lông còn có thể “đánh” cậu.

Chuông vào học vang lên, Hoàng đồng học nhìn người nam sinh kia nhặt cầu lông đang rơi trên mặt đất lên, theo mọi người cùng nhau chạy về lớp học, người kia mặc đồng phục học sinh, chắc là năm cuối cấp 3, cậu ấy vừa chạy, hình như có cái gì từ trong túi quần rơi ra.

Hoàng đồng học muốn gọi cậu ta lại, nhắc nhở cậu bị rơi đồ, thế nhưng người đó đã chạy xa.

Bạn cùng bàn từ bên ngoài trở về, Hoàng đồng học ngửi thấy được trên người của hắn toàn mùi thuốc lá.

Hoàng đồng học rất muốn hỏi một chút, hắn hút thuốc phải không, còn muốn nhắc nhở hắn, không cần cùng Hồ Thuật tiếp xúc nhiều, Hồ Thuật là người thích đi bắt nạt.

Thế nhưng cậu cuối cùng trầm mặc, bởi vì cậu nhìn thấy Thầy giáo vào cửa, Hồ Thuật đem một hộp thuốc lá ném cho bạn cùng bàn.

Thì ra, người ta vốn là cùng một loại người.

Hoàng đồng học nghiêm túc thi được trường cấp ba trọng điểm, nhưng kết quả học tập cũng không tốt đến mức có thể được gọi là trình độ học bá.

Cậu từ nhỏ đã biết mình không thông minh, thậm chí có thời điểm sẽ rất ngốc, vì lẽ đó, đều tự nói với mình cần cù bù thông minh, đều nỗ lực hơn so với người khác.

Cậu lên lớp nghe giảng rất chăm chú, rất sợ ở cấp ba bị thụt lùi so với người khác.

Cả lớp năm mươi mấy người, cậu nhập học kết quả học tập xếp hạng hơn hai mươi.

Cậu muốn từ từ học tập tiếp, dù cho giống như ốc sên, bò đến mức rất chậm, nhưng chỉ cần kiên trì, đợi

được lúc thi tốt nghiệp trung học, là cũng có thể có một kết quả học tập thật tốt.

Thầy giáo hỏi, cầm danh sách, tùy tiện gọi tên của một người.

Là Hạ Dịch.

Hoàng đồng học liếc mắt nhìn bạn cùng bàn, người kia lại đang ngủ.

Cậu dùng khuỷu tay nhẹ nhàng huých đối phương một hồi, nhỏ giọng nói: “Thầy giáo hỏi bài kia.”

Bạn cùng bàn sợ hết hồn, đứng lên nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Hoàng đồng học loạch xoạch ở trong sách viết công thức, lại lén lút kéo góc áo bạn cùng bàn.

Bạn cùng bàn cúi đầu, nhìn công thức rồi đọc theo.

Thầy giáo gật đầu, hài lòng, để bạn cùng bàn ngồi xuống.

Bạn cùng bàn thở phào nhẹ nhõm, cười nói với cậu: “Cảm ơn nha.”

Hoàng đồng học lại thẹn thùng, mím môi cúi đầu, đỏ mặt đem sách cầm lại trước mặt mình.

Cả nửa tiết sau đó cậu đều cười trộm, còn âm thầm hi vọng Thầy giáo lại hỏi bạn cùng bàn một lần nữa, cậu còn muốn giúp đối phương trả lời, còn muốn nhìn đối phương cẩn thận mà nở nụ cười với cậu.

4. Chương 4

Tiết này Thầy giáo không hỏi lại nữa, Hoàng đồng học cũng không có cơ hội xem bạn cùng bàn cười.

Chuông tan học vừa vang, bạn cùng bàn lại cùng Hồ Thuật đi ra ngoài, Hồ Thuật đi ngang qua cậu, còn cười hi hi kêu cậu một câu: “Gay éo lả.”

Hoàng đồng học có chút lúng túng, nhưng không lên tiếng.

Bạn cùng bàn ngược lại cùng Hồ Thuật cười đến vui vẻ.

Hoàng đồng học tâm tình không tốt lắm, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ tới nam sinh đánh cầu lông kia, sau đó đứng dậy, chạy ra bên ngoài.

Học sinh hoạt động bên ngoài lúc nghỉ giữa giờ không ít, có điều Hoàng đồng học chưa thấy người đánh cầu lông trước đó ở đây, vậy nên cũng không có cách nào đem thẻ tên nhất được trả lại cho người đó.

Trường học của bọn họ mỗi người đều phải đeo thẻ tên khi ở trường, nhưng Hoàng đồng học vẫn chưa có, bởi vì ngày đầu tiên nhập học lớp mười, bọn họ chưa được phát thứ gì.

Cả Đồng phục học sinh.

Cả thẻ tên.

Hoàng đồng học cảm giác mình hiện tại sống vẫn bất an, không có cảm giác thuộc về, nhất định là bởi vì vẫn chưa có những thứ này.

Cậu cầm cái thẻ tên kia trở lại phòng học, đem nó đặt ở trong túi bút.

Cậu nhìn thấy một cái tên ba chữ.

Đàm Tử Dục.

Hoàng đồng học cảm thấy cái tên này rất êm tai, so với cái tên Hoàng Đồng này êm tai không biết bao nhiêu lần.

Buổi tối tan học, trời còn chưa tối hẳn.

Lớp mười không có lớp tự học buổi tối, phải chờ tới học kỳ sau mới có thể sắp xếp. Tất cả mọi người thu dọn cặp sách hưng phấn chuẩn bị về nhà, chỉ có Hoàng đồng học không nhúc nhích.

Bạn cùng bàn hỏi cậu: “Không về à?”

Hoàng đồng học nói: “Tớ viết xong bài tập rồi trở về.”

Kỳ thực ngày đầu tiên đi học, bọn họ căn bản không có bài tập gì.

Bạn cùng bàn không hỏi nhiều, cầm cặp sách gọi một tiếng “Hô Thuật”, đi tới cửa phòng học trước một bước.

Hoàng đồng học nhìn cậu, không chú ý Hồ Thuật đã tới.

“Ồ, vẫn là thói quen từ lâu ha.” Hồ Thuật cười hì hì nói, “Mày rớt cuộc sợ như thế nào, mà tan học chưa bao giờ dám về nhà.”

Hoàng đồng học trừng mắt, sau đó quay đầu tự mình đọc sách.

Hồ Thuật giấu cột một tiếng, *tiện tay xoa một hồi tóc* Hoàng đồng học, rồi đi.

Phòng học chỉ còn lại một mình Hoàng đồng học, bên tay cậu là chìa khóa lớp trưởng tạm thời để lại cho cậu.

Cậu đói, bụng kêu ục ục, nhưng không đi ăn cơm, chỉ là đem hết thầy bài học ngày hôm nay Thầy giáo nói qua một lần nữa nhìn lại, sau đó lại chuẩn bị nội dung bài có thể sẽ nói ngày mai.

Đầu tháng chín, ngày hè không có ngày nào dài như thế.

6h20 , chuông tan học buổi tối tự học đầu tiên vang lên, trời bên ngoài đã dần dần tối sầm.

Cậu nâng cằm nhìn ngoài cửa sổ, nhìn thấy nam sinh lúc trước đánh cầu lông ở bên ngoài cửa sổ, đang chạy ra.

Hoàng đồng học đột nhiên đứng lên, nửa người vươn ra ngoài cửa sổ, hướng về bóng lưng người kia gọi: “Đàm Tử Dực!”

Đối phương sững sốt một chút, quay đầu nhìn lại.

Đàm Tử Dực nhận ra cậu, cười hỏi: “Một quả cầu lông đánh cậu lại mở ra được Thiên Nhân, còn biết tên gì?”

Nam sinh đi chung với Đàm Tử Dực nở nụ cười, cười đến nỗi dễ dàng xấu hổ như Hoàng đồng học cũng thấy không tốt.

Cậu lấp ba lấp bắp nói: “Không, không phải, tôi chỉ là..... bạn chờ một chút.”

Hoàng đồng học quay người lại, đem thẻ tên từ trong túi bút kia lấy ra.

“Tôi nhớ được.” Hoàng đồng học đem thẻ tên đưa cho đối phương.

Đàm Tử Dực sững sờ: “Làm sao cậu biết là của tớ?”

Hoàng đồng học đã đỏ mặt như cà tím: “Tôi thấy bạn làm rơi trên mặt đất.”

Đàm Tử Dực nhận lấy, cười với cậu nói cảm ơn: “Cảm ơn cậu nha tiểu học đệ, hôm nào học trưởng mời cậu ăn kem.”

5. Chương 5

Hoàng đồng học lần đầu tiên bị người cười gọi là “Tiểu học đệ”, mặt đỏ đến không chịu được, trốn trở về phòng học, còn đóng cửa sổ.

Cậu ngồi ở đằng kia nhìn chằm chằm sách giáo khoa, nhìn một chút, đột nhiên phát hiện đã quên cùng Đàm Tử Dực nói một tiếng không cần cảm ơn, có vẻ anh ấy rất lễ phép.

Cậu vừa bấm bút vừa đem sách gấp lại, rồi lại mở một quyển sách khác ra, đột nhiên có người gõ cửa sổ, cậu sợ đến run cả tay lên, bút bấm trong tay rơi mất, không biết lăn đến nơi nào.

Cậu cau mày cúi đầu liếc mắt nhìn mặt đất, lại nghe thấy âm thanh gõ cửa sổ.

Hoàng đồng học ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện là Đàm Tử Dực đứng ngoài cửa sổ phòng học.

Cậu mở cửa sổ ra, đỏ mặt nhìn đối phương.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày.” Đàm Tử Dực đưa cho cậu một cái kem, sau đó vung vung tay rồi đi, “Tan học mau chóng về nhà nhá, bên ngoài người xấu rất nhiều.”

Hoàng đồng học hai tay nâng cái kem kia, một câu cảm ơn chậm chạp không nói ra, cậu nhìn Đàm Tử Dực đi xa, mãi đến tận chuông vào học vang lên mới hồi hồn.

Đầu tháng chín, ngày còn rất nóng.

Quạt Phòng học cả ngày chưa từng mở lên, mặc áo sơ mi kín mít, nóng đến nổi cái trán Hoàng đồng học đều là một tầng mồ hôi mỏng manh, dính dớp vô cùng.

Nhưng bây giờ, kem trong lòng bàn tay lạnh lạnh man mát, rất thoải mái.

Cậu nhìn bao bì kia, màu trắng, trên đó viết “Bơ kem”, cậu cúi đầu cách bao bì gửi một cái, tuy rằng biết

rõ là cảm giác sai, nhưng vẫn cảm thấy được vị bơ thơm ngọt mang theo cảm giác mát mẻ .

Cậu ngồi lại vị trí, cẩn thận từng tí mở ra.

Kem là màu trắng, hình chữ nhật, như một khối đậu phụ.

Hoàng đồng học dùng đầu lưỡi liếm liếm, vừa lạnh vừa ngọt, nở nụ cười.

Cậu ăn rất chậm, đến lúc sau kem nhanh tan mới không thể không ăn nhanh hơn, sau đó, cậu chạy đi nhà vệ sinh, đem que kem rửa sạch sẽ, cầm về dùng giấy lau khô, cùng với bao bì, bỏ vào trong túi bút.

Hoàng đồng học khi về nhà trời đã tối rồi, vừa vào tiểu khu đã nhìn thấy Hồ Thuật đang chơi bóng rổ.

Bọn họ không ở cùng một tiểu khu, chỉ có điều từ khu cửa lớn tiểu khu nhà Hồ Thuật đi xuyên qua, có thể đi tắt về nhà, nhà cậu là một phòng thuộc một nhà xưởng gia đình hai tầng ở phía sau tòa nhà cao tầng này, nhà kia đã xây được hơn ba mươi năm, từ lúc cậu sinh ra đã ở nơi đó.

Người ở nơi đó đều là công chức nhà máy, có điều những người này sau khi nhà xưởng mười mấy năm trước phá sản đóng cửa liền đều bị hạ xuống thành công nhân, có mấy người tự mình đi làm ăn, có mấy người cầm tiền lương hưu mơ mơ hồ hồ sống qua ngày.

Mẹ Hoàng đồng học chính là một trong những người không có lý tưởng đó, gia đình cậu mãi mãi vang lên tiếng mặt chược.

“Mày làm gì giờ mới về?” Hồ Thuật cũng nhìn thấy Hoàng đồng học, bóng cũng không ném, qua đây nói với cậu.

Hoàng đồng học mỗi lần nhìn thấy Hồ Thuật đều có chút sợ hãi, cậu e ngại những tên côn đồ.

Hồ Thuật đi về phía cậu, cậu sẽ giả bộ không nhìn thấy không nghe thấy, cúi đầu bước nhanh lên trước.

“Nói mày đấy!” Hồ Thuật cao hơn nửa đầu so với Hoàng đồng học, chân dài một vài bước đã đến phía sau Hoàng đồng học, hất đưa tay kéo cặp sách đối phương, “Mày cái thằng ẻo lả này, nói chuyện với mày đấy, không nghe thấy à?”

Hoàng đồng học nhú mày, bị kéo lại.

“Tôi không phải ẻo lả.” Hoàng đồng học vùng ra khỏi tay Hồ Thuật, lùi về sau hai bước, trừng mắt với người trước mắt, “Cậu đừng gọi tôi như vậy.”

Hồ Thuật nở nụ cười: “Tao cứ gọi không đúng đấy thì sao nào? Mà viết thư tình cho lớp trưởng, chuyện này ai chả biết?”

“Tôi không có! Đó là bọn họ đùa ác thôi!” Hoàng đồng học hô lên, cậu rất ít khi nổi nóng với người khác.

Hồ Thuật thấy cậu giống con thỏ cuống lên, không đùa cậu nữa, “Hừ” một tiếng nói: “Chết đi đồ đồng tính luyện ái.”

Nói xong câu đó, Hồ Thuật quay lưng đi.

Hoàng đồng học nhìn hấn khom lưng nhặt bóng lên, sau đó lại bắt đầu một mình ném vào rổ.

Cậu đứng ở nơi đó, càng ngày càng tức, nếu như là bình thường, cậu sẽ đi thẳng một mạch, nhưng ngày hôm nay cũng không biết làm sao, tức không chịu được. Hoàng đồng học xoay người vài vòng cũng không tìm thấy hòn đá nào, cuối cùng khẽ cắn răng, từ trong cặp sách lấy ra bút xóa, tàn nhẫn ném vào Hồ Thuật.

“Đệt!” Hồ Thuật bị đụng vào đầu gối, đau đến theo bản năng khom người, “Con mẹ nó mày bị bệnh thần kinh à?”

Hoàng đồng học xả giận, xoay người liền chạy.

6. Chương 6

Hoàng đồng học về đến nhà, nghênh tiếp cậu vẫn là thanh âm chơi mạt chược.

Không ai hỏi cậu ăn ăn cơm chưa, có muốn ăn cơm hay không, không ai hỏi cậu ngày đầu tiên khai giảng cấp ba cảm giác như thế nào, không ai hỏi cậu tại sao không có tự học buổi tối mà về muộn như vậy.

Cũng đúng, không ai biết bây giờ chưa có tự học buổi tối.

Có điều Hoàng đồng học không để tâm, cậu ngoan ngoãn chào hỏi hết các cô chú, sau đó đi vào gian phòng của mình.

Gian phòng Hoàng đồng học rất nhỏ, một tủ sách, một cái giường đơn.

Cậu không có giá sách, tất cả sách đều chồng trên đất, cậu cũng không có tủ quần áo, tất cả quần áo đều đặt ở trong rương giản dị dưới đáy giường.

Cậu sau khi vào phòng đem cặp sách đặt lên giường, cầm lấy quạt dùng sức quạt.

Lúc này mùa hạ , thật ra đã không còn nóng, nhưng bởi vì vừa “Đánh” tên đáng ghét Hồ Thuật, làm Hoàng đồng học có chút hưng phấn.

Cậu bình tĩnh tâm tình một hồi, lôi sách giáo khoa ra, chuẩn bị tùy tiện giở vài trang, sau đó đi ngủ sớm.

Lúc lật sách giáo khoa, cậu thấy có dấu vết bút xóa trên sách, che đi mấy thứ vẽ bậy bạ trên đó.

Bây giờ chỗ đó trắng xóa một mảng, như mảnh sơn tường bị rụng ra.

Cậu muốn viết gì đó lên, chứ để cả một khoảng trắng như vậy nhìn không quen.

Lấy túi bút ra, cậu liền quên phải viết chữ lên đó, vì cậu đang mãi nhìn vỏ với que kem trong túi bút đến thất thần.

Hoàng đồng học sáng ra tự nấu cho mình một bát mì tôm.

Hồi trước mẹ của cậu mua hai thùng trở về, gần tới quá thời hạn, siêu thị liền chuẩn bị ném đi.

Cậu cảm thấy rất tốt, bất cứ lúc nào đói bụng cũng có thể có ăn rồi.

Hoàng đồng học muốn ăn mì ăn liền thêm một quả trứng chần, nhưng là trong tủ lạnh ngoại trừ nửa bình sữa đậu cùng một bao rau cải bẹ sắp thối hết ra, cái gì cũng không có.

Hoàng đồng học kỳ thực có chút không hiểu được, năm đó ba mẹ cậu ly hôn, sau đó mỗi tháng cha cậu đều sẽ cho bọn họ sinh hoạt phí, tuy rằng không nhiều, nhưng cũng không tới mức phải trải qua thảm cảnh như vậy chứ.

Tiền đều đi đâu hết rồi?

Cậu nhớ tới những âm thanh chơi mật chược cả đêm.

Hoàng đồng học đi tới trường học, ở nơi cách cổng trường trăm mét, cậu thấy bạn cùng bàn.

Bạn cùng bàn đang đứng ở ven đường mua bánh kẹp trứng.

Năm đồng một cái, nếu như thêm trứng gà hoặc là jambon, tính tiền khác.

Hoàng đồng học trước đây mua qua một lần, sau đó cảm thấy một bữa sáng đắt như vậy, quá xa xỉ, từ đó chưa từng ăn lại.

Cậu cũng không ước giống những người có tiền muốn gì mua đó, cậu hiểu mỗi người có một số mệnh.

Mỗi người một mệnh, mỗi người cũng đều có tương lai của chính mình.

Hoàng đồng học có cảm giác sau này có thể trải qua những tháng ngày thật tốt, muốn ăn cái gì có thể kiếm tiền mua, không cần đi tính toán một cái bánh kẹp trứng gà đủ mua mấy túi mì bị ném đi.

Lúc đến gần quầy bánh, cậu cố ý đi thật chậm, chính là vì để bạn cùng bàn chú ý tới mình.

Có điều, đối phương đang cùng ông chủ sạp nói chuyện, muốn cái này không muốn cái kia, nhiều rau xà lách rau diếp hơn, không bỏ ớt.

Bạn cùng bàn không thấy Hoàng đồng học.

Bạn cùng bàn là không thấy Hoàng đồng học, nhưng có người khác thấy được.

Đàm Tử Dực cười xe đạp vốn là đã đi qua, lại đột nhiên phanh xe, dừng lại quay đầu lại cười nói: “Tiểu học đệ, sao trùng hợp thế? Chào buổi sáng nha!”

7. Chương 7

Hoàng đồng học sợ hết hồn, cậu theo bản năng hai tay nắm lấy quai đeo cặp sách, đứng ở nơi đó đần độn nhìn Đàm Tử Dực.

Lúc này bạn cùng bàn cũng mua xong bánh kẹp trứng gà quay người lại nhìn thấy cậu, cắn một cái bữa sáng trong tay, liếc mắt nhìn Hoàng đồng học, không lên tiếng đã đi rồi.

Hoàng đồng học ánh mắt đuổi theo bạn cùng bàn, Đàm Tử Dực thấy, cũng nhìn phía nam sinh cao cao kia.

Đàm Tử Dực từ trên xe đạp xuống, lui trở về bên người Hoàng đồng học, vỗ vỗ cái cặp sách của cậu, cười nói: “Sáng sớm, tự nhiên đỡ ra làm gì vậy?”

Hoàng đồng học bị anh đạp đến đỏ mặt: “Học trưởng chào buổi sáng.”

Đàm Tử Dực cười: “Đó là bạn học em à? Hay là em nhìn người ta ăn bánh kẹp trứng gà, thèm ăn rồi hả?”

Hoàng đồng học không am hiểu cùng người nói giỡn, đặc biệt là chưa quen với học trưởng.

Cậu lại bắt đầu cà lăm: “Không, không phải.”

Đàm Tử Dực đẩy xe đạp với cậu chậm rãi tiến vào cổng trường, trước khi hai người tách ra gọi cậu lại.

“Suýt chút đã quên.” Đàm Tử Dực đem cặp sách từ trên bả vai lấy xuống, lật ra nửa ngày, lấy ra một cái bút bấm, “Bồi thường em này.”

“Á?” Hoàng đồng học sững sờ ngó ra, không có nhận.

“Cầm lấy đi.” Đàm Tử Dực đem bút kín đáo đưa cho cậu, “Ngày hôm qua anh dọa em nhảy một cái, bút lò xo của em bắn đi đâu mất rồi đúng không? Bồi lại cho em một cái.”

Nói xong, Đàm Tử Dực đẩy xe đạp đi ra nhà xe, Hoàng đồng học cúi đầu nhìn một chút cái bút trong tay, cắn môi cười cười.

Trời thu bắt đầu, mưa thu liên miên không dứt.

Nhiệt độ chậm rãi hạ xuống, đồng phục học sinh cùng thẻ tên mới cho học sinh lớp mười đều được phát rồi.

Tất cả mọi người oán giận nói không thích mặc đồng phục học sinh, mỗi ngày đến trường học tất cả mọi người mặc quần áo giống nhau, ngán người một kiểu, quá vô vị.

Thế nhưng Hoàng đồng học rất thích mặc đồng phục học sinh, bởi vì đồng phục học sinh chất so với bất luận một cái quần áo nào của cậu đều tốt hơn, mặc thoải mái, lại chịu được bẩn.

Từ khi ở cửa trường học buổi sáng hôm đó gặp Đàm Tử Dực, Hoàng đồng học lại không thấy đối phương nữa, có lúc cậu sẽ nhân lúc nghỉ giữa giờ cố ý nhìn ra phía ngoài, muốn cùng người ta nói một tiếng cảm ơn.

Bạn cùng bàn phát hiện cậu đều nhìn bên ngoài như đang tìm ai, liền cười cậu: “Tương tư ai rồi à?”

Hoàng đồng học bị nói tới xấu hổ, liên tục nói không có, không phải.

Bạn cùng bàn nói: “Tôi nghe Hồ Thuật nói cậu từng viết thư tình cho lớp trưởng hồi cấp 2, có người bắt được còn mang một trận?”

Về mặt của hắn là trêu tức, nhìn ra Hoàng đồng học không vui.

“Đấy không phải là do tôi viết.” Hoàng đồng học giải thích, “Là trò đùa xấu của người khác.”

Bạn cùng bàn dựa vào lưng ghế dựa, ngửa ra sau, hơi hơi dùng sức, hai cái chân trước nhấc lên, dựa vào hai cái chân sau cùng người để chống đỡ, ghế lắc trước sau tựa như xích đu.

Bạn cùng bàn nói: “Ngược lại nhắc nhở cậu, tuyệt đối đừng yêu thích tôi, tôi không phải là đồng tính luyến ái.”

Hoàng đồng học nhú mày.

Cậu quả thật có chút yêu thích bạn cùng bàn, vì cậu là loại da dễ trắng đến có chút bệnh trạng, vóc dáng không cao lại gầy gầy, trước đây Hồ Thuật liên luôn nói cậu so với tiểu cô nương còn nhu nhược hơn.

Như vậy Hoàng đồng học rất ước ao nam sinh cùng bàn như thế này, cao ráo, đen sì, xem ra rắn chắc nhưng lại không quá cường tráng.

Cậu ước ao, cũng thích.

Hoàng đồng học yêu thích cảm giác ở bên cạnh bạn cùng bàn, như là dựa vào đại thụ, cảm thấy chân thật an tâm.

Mười mấy tuổi cậu tuy rằng không thông minh thậm chí rất ngốc, nhưng có một số việc cũng là hiểu.

Cậu có chút tức giận địa nói: “Tôi sẽ không thích cậu đâu.”

Bạn cùng bàn nở nụ cười: “Vậy là tốt nhất.”

8. Chương 8

Chỉ chớp mắt khai giảng đã một tháng, đến cuối tháng chín, trường học bắt đầu chuẩn bị mở hội thao.

Các loại hạng mục thầy để mọi người đầu tiên báo danh, bạn cùng bàn thân là ủy viên thể dục, một mình báo vài hạng, nhìn từng cái từng cái hạng mục báo danh đơn, Hoàng đồng học đặc biệt chờ mong hội thao đến.

Cậu muốn nhìn bạn cùng bàn đi thi đấu, nhìn đối phương đứng nhất, sau đó kiêu ngạo mà trở về lớp.

Hoàng đồng học cảm giác mình có hảo cảm cùng bạn cùng bàn chỉ vì ước ao, ước ao đối phương có thứ mình không có, ngoài điều kiện ngoại hình, còn có dây thần kinh vận động.

“Tất cả nam sinh chú ý!” Bạn cùng bàn đứng ở phía trước, gõ gõ bảng đen, “3000m còn chưa có người báo, ai tự đề cử mình đây?”

3000m quá dài, Hoàng đồng học nghĩ, thật mệt mỏi.

Hoàng đồng học là tên ngố thể dục, xưa nay không nghĩ tới sẽ tham gia hội thao, cho nên khi bạn cùng bàn hỏi, cậu chỉ là nhìn chung quanh, nhìn xem cuối cùng sẽ là ai báo danh.

“Hoàng Đồng đi!” Lại là Hồ Thuật.

Hồ Thuật nói: “Hoàng Đồng vừa nhìn là có thể chạy, Hoàng Đồng mà thử xem!”

Hoàng đồng học cả kinh, cậu không nghĩ tới cái hôm nay sẽ bị trúng cái này.

“Tôi không được.” Cậu mau mau từ chối, “Tôi sẽ làm lớp mất mặt.”

Nhưng là sau khi Hồ Thuật nói như vậy, tất cả mọi người ồn ào để cậu đi.

Bình thường Hoàng đồng học ở trong lớp không có bằng hữu gì, cũng không biết là ai bắt đầu ở sau lưng cậu gọi “Tiểu Nương pháo” “Nương nương kang” (những từ ám chỉ ảo lả nữ tính), nam sinh nữ sinh đều không thích tiếp xúc với cậu.

Trong chớp mắt, tất cả những đồng học này xưa nay đều không kêu lên tên cậu đều lại đang gọi cậu, Hoàng đồng học không biết nên làm sao.

Bạn cùng bàn hỏi: “Vậy thì báo cậu nhé, được không?”

“Không được không được.” Hoàng đồng học xua tay, “Tôi thật sự không được.”

Bạn cùng bàn nói: “Không có chuyện gì, trước tiên như thế báo lên đi, đến lúc không được lại đổi người.”

Hoàng đồng học cau mày, không biết còn có thể nói cái gì, căng thẳng lo lắng mặt đỏ cả lên, trong lòng bây giờ bắt đầu thấp thỏm.

Hội thao rất nhanh sẽ đến, bởi vì sân trường đủ lớn, bọn họ hội thao liền tổ chức trực tiếp ở sân luyện tập trường học .

Lớp 10 lớp 11 tham gia, lớp 12 học sinh bị tước đoạt niềm vui sướng này.

Hoàng đồng học mặc đồng phục học sinh, bởi vì vóc dáng thấp, đứng hàng cuối cùng nam sinh.

Cậu cúi đầu ngịch ngợm thẻ tên chính mình, sau đó liền nghe thấy có người gọi cậu.

Hoàng đồng học theo tiếng nhìn sang, phát hiện thế mà là học trưởng Đàm Tử Dục đã lâu chưa thấy .

Cậu ngoẹo cổ cười chào hỏi cùng đối phương, Đàm Tử Dục lại đây hỏi cậu: ” Ban các em sẽ mặc đồng phục học sinh đi duyệt đội hình à?”

Hoàng đồng học gật gù, vốn là thầy nói muốn tập thể mua quần áo, thế nhưng cuối cùng không biết tại sao lại sống chết mặc bay rồi.

Như vậy cũng tốt, Hoàng đồng học nghĩ, tiết kiệm tiền.

“Học trưởng, ban các anh ở đâu ạ?” Hoàng đồng học luôn cảm thấy người học trưởng này cực kỳ tốt, cũng đồng ý cùng đối phương nói mấy câu nhiều hơn.

Đàm Tử Dục cười nói: “Anh lớp 12, không có cơ hội đi điều hành rồi.”

“A.....” Hoàng đồng học có chút tiếc nuối, “Anh đã lớp 12 rồi ạ.”

Hai người chưa nói được thêm mấy câu, bạn cùng bàn là ủy viên thể dục đã gọi mọi người chuẩn bị ra trận.

Hoàng đồng học then thùng nói: “Anh học trưởng à, em phải đi rồi.”

Cậu khoát tay áo một cái.

Đàm Tử Dục đối với cậu cười: “Em báo hạng mục nào à?”

Hoàng đồng học suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Ba ngàn mét.”

“Lợi hại nha.” Đàm Tử Dục nói, “Đến lúc đó anh tới cổ vũ cho em, đi nhanh đi.”

9. Chương 9

Hoàng đồng học theo lớp chậm rãi đi về phía trước, đi chưa tới hai bước, học trưởng lại đuổi đến.

“Sao đây ạ?” Hoàng đồng học ngoẹo cổ nhìn anh.

Đàm Tử Dực lên trước nghiêng người tới gần Hoàng đồng học, liếc mắt nhìn thẻ tên cậu: “Hoàng Đồng?”

Hoàng đồng học xấu hổ che kín thẻ tên của mình.

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Êm tai mà, anh sẽ nhớ kỹ.”

Nói xong, anh gọi bạn học chí cốt của mình, rồi trở về phòng học.

Hoàng đồng học nhìn học trưởng rời đi, mặt đỏ đến không chịu được, cậu chưa từng nghe có người khen tên cậu êm tai.

Từ nhỏ Hoàng đồng học đã dễ dàng luống cuống, mất bình tĩnh, cho dù là toàn bộ lớp cùng đi diễu hành cậu cũng căng thẳng, lúc đi qua trước đài, dĩ nhiên tay chân bị cuống, sau khi kết thúc bị đồng học bên cạnh cười nhạo một trận.

Thật vất vả nhịn đến khi kiểm duyệt kết thúc, mọi người trở lại lớp chính mình, Hoàng đồng học ngồi ở phía sau cùng, ôm túi sách của mình, ngồi đàng hoàng tử tế.

Cái hạng mục đầu tiên chính là chạy cự li ngắn, tất cả mọi người hứng thú tiến đến phía trước xem, chỉ có cậu, đứng ở hàng cuối cùng, dùng sức rướn cổ, bị đoàn người phía trước che hết sạch.

Chạy trăm mét cự li ngắn, bạn cùng bàn cùng Hồ Thuật đều tham gia, Hoàng đồng học muốn nhìn một chút bạn cùng bàn có thể giành hạng nhất hay không.

Cậu thả cặp sách xuống, chạy đến một bên sau luống hoa, đứng lên trên, đều cao hơn người khác, nhìn thấy rõ ràng.

Trăm mét phân ra mấy cái tổ nhỏ, bạn cùng bàn cùng Hồ Thuật đều là người của tổ số một, chung kết buổi chiều mới tiến hành.

Hoàng đồng học nhìn bạn cùng bàn lúc vọt qua dải dây đích, cười đến lộ ra răng nanh nhỏ, cười xong, mau mau chạy về ngồi xuống, sợ bị người khác phát hiện ra mình vừa làm cái gì.

Tất cả mọi người rất yêu thích hội thao, là bởi vì tự do.

Hoàng đồng học vốn là cảm thấy cũng khá tốt, thế nhưng bởi vì có thể quang minh chính đại nhìn bạn cùng bàn, có thể quang minh chính đại hô tên bạn cùng bàn cổ lên, vì lẽ đó lại cảm thấy rất hài lòng.

Mỗi lần nghỉ giữa giờ, học trưởng đều sẽ đến tìm cậu tán gẫu, một lần vừa vặn tới chung kết trăm mét buổi chiều, lúc học trưởng lại đây, Hoàng đồng học giống như thời điểm giống buổi sáng, đứng trên bồn hoa, sốt sắng mà nhìn đường chạy.

Đàm Tử Dực không gọi cậu, mà là đứng ở một bên nhìn cậu.

Lần này bạn cùng bàn chỉ lấy được giải ba, nhưng Hoàng đồng học vẫn cảm thấy hân lợi hại, từ lúc đối phương xuất phát chạy đến cuối cùng trở lại lớp, tầm mắt của cậu vẫn không có dời đi.

Đàm Tử Dực đi tới, đưa cho cậu một bình đồ uống, hỏi cậu: ” Thích hả?”

Hoàng đồng học sợ hết hồn, thiếu một chút ngã vào trong bồn hoa.

Học trưởng cười đem cậu kéo lại: “Lại dọa em à?”

Hoàng đồng học nghĩ không xong rồi, bất động đứng trên bồn hoa, không tốt rồi, cậu cảm giác mình làm chuyện xấu bị tóm.

Học trưởng đem đồ uống kín đáo đưa cho cậu: “thích cậu nam sinh kia?”

Hoàng đồng học ngây ngẩn cả người.

Trong nháy mắt đó, cậu cảm giác tâm mình trên dây kéo cửa bị học trưởng kéo ra, nhật ký trong lòng bị học trưởng thẳng thắn đọc được.

Cậu lắc đầu liên tục, nhưng là bởi vì quá hoảng rồi, đồ uống trong tay rơi xuống mặt đất.

Học trưởng khom lưng nhặt lên, một lần nữa kín đáo đưa cho cậu: “Yêu thích thì cứ yêu thích chứ, yêu thích cũng không phạm pháp.”

10. Chương 10

Hoàng đồng học rất sợ, sợ đến mức không dám nhìn học trưởng.

“Không có yêu thích.....”

Đàm Tử Dực cười cười, không nói cái gì nữa, thế nhưng ánh mắt nhìn đến Hạ Địch cùng Hồ Thuật đứng ở bên ghế tựa của lớp uống nước .

Hoàng đồng học cúi đầu nhìn đồ uống trong tay, nhét trả lại đối phương.

Đàm Tử Dực trực tiếp đem đồ uống đặt ở trên đầu Hoàng đồng học, bình đồ uống thả không vững, lăn xuống, Hoàng đồng học hốt hoảng đỡ được.

“Mua cho em đây.” Đàm Tử Dực vung vung tay, “Đi đây.”

Hoàng đồng học đứng ngốc ở đằng kia, chờ học trưởng tiến vào lớp học mới nhớ tới chính mình lại chưa nói cảm ơn.

Hồ Thuật lại đây, nhìn đồ uống trong tay cậu , hỏi cậu: “Mày tại sao biết Đàm Tử Dực?”

Hoàng đồng học chăm chú siết đồ uống, mạnh miệng nói: “Mắc mớ gì đến cậu?”

Hồ Thuật nở nụ cười, đưa tay xoa đầu của cậu: “Ái chà, học từ ai vậy? Có cá tính.”

Hoàng đồng học ghét bỏ đẩy hắn ra, chạy về lớp.

Hồ Thuật cũng chạy theo, kéo đồng phục của cậu: “Mày cách xa hắn một chút.”

Hoàng đồng học cau mày bỏ qua hắn, không để ý tới.

“Mày với nó sao quen biết nhau?”

Hồ Thuật thẳng thắn ngồi ở bên người Hoàng đồng học.

Hoàng đồng học phiền chết, hướng về một bên khác trốn, còn bưng kín lỗ tai.

Hồ Thuật tức giận đến trợn mắt nhìn, hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Sau khi không còn hạng mục thi đấu của bạn cùng bàn, Hoàng đồng học cũng không còn hăng hái lắm.

Lúc uống nước cậu đột nhiên nhớ tới Hồ Thuật, không biết tên kia làm sao lại biết học trưởng.

Hoàng đồng học chán ghét Hồ Thuật, còn có chút sợ sệt Hồ Thuật, ngược lại, cậu cảm thấy học trưởng là người đặc biệt thân thiết, lúc nào cũng cười khanh khách.

Hơn nữa, học trưởng lớn lên cũng rất tuấn tú, luôn cảm thấy loại người như vậy hẳn là học sinh xuất sắc duyên tốt thành tích tốt.

Học trưởng là người như vậy, làm sao lại biết Hồ Thuật?

Hoàng đồng học bĩu môi, không nghĩ ra.

Sau khi kết thúc tất cả hạng mục hội thao ngày đầu tiên, mọi người giải tán về nhà.

Hoàng đồng học cầm chìa khóa lớp trở lại tự học.

Ghế tựa phòng học đều bị đem ra bên ngoài, chỉ còn lại bàn học.

Hoàng đồng học liền đưa ghế tựa giáo viên đến, ngồi ở bên cửa sổ đọc sách.

Lúc hơn sáu giờ trời bắt đầu mưa, cậu nhớ tới mình không có mang ô đi mưa, nên cũng không vội vã về nhà, nằm nhoài trên bệ cửa sổ nhìn nhả ngấm mưa.

Cậu rất thích trời mưa, nhưng sau một hồi mưa thu lại một đợt lạnh, ngày mai đến, nhiệt độ chắc lại giảm xuống rồi.

Trong phòng học trống rỗng, cửa mở ra, tuy có chút lạnh, nhưng Hoàng đồng học không muốn đóng cửa sổ, cậu muốn vừa nghe vừa ngửi được mùi vị của mưa.

Lại truyền tới tiếng chuông tan học, phản ứng đầu tiên của cậu là, học trưởng sắp tan lớp.

Bởi vì trời mưa, rất ít người đi ra ngoài, Hoàng đồng học mãi cho đến chuông vào học vang lên cũng không thấy học trưởng.

Cậu còn băn khoăn muốn nói tiếng cảm ơn người ta.

Cậu sờ sờ cái bình trong tay, cảm thấy không thể lại lấy đồ của người ta nữa.

Trời mưa đã lâu, rơi xuống nặng hạt, Hoàng đồng học không đi được, nhàm chán nằm nhoài bên cửa sổ bắt đầu mệt mỏi rồi.

“Mày làm gì đấy?”

Hoàng đồng học bị dọa sợ, nhảy dựng lên một cái, lúc quay đầu lại phát hiện Hồ Thuật cầm ô ướt nhẹp đứng ở cửa phòng học.

Hồ Thuật hỏi cậu: “Buổi tối định ngủ nơi này à? Không đi à?”

Hoàng đồng học nắm lấy bình đồ uống, không để ý tới hắn.

“Mà mày có đi hay không, cũng không ai quản mày.” Hồ Thuật đi vào, đem ô để qua một bên, ở bàn sách bên kia của chính mình bận rộn một hồi lâu, leng keng leng keng, sau khi đi cũng không cùng Hoàng đồng học nói chuyện.

Thế nhưng Hoàng đồng học phát hiện, trên bàn Hồ Thuật có một cái ô.

11. Chương 11

Hoàng đồng học không biết Hồ Thuật đang nghĩ gì, cậu cũng không muốn làm rõ.

Hồ Thuật đặt ô ở đó, cậu cũng không nhúc nhích, vẫn nằm nhoài trên bàn đợi mưa tạnh.

Cũng không biết đợi bao lâu, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lớp 12 tan học, tiếng chuông vang lên, Hoàng đồng học mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, lúc này lại có chút hoảng hốt.

Cậu bình thường tan học không muốn trở về nhà, nhưng ở lại trường học như thế nào đi nữa thì bảy, tám giờ cũng sẽ trở về, nhưng hôm nay vừa mở mắt đã chín giờ rồi.

Bên ngoài mưa vẫn còn, cũng không có thấy nhỏ đi.

Cậu quay đầu lại nhìn một chút cái ô Hồ Thuật để đó, giận hờn tựa như không muốn dùng.

Hoàng đồng học phiền phiền nhiều nhiều thu dọn cặp sách, lại bắt đầu hướng về bên ngoài nhìn xung quanh.

“Em còn chưa đi à?”

Phía trước cửa sổ đột nhiên xuất hiện một người, đang che ô.

“Học trưởng.....” Hoàng đồng học cách cửa sổ mặt kính ngạc nhìn đối phương.

“Anh xem bên này phòng học đèn vẫn sáng, nên đến nhìn.” Đàm Tử Dực nói, “Em không mang ô ư?”

Hoàng đồng học chần chờ một chút, gật gật đầu.

“Đi ra đi, anh đưa em về nhà.”

“Không cần không cần.” Hoàng đồng học nói, “Nhà em rất gần, em.....”

“Không có chuyện gì, đợi lát nữa bảo vệ sẽ khóa cổng, đi nhanh đi.” Đàm Tử Dực không đợi cậu đáp lại, đi về hướng cửa lớp học.

Hoàng đồng học cảm thấy có chút hổ thẹn, mình lại thêm phiền toái cho học trưởng rồi.

Cậu thu dọn xong cặp sách, ra phòng học, lúc khóa cửa học trưởng đã đi đến đây rồi.

“Thật sự không cần đưa em.” Hoàng đồng học nói, “Em chạy rất nhanh.”

“Vì lẽ đó phải báo danh chạy ba ngàn mét?” Học trưởng cười nhìn cậu, “Đừng từ chối, coi như em nợ anh một nhân tình, sau đó có cơ hội thì trả lại cho anh.”

Hoàng đồng học không nghĩ mình có cái gì để trả lại đối phương, cậu rất sợ nợ ơn người khác, cậu thật sự trả không nổi.

Cậu cúi đầu, đi ở bên cạnh học trưởng, hai người cùng đi ra bên ngoài.

Đến cửa, học trưởng mở ô, bọn họ đi ở dưới ô, mưa to ùng ùng ùng ùng nện ở trên mặt ô.

“Mưa lớn như thế mà em không có ô, về được đến nhà cũng ướt hết thôi.”

Học trưởng bình thường đi xe đạp đi học, nhưng bởi vì buổi tối có mưa, đơn giản xe đạp để ở trường học, mặc kệ.

Hoàng đồng học lúng túng vô cùng, dọc theo đường đi một mực theo sát đối phương, liên tục nói cảm ơn lại xin lỗi.

“Đừng có khách khí như vậy.” Học trưởng nói, “Anh còn rất thích đi với em như thế này, dù sao về nhà cũng không có ai tán gẫu.”

Hoàng đồng học kinh ngạc quay đầu nhìn anh: “Học trưởng, anh cũng không muốn về nhà sao?”

Học trưởng nhìn về phía cậu: “Thì ra em không muốn trở về nhà nên mỗi ngày mới ở lại trường học à?”

Hoàng đồng học nhếch miệng, cậu không muốn cùng người khác gợi lên chuyện nhà mình.

“Anh cũng không muốn về nhà, ” học trưởng nói, “Nhà anh không có ai, chỉ có mình anh.”

Hoàng đồng học nhú nhú mày, đột nhiên cảm thấy học trưởng có chút đáng thương.

Thì ra, gia đình của anh cũng không hoàn mỹ.

Hai người chậm rãi thông thả đi trên đường, đi được nửa giờ, tiến vào cổng tiểu khu.

Hoàng đồng học không muốn để học trưởng đưa mình đi vào trong, ngõ ngoặt rẽ nhiều chỗ, còn phải đi qua cánh cổng nhỏ, cậu sợ lần đầu tiên tới nơi này học trưởng không tìm được đường ra.

“Học trưởng, đến nhà em rồi, cảm ơn anh.” Hoàng đồng học ở trước một ngôi nhà thì dừng bước, chỉ chỉ cái cửa đơn nói, “Nhà em ở đây.”

Học trưởng liếc mắt nhìn, gật gù, che ô đem người đưa đến cửa nhà.

“Tốt lắm, anh đi đây.”

Bé ngoan Hoàng đồng học vẫy tay từ biệt học trưởng, chính mình thì vẫn đứng ở cửa nhà, nhìn đối phương đi không còn thấy bóng mới chạy vào trong màn mưa, hướng về nhà của mình chạy đi.

12. Chương 12

Hoàng đồng học sáng sớm hôm sau tới trường học đã bị Hồ Thuật vây lại trong góc.

Hồ Thuật hỏi cậu: “Mày ngày hôm qua làm sao trở về nhà?”

Hoàng đồng học không muốn để ý đến hắn, từ phía dưới cánh tay chống ở trên tường của hắn chui ra ngoài.

Bởi ngày hôm qua trời mưa, tất cả ghế tựa đặt ở bên ngoài đều ướt, mọi người đang dọn dẹp chuẩn bị, Hoàng đồng học cũng lau khô luôn cái ghế bên cạnh của bạn cùng bàn.

“Hỏi mày đấy.” Hồ Thuật theo tới, từ trong tay cậu đoạt lấy giấy lau, cúi đầu lau một cái ghế tựa khác, “Mày đội mưa trở về à?”

“Có người đưa tôi.” Hoàng đồng học có chút đắc ý, trong lời nói như là khoe khoang.

Hồ Thuật chau mày: “Ai vậy?”

Hoàng đồng học không để ý tới hần, chạy đến nhà vệ sinh.

Hồ Thuật không dây dưa Hoàng đồng học nữa, hội thao tiếp tục, lúc nghỉ giữa giờ học trưởng lại như thường lệ như thể tìm Hoàng đồng học tán gẫu.

Hoàng đồng học bởi vì chuyện tối ngày hôm qua liên tục nói cảm ơn, học trưởng nói: “Chớ cùng anh khách khí, em cũng không phải đã giúp anh sao.”

Hoàng đồng học nghĩ mình nhất được thẻ tên của học trưởng rồi trả lại cho đối phương, một chuyện nhỏ như thế, không đáng đối phương đối với mình tốt như vậy.

” Chạy ba ngàn mét của em lúc nào thì bắt đầu?”

Hoàng đồng học nói: “Buổi chiều nay ạ.”

“Buổi chiều khoảng chừng mấy giờ? Hạng mục thứ mấy?”

Hoàng đồng học lắc đầu, suy nghĩ một chút, nói: “Để em đi hỏi một chút.”

Cậu rất cuộc tìm được cơ hội cùng bạn cùng bàn nói chuyện.

Vốn là cậu không muốn tham gia cuộc chạy ba ngàn mét, báo danh cũng là bị ép, thế nhưng bạn cùng bàn nói nên đi thử xem, chạy hết nổi thì bỏ, cũng không sao.

Hoàng đồng học thật ra muốn ở trước mặt bạn cùng bàn biểu hiện một chút, đối phương vừa nói như thế, cậu đúng là muốn thử.

Cậu qua hỏi bạn cùng bàn hạng mục ba ngàn mét sau hạng mục gì, bạn cùng bàn là ủy viên thể dục, trong tay có thứ tự các hạng mục.

“Còn sớm lắm, ” bạn cùng bàn nói, “Không cần phải gấp.”

Hoàng đồng học nói: “Không phải sốt ruột, bạn tớ hỏi tớ, anh ấy muốn nhìn tớ thi đâu.”

Nói tới bạn, bạn cùng bàn nở nụ cười: “Cậu còn có bạn cơ à?”

Hắn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Đàm Tử Dục đứng ở phía sau, sắc mặt liền thay đổi.

“Hắn là bằng hữu cậu?”

Hoàng đồng học gật gật đầu: “Là học trưởng.”

Bạn cùng bàn muốn nói lại thôi, cuối cùng ném cho cậu một câu: ” Sau hạng mục chạy tiếp sức 400 mét, phỏng chừng hơn ba giờ.”

Hoàng đồng học đỏ mặt cười nói cảm ơn, chạy trở về bên người học trưởng.

Bạn cùng bàn quay đầu nhìn bọn họ một chút, lại quay trở về, sau đó đứng lên, đi tìm Hồ Thuật.

Buổi trưa, tất cả mọi người được phát hộp cơm, Hoàng đồng học ngồi ở hàng cuối cùng, kết quả đến chỗ cậu lại không còn.

Lớp trưởng nói lại đi lấy, vì thế trong lúc tất cả mọi người ăn cơm, Hoàng đồng học ôm cặp sách mím môi, vô cùng đáng thương chờ đợi.

Lớp 12 đến giờ nghỉ trưa, Đàm Tử Dục cố ý sang đằng này, thấy Hoàng đồng học như vậy.

“Em sao chưa ăn cơm?” Anh nhìn thấy cả lớp chỉ có hai, ba người không ăn cơm, trong đó có Hoàng đồng học.

Hoàng đồng học vừa nhìn thấy học trưởng liền nở nụ cười, đặc biệt ngoan ngoãn trả lời: “Hộp cơm không đủ, lớp trưởng đi lấy thêm rồi ạ.”

Đàm Tử Dục nhìn hộp cơm người bên cạnh, đưa tay kéo Hoàng đồng học lên: “Đi thôi, học trưởng mời em ăn cơm.”

“Không muốn đâu.” Hoàng đồng học liên tục xua tay, “Cảm ơn học trưởng, em không thể như thế được.”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Coi như theo anh ăn cơm được chứ, anh em tốt của anh buổi trưa hôm nay cũng không đi cùng anh, em cam lòng nhìn anh cô đơn ư?”

13. Chương 13

Hoàng đồng học từ trước đến giờ không biết từ chối người khác, bằng không cậu cũng sẽ không bị ‘không trâu bắt chó đi cày’ báo danh chạy ba ngàn mét.

Cậu nói: “Học trưởng vậy thì em tự mua cơm, cùng anh ăn nhé.”

Đàm Tử Dực quay về cậu vỗ tay cái đập: “Cứ như vậy đi.”

Hoàng đồng học theo học trưởng đi hai bước rồi đột nhiên nhớ tới chuyện hộp cơm, chạy tới nói với lớp phó mình không ăn cơm nữa, lớp phó nói cho cậu biết lớp trưởng đã qua lấy hộp cơm, không ăn cũng không thể lấy tiền lại.

Một phần cơm mười đồng, đi ra ngoài ăn, Hoàng đồng học suy nghĩ dù sao cũng mười mấy đồng, cậu suy nghĩ một chút nói: “Vậy đợi lát nữa lớp trưởng cầm hộp cơm về, đặt ở vị trí của tớ là được rồi, cảm ơn.”

Cậu nói rất khách khí, chỉ sợ đối phương mặc kệ cậu.

“Được thôi.” Lớp phó quay đầu lại nhìn một chút, “Cậu ngồi chỗ nào vậy?”

“Phía sau cùng, chỗ cặp sách màu đen hình ngũ giác kia.”

“Biết rồi, cậu cứ đi đi.”

Hoàng đồng học liên tục nói cảm ơn, chạy đi tìm Học Trưởng.

Hoàng đồng học rất ít dùng cơm bên ngoài, bình thường buổi trưa cậu đều mua một hai đồng bánh mì, ở lớp vượt qua giờ nghỉ trưa.

Cậu đối với quán cơm nhỏ xung quanh trường học cũng không rõ lắm, nhút nhát đi theo bên người học trưởng.

Học trưởng hỏi cậu: “Muốn ăn cái gì không?”

“Em cái gì cũng được.” Hoàng đồng học nói, “Anh muốn ăn cái gì, em đều có thể ăn.”

Học trưởng nhìn cậu cười, mang theo cậu tiến vào một cửa hàng nhỏ.

Vào buổi trưa, trong cửa hàng không ít người, phần lớn là học sinh trường học của bọn họ, hai người vừa vào cửa đã có người cùng học trưởng chào hỏi, cũng gọi anh là “Dực ca”.

Học trưởng không bộc lộ nhiều lắm, chào hỏi rất lạnh nhạt, sau đó mang theo Hoàng đồng học đến ngồi vị trí trống bên trong.

Hoàng đồng học nhìn học trưởng đưa thực đơn cho cậu, giá cả cũng không phải không thể tiếp thu, nhưng có vài tên cậu không tưởng tượng ra được là cái gì.

Đều là thứ cậu chưa từng ăn.

Hoàng đồng học đột nhiên ý thức được, rất nhiều thứ đối với người khác là không thể quen thuộc hơn mà cái đó đối với cậu mà nói đều vô cùng xa lạ, điều này là một trong số nguyên nhân tạo nên cái nhìn chênh lệch hai bên.

Trong lòng cậu có chút khó chịu.

“Làm sao vậy?” Học trưởng hỏi, “Không muốn ăn à?”

“Không phải, em chưa nghĩ ra ăn cái gì.” Hoàng đồng học không dám tùy tiện gọi, cậu đem thực đơn trả lại học trưởng, “Anh gọi trước đi ạ.”

Học trưởng nâng cằm nhìn một chút, gọi một phần cơm rang cùng hai phần điểm tâm.

“Vậy em giống anh.” Hoàng đồng học nói, “Em cũng ăn cơm rang.”

Học trưởng cười cười, lúc đứng dậy còn nhẹ nhàng xoa tóc Hoàng đồng học một cái: “Chờ anh, anh đi gọi.”

Hoàng đồng học thở phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên phát hiện, ở bên ngoài gọi món là một chuyện khó như vậy.

Học trưởng gọi xong quay trở về, vừa mới ngồi xuống đã có người cầm hai bình nước ngọt tới.

“Dực ca, ” nam sinh kia cười khanh khách đem nước ngọt đặt lên bàn, “Em mời khách.”

Hoàng đồng học kinh ngạc nhìn hắn, lại nhìn về phía học trưởng.

Học trưởng nở nụ cười, cùng nam sinh kia nói câu: “Không cần như vậy.”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, các anh cứ từ từ ăn, chúng em ăn xong rồi, đi trước ạ.”

Nam sinh đi rồi, Hoàng đồng học vẫn là một mặt mờ mịt.

Học trưởng rút ra một tờ giấy, đem miệng bình nước ngọt lau lau, sau đó đưa cho Hoàng đồng học: “Không có chuyện gì đâu, uống đi.”

14. Chương 14

Hoàng đồng học không muốn uống.

Cậu nhỏ giọng nói: “Để người khác mời không tốt lắm.....”

Học trưởng nở nụ cười: “Đợi lát nữa anh đem tiền trả lại cho cậu ấy, yên tâm đi.”

Hoàng đồng học vừa nghe, đúng là yên tâm hơn.

“À mà, học trưởng, ” Hoàng đồng học cẩn thận hỏi, “Cậu ấy tại sao phải mời anh ăn cơm ạ?”

“Bởi vì anh đẹp trai nha.” Học trưởng cười nhìn cậu, “Em cảm thấy anh đẹp trai không?”

Hoàng đồng học có thể chưa từng bị người trực tiếp hỏi như vậy, cậu đột nhiên xấu hổ, thậm chí không dám nhìn học trưởng.

Nhân viên phục vụ bưng cơm của hai người bọn họ ra, học trưởng cười với cậu: “Không đùa em nữa, ăn cơm thật ngon đi.”

Lúc ăn cơm, học trưởng hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến Hoàng đồng học, đứa bé Hoàng đồng học này, đối với người không có phòng bị tâm lý gì, người ta hỏi cái gì cậu trả lời cái đó, có điều tình huống trong nhà mình cậu hết sức lảng tránh.

Hoàng đồng học không muốn để cho người khác biết thăm cảnh của chính mình, cậu không thích bị người khác thương tình.

Sau đó hai người nói đến chuyện thi đại học, học trưởng nói: “Em có muốn thi đại học không?”

Hoàng đồng học gật đầu: “Nhưng là thật là khó ạ, điểm quá cao.”

“Trường nào?”

Hoàng đồng học nói tên một khu trường đại học trọng điểm, học trưởng gật gù: “Trường ấy tốt vô cùng, cố gắng lên đi.”

Cơm nước xong đi ra, Hoàng đồng học hỏi học trưởng: “Bữa cơm này bao nhiêu tiền ạ?”

Cậu sờ sờ túi.

Học trưởng suy nghĩ một chút: “Mười đồng.”

“A?” Hoàng đồng học lúc trước xem thực đơn cũng không chú ý tới giá cả cơm rang bọn họ gọi, nhưng tuyệt đối không chỉ có mười đồng tiền, huống chi, còn có nước ngọt nữa.

“Mười đồng thôi.” Học trưởng nói, “Ngày hôm nay nhà bọn họ khai trương tròn một năm, khuyến mãi, ngày mai trở lại, không phải là cái giá này đâu.”

Buổi trưa cơm nước xong, cách lúc bắt đầu hội thao buổi chiều còn một khoảng thời gian, học trưởng liền nói muốn cùng Hoàng đồng học đi dạo ở sân luyện tập, tiêu hóa một chút.

Hai người vòng quanh sân trường đi, vừa vặn gặp bạn cùng bàn cùng Hồ Thuật đang chơi bóng.

Là bạn cùng bàn nhìn thấy bọn họ trước, sau đó dừng lại, kéo một cái Hồ Thuật bên cạnh.

Hai người kia nhìn phía hai người này, Hoàng đồng học nhú nhú mày.

Học trưởng hỏi Hoàng đồng học: “Bạn học em à?”

Hoàng đồng học gật gật đầu.

“Không tới chào hỏi ư?”

Hoàng đồng học nhìn bọn họ, không biết làm sao, trước đây gặp phải bọn họ, trừ phi Hồ Thuật trêu chọc cậu, cậu đều sẽ không chủ động chào hỏi.

Học trưởng cười nói: “Em phải học cách cùng người ở chung đấy, cứ thẹn thùng như thế, sau này làm sao

bây giờ?”

Hoàng đồng học cúi đầu.

“Đi thôi.” Học trưởng giơ tay, ôm lấy vai Hoàng đồng học mang người đi qua sân bóng rổ, cậu không thấy hai người kia đứng ở đó nhìn bọn cậu chăm chăm.

Sau khi nghỉ trưa, Hoàng đồng học cẩn thận mà đem hộp cơm buổi trưa không ăn bỏ vào trong cặp sách, có thể làm cơm tối.

Hồ Thuật chạy tới, hỏi cậu: “Mày cùng Đàm Tử Dực làm sao lại thân thiết như thế?”

Hoàng đồng học ngẩng đầu, vẫn không muốn để ý đến hắn.

Bạn cùng bàn lại đây uống nước, ngồi bên cạnh cậu, cùng Hồ Thuật nói: “Mày đừng trêu chọc cậu ấy, lại rước thêm phiền.”

Hoàng đồng học quay đầu nhìn về phía bạn cùng bàn, hỏi hắn: “Làm sao?”

Hồ Thuật cùng bạn cùng bàn liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói chuyện.

Bắt đầu hạng mục thi đấu buổi chiều rồi, bạn cùng bàn cầm tờ quy trình đi gọi người, Hoàng đồng học liền hỏi Hồ Thuật: “Cậu biết học trưởng à?”

“Học trưởng?” Hồ Thuật cười cợt, “Mày thật ngu ngốc.”

15. Chương 15

Hoàng đồng học hai ngày nay quả thật có chút tức giận hơi nhỏ, cũng không biết tại sao.

Nếu như là trước đây, Hồ Thuật mắng cậu, cậu nhất định sẽ nhin, cũng không muốn hé răng.

Nhưng hôm nay, Hồ Thuật nói cậu là ngu ngốc, cậu cúi đầu lầm bầm nói: “Tôi không phải.”

“Mày không phải ai phải?” Hồ Thuật mắng cậu, “Mày biết hắn là ai không? Mày cứ như vậy với hắn, trước học trưởng sau học trưởng, bị ngu à?”

Hoàng đồng học ngửa đầu hỏi hấn: “Vậy cậu nói xem anh ấy là ai?”

Bạn cùng bàn nặn nặn bình nước khoáng, lúc Hồ Thuật muốn nói chuyện, trực tiếp đem cái bình ném đến trên người đối phương.

“Con mẹ nó mày bớt tranh cãi một tí.” Bạn cùng bàn nói, “Chịu đòn còn không đủ?”

Hồ Thuật không vui nghiêng răng hàm, tức giận xoay người rời đi.

Hoàng đồng học lầm tưởng bạn cùng bàn là bảo hộ mình, ngu ngốc mà đỏ mặt nhìn đối phương.

“Hồ Thuật thật phiền.” Hoàng đồng học nói.

Bạn cùng bàn liếc mắt nhìn cậu: “Thích nghĩ như thế nào tùy cậu.”

Bạn cùng bàn đi ra, Hoàng đồng học nhìn bóng lưng của hấn, cảm thấy hấn thật sự rất ngẫu, giống như cậu chỉ là đứa bé yếu ớt, đối với nam sinh kiểu bá đạo vừa thích vừa ước ao.

Từ khi bắt đầu thi đấu buổi chiều, Hoàng đồng học vẫn thấp thỏm bất an.

Cũng mặc kệ cậu thấp thỏm như thế nào đi nữa, chạy ba ngàn mét cũng đến rồi.

Đàm Tử Dực sau tiết học liền dứt khoát đi tới, chuông vào học vang lên như là không nghe thấy, ngồi ở bên cạnh Hoàng đồng học, tìm 800 cái cớ lưu lại.

Đợi đến khi Hoàng đồng học lên trận, Đàm Tử Dực hỏi cậu: “Em sẽ mặc đồng phục học sinh chạy à?”

Hoàng đồng học gật gù: “Em có lẽ sẽ nhát từ dưới lên mất thôi.”

“Em đừng như vậy.” Đàm Tử Dực có thể thấy, người này là khuyết thiếu vận động, “Một mỗi liên bỏ, chúng ta không chạy nữa.”

Hoàng đồng học do dự một chút: “Em không muốn bỏ dỡ nửa chừng.”

“Thế nhưng em không thể miễn cưỡng chính mình.” Đàm Tử Dực nói, “Anh ở bên cạnh nhìn em, tuyệt đối đừng cạy mạnh.”

Trước khi vào trận, bạn cùng bàn tới nói Hoàng đồng học làm nóng người, mới vừa nói xong đã nhìn thấy

Đàm Tử Dực cầm khăn lông ướt đi tới.

Bạn cùng bàn vẽ mặt cứng đờ, Đàm Tử Dực đúng là rất tự nhiên, không để ý hấn tí nào, nhìn cũng không nhìn hấn, lại cùng Hoàng đồng học nói: “Chuẩn bị cho em cái khăn lông ướt này, đắp lên đi.”

Hoàng đồng học còn chưa bắt đầu chạy khuôn mặt nhỏ đã đỏ chót, cười cùng học trưởng nói cảm ơn, lại liếc trộm bạn cùng bàn.

Lúc này Đàm Tử Dực mới nhìn về hướng Hạ Dịch, nhưng vẫn không làm gì.

Hoàng đồng học đứng tại điểm xuất phát đường chạy ba ngàn mét, Đàm Tử Dực liền đứng ở ngoài cách đó không xa.

Cậu sốt sáng mà nuốt nước miếng, Đàm Tử Dực ở nơi đó quay hướng cậu kêu cổ lên.

Bắt đầu chạy, Hoàng đồng học không hề có kinh nghiệm, mới bắt đầu đã liều mạng chạy về phía trước, kết quả trong chốc lát thì không chịu nổi, bắt đầu bị người khác cách xa.

Ba ngàn mét, phải chạy bảy vòng rưỡi đường chạy 400 mét.

Hoàng đồng học lúc chạy đến vòng thứ ba thì không chịu được nữa.

Cậu dọc theo đường chạy tận cùng bên trong mà cắn răng chạy, cảm thấy trên đùi giống như trói hai cái tạ.

Bên cạnh, Đàm Tử Dực vẫn chạy theo sau cậu ở ngoài đường chạy, cùng cậu nói chuyện, nói cho cậu biết cảm thấy không kiên trì nổi thì bỏ đi.

Hoàng đồng học nhìn học trưởng một chút, lúc chạy ngang qua lớp mình lại quay đầu đi tìm bóng hình bạn cùng bàn, cậu nhìn thấy bạn cùng bàn đang ở bên cạnh một người nữ sinh nghe hát, nữ sinh cầm MP3, hai người bọn họ mỗi người một ống nghe, xem ra rất thân mật.

16. Chương 16

Hoàng đồng học trong lòng có chút cảm giác khó chịu, lúc thu lại tầm mắt, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cậu giờ không biết mình đã chạy mấy vòng, hình như là ba vòng, cũng hình như là bốn vòng.

Hoàng đồng học cảm giác mình ngốc, mấy cái này mà cũng không biết.

Bên cạnh có người nói chuyện: “Không kiên trì được thì cũng đừng cày mạnh.”

Cậu nhìn sang, quay về học trưởng cười cười: “Học trưởng.....”

Hoàng đồng học thực sự không biết một câu “Học trưởng” này có phát ra tiếng hay không, giống như khí lực toàn thân đều theo một tiếng này nói ra ngoài, sau đó lại càng không nhắc nổi chân lên.

Người bên cạnh từng người từng người vượt qua cậu, từ bên cạnh cậu chạy qua, Hoàng đồng học ức đến đỏ cả mắt, cắn răng vẫn không chịu thua.

Cậu từ nhỏ đã là như thế này, luôn cảm giác mình cái gì cũng không làm được, nhưng cũng may, ...một mực kiên trì.

Nhưng kiên trì kiểu này xem ở trong mắt Đàm Tử Dục quả thực chính là ngu xuẩn cố chấp.

Lúc Hoàng đồng học lần thứ ba nhìn về vị trí lớp mình, Đàm Tử Dục dừng lại bước chân.

Đội được Hoàng đồng học ý thức được học trưởng không còn bên cạnh, theo bản năng quay đầu lại tìm người.

Đàm Tử Dục đứng tại chỗ nhìn cậu, không có gì vẽ mặt, cứ như vậy nhìn.

Hoàng đồng học vẫn ngất ngất ngây ngây, lòng bàn chân mềm nhũn, thiếu một chút nữa là ngã chống vó.

Đàm Tử Dục sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện như muốn xông tới, nhưng nhìn thấy Hoàng đồng học không té, sau khi điều chỉnh một lúc tiếp tục chạy về phía trước, anh cũng đứng lại không cử động nữa.

Sau khi chạy vài vòng, Hoàng đồng học vẫn thật sự kiên trì tới đích, hơn nữa còn không phải người cuối cùng.

Ở vạch đích, Hồ Thuật cầm nước chờ cậu, cậu trực tiếp ngồi phịch ở trên sân cỏ.

“Mày được đấy, ” Hồ Thuật nói, “Không nghĩ tới luôn.”

Hoàng đồng học nằm ở trên sân cỏ thở mạnh, mệt đến nói không ra, hô hấp có chút khó khăn.

Hồ Thuật ngồi xổm ở bên cạnh cậu, nhìn cậu mặt đỏ lên, vịn ra lọ nước khoáng muốn xối trên đầu cậu.

Nước còn chưa có đổ xuống, bình nước bị một cái tay hắt ra, nước toàn bộ hắt vào trên người Hồ Thuật.

Hồ Thuật sững sờ, theo bản năng định mở miệng mắng.

Nhưng lúc hần ngẩng đầu nhìn hướng người tới, nhanh chóng ngậm miệng vào.

Đàm Tử Dực mặt lạnh đứng ở nơi đó, trừng mắt nhìn hần.

Hồ Thuật nhìn anh, lại nhìn Hoàng đồng học, nhú mày rồi đi mất.

Đàm Tử Dực ngồi xổm xuống, hỏi cậu: “Thế nào rồi? Không thoải mái à?”

Hoàng đồng học oan ức nhìn học trưởng, nhưng vẫn lắc đầu.

Đàm Tử Dực cứ như vậy ngồi ở bên cạnh cậu bồi cậu, xoa nhẹ chân cho cậu một lúc lâu.

Một lát sau, mãi đến tận khi Hoàng đồng học giẫy giụa ngồi dậy, Đàm Tử Dực mới nói: “Anh dìu em trở lại.”

17. Chương 17

Lúc trở lại lớp cũng không như các vận động viên khác được cả lớp vỗ tay nghênh tiếp, tất cả mọi người không giống như đến để nhìn cậu.

Cậu có chút mất mát, đặc biệt là nhìn thấy bạn cùng bàn còn đang cùng nữ sinh kia thân mật tán gẫu.

Học trưởng dìu cậu về, cũng không nhiều lời gì đã đi.

Hội thao đến hơn bốn giờ là kết thúc, Hoàng đồng học theo mọi người chuyển ghế về phòng học, tất cả mọi người về nhà, chỉ còn dư lại cậu theo thường lệ ở lại trong phòng học.

Cơm hộp từ buổi trưa đến buổi tối mùi vị đã không còn ngon nữa, nhưng có ăn còn hơn không.

Cậu ngồi ở chỗ đó ăn cơm, vừa ăn cơm vừa một bên đọc sách.

“Vẫn còn ăn à.”

Hoàng đồng học cắn đầu quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, Đàm Tử Dực đứng ở bên ngoài, cười hỏi cậu: “Ăn hộp cơm buổi trưa còn dư lại?”

Hoàng đồng học đối với anh cười, gật gù: “Còn ăn rất ngon.”

Đàm Tử Dực như có điều suy nghĩ nhìn cậu, sau đó trực tiếp từ cửa sổ nhảy vào phòng học.

“Ăn ngon không?” Anh hỏi.

Hoàng đồng học gật đầu: “Có ạ.”

Cậu nhớ tới lúc xế chiều học trưởng vẫn luôn giúp cậu, lúc này mới phản ứng được nên nói cảm ơn.

“Cảm ơn học trưởng, ” Hoàng đồng học nói, “Bởi vì anh xoa chân cho em, em hiện tại cũng không cảm thấy đau.”

“Ngày mai sẽ đau thôi.” Đàm Tử Dực nói, “Sau này chuyện kiểu này đừng cậy mạnh nữa.”

Bé ngoan Hoàng đồng học đồng ý.

“Hỏi em này, ” Đàm Tử Dực nâng cằm nhìn cậu, “Có phải em thích bạn cùng bàn đúng không?”

Hoàng đồng học bị hỏi lên như vậy, liền sốt sắng.

Cậu có chút cà lăm giải thích: “Không, không có đâu, em không.....”

Cậu càng nói thanh âm càng nhỏ, về sau còn nhỏ hơn.

Đàm Tử Dực nhìn cậu đỏ bừng vành tai, không cần hỏi cũng biết.

Anh cười cợt, nặn nặn vành tai Hoàng đồng học nói: “Vậy em nói cho nó biết chưa?”

“Không có.” Hoàng đồng học âm thanh cực nhỏ, “Em không dám.”

Cuối cùng vẫn là thừa nhận thích. Đàm Tử Dực nghĩ, mới vừa rồi còn nói không thích.

“Vậy em dự định vẫn không nói cho nó?” Đàm Tử Dực nói, “Crush thôi à?”

Hoàng đồng học gật đầu: “Bạn ấy nói bạn ấy không phải đồng tính luyến ái, bảo em đừng thích bạn ấy.”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Nó trực tiếp nói như thế với em?”

“Thực ra bạn ấy nói cũng đúng, ” Hoàng đồng học lại bắt đầu cắn dũa, “Hơn nữa chúng em bây giờ vẫn là học sinh cấp ba, không nên yêu đương.”

Đàm Tử Dực nằm nhoài trên bàn cười ra tiếng.

Hoàng đồng học liếc trộm anh một chút, bị cười đến chột dạ.

“Vậy anh giúp em theo đuổi nó nhé.”

“Không cần không cần, ” Hoàng đồng học mau mau từ chối, “Em không muốn để cho bạn ấy biết.”

“Thật sự không cần?”

“Thật sự không cần mà.” Hoàng đồng học nói, “Học trưởng, cảm ơn anh, anh vẫn luôn luôn giúp em.”

Đàm Tử Dực ngồi thẳng người nhìn cậu, một lát nói: “Em thích nó vì cái gì?”

Hoàng đồng học suy nghĩ kỹ một lúc, cuối cùng lắc lắc đầu: “Em không biết, có thể là bởi vì bạn ấy là người thứ nhất nói chuyện với em trong lớp này, hơn nữa, con mắt của bạn ấy rất sáng, rất ưa nhìn.”

18. Chương 18

Hoàng đồng học vốn dĩ không muốn thừa nhận với người khác mình thích bạn cùng bàn, nhưng mà, cậu phát hiện mình đã ngốc đến nỗi nói dối cũng làm không được.

Nói xong những câu này, cậu nhếch miệng, gơ tay sờ sờ mặt chính mình đang nóng lên, ngoẹo cổ tựa như khẩn cầu với học trưởng nói: “Học trưởng, có thể giúp em giữ bí mật không?”

Đàm Tử Dực nhìn cậu, nhìn một lúc liền nở nụ cười.

“Được.” Đàm Tử Dực nói, “Thế nhưng em cũng phải đáp ứng anh một chuyện.”

Hoàng đồng học gật đầu: “Anh nói, em sẽ cố gắng hết mình.”

“Không thể quá thích nó.” Đàm Tử Dực nói, “Không cần lúc nào cũng nhìn lên nó.”

Hoàng đồng học then thùng vô cùng, cậu không biết thì ra chuyện mình thường thường nhìn lên bạn cùng bàn cũng bị học trưởng biết rồi.

“Vâng.” Hoàng đồng học nói, “Em cũng không muốn.”

Đàm Tử Dực cười xoa xoa tóc của cậu nói: “Đáp ứng chuyện của anh rồi nhất định phải làm được, không thể nuốt lời.”

Hoàng đồng học kỳ thực rất sợ sệt, bởi vì...chuyện này căn bản cũng không phải chính cậu không chế được.

Nếu như một người thật sự có thể khống chế thứ tình cảm ” thích” này, vậy cũng tốt.

“Nhớ kỹ, không cần đem suy nghĩ đều đặt ở trên người người khác, em thích một người, phải nỗ lực để cho mình trở nên tốt hơn, em trở nên tốt đẹp rồi, nó dĩ nhiên sẽ thấy em.” Đàm Tử Dực vỗ vỗ đầu của cậu, “Nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ.” Hoàng đồng học ánh mắt kiên định, “Em sẽ nỗ lực.”

Đàm Tử Dực cười ra tiếng: “Em ấy à.....”

Sau hội thao là bảy ngày nghỉ dài hạn, sáng sớm ngày nghỉ đầu tiên Hoàng đồng học vừa mở mắt đã thấy chân đau đến vận vẹo cả khuôn mặt nhỏ.

Cậu nằm ở trên giường nhỏ của mình, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, không có âm thanh mặt chược.

Sáng sớm hơn sáu giờ, dựa theo thói quen của mẹ, nửa giờ trước chắc mới tan cuộc, lúc này hẳn là mẹ đã quay về phòng đi ngủ.

Hoàng đồng học giãy giụa ngồi dậy, chậm rãi nhẹ nhàng đi rửa mặt, trở về phòng thay quần áo khác, tìm bánh mì, đứng ở nhà bếp ăn xong, uống một hớp nước, đeo cặp sách ra cửa.

Vào ngày nghỉ cậu đều sẽ rời nhà đi đến đại học không xa đây để học tập, nơi đó có phòng tự học yên tĩnh hơn nhiều so với trong nhà.

Hoàng đồng học tới đó, đem mấy bài thầy giáo dạy trước đó đều học lại một lần, lại làm một số đề, sau đó lại bắt đầu thất thần.

Cậu nằm nhòai trên bàn nghĩ, không biết bạn cùng bàn đang làm gì thế, không biết học trưởng đang làm gì thế.

Bạn cùng bàn, đang chơi bóng rổ sao?

Học trưởng..... Hoàng đồng học nhớ tới học trưởng, học trưởng nói cho cậu biết không thể quá thích bạn cùng bàn.

Hoàng đồng học đem mặt chôn ở bên trong cánh tay, càng nghĩ càng thấy học trưởng là lạ.

Cậu đem mỗi một lần chung đụng giữa hai người từ quen biết đến bây giờ trong nháy mắt đều nhớ lại một hồi, hậu tri hậu giác phát hiện, học trưởng đối xử tốt với cậu như có chút quá tốt rồi.

Hoàng đồng học ngẩng đầu lên, nhìn ngoài cửa sổ, nhìn lá vàng trôi dạt từ từ đáp xuống, nghĩ, học trưởng sẽ không phải là, thích mình đấy chứ?

19. Chương 19

Hoàng đồng học bị ghét bỏ từ nhỏ đến lớn.

Khi còn bé điều kiện gia đình không tốt, có người nói khi đó bố mẹ cậu không muốn sinh con, lúc mang thai, lại không thể phá bỏ.

Sau khi được sinh ra, cậu là gánh nặng bên trong gia đình, đặc biệt là sau khi cha mẹ nghỉ làm lại ly hôn, Hoàng đồng học liền trở thành “Con ghẻ” trong miệng người khác.

Cha mẹ ly hôn, lúc ra tòa, người khác là vì tranh cướp quyền nuôi nấng hài tử, chỉ có nhà bọn họ, là bởi vì ai cũng không muốn đứa bé này.

Cuối cùng, cậu được xử theo mẹ, nhưng mà, trong lòng mẹ cậu, mặt chược còn quan trọng hơn so với đứa con trai này.

Cậu vẫn bị truyền vào tư tưởng chính mình không nên làm cho mọi người ghét, đi học, bởi vì rụt rè, bắt đầu có người cười nhạo, bắt nạt cậu tìm niềm vui.

Lúc bắt đầu cậu còn đi mách thầy cô, thầy cô đúng là rất có trách nhiệm, giáo dục những bạn học bắt nạt cậu, nhưng mà, thầy cô vừa đi, cậu lại thành mục tiêu công kích.

Sau đó Hoàng đồng học cũng có phản kháng, lúc người khác nói cậu cười cậu mắng cậu, cậu cũng sẽ nói

trở lại, nhưng cuối cùng đều là sức lực không đủ.

Lúc người khác xô đẩy cậu, cậu và những người kia đánh nhau một trận, cuối cùng cậu bị đánh đến máu ứa đọng, về nhà mẹ của cậu thế mà không hỏi qua một tiếng cậu làm sao vậy, chỉ nói cho cậu biết đừng gây thêm chuyện cho bà.

Sau đó Hoàng đồng học không còn phản kháng nữa, bởi vì cậu phát hiện những người kia bắt nạt cậu, nếu cậu vẫn không lên tiếng, những người kia cảm thấy vô vị sẽ buông tha cậu, một khi cậu có phản ứng gì, sẽ hoàn toàn ngược lại.

Hoàng đồng học tự biết mình là người một mềm yếu vô dụng, nhưng sống một cuộc sống không ai yêu không ai giúp cậu này, cậu chỉ có thể sống sót như thế.

Khi cậu quen không được người khác thích, cũng bắt đầu không tin sẽ có người thích cậu.

Vì lẽ đó, học trưởng chắc không phải là thích mình đi? Hoàng đồng học nghĩ.

Cậu nằm nhoài trên bàn, nghĩ về dáng vẻ học trưởng, từ từ suy nghĩ minh bạch, học trưởng chăm sóc cậu khả năng chỉ là bởi vì cậu rất vô dụng.

Người hiền lành đều thích chăm sóc người khác đi.

Hoàng đồng học cảm thấy học trưởng chính là người như vậy.

Nhưng cậu lại có chút không cam lòng, cậu cũng muốn được người khác yêu thích, cậu tự hỏi mình, nếu như học trưởng thật sự thích mình, vậy nếu như không thích bạn cùng bàn nữa, có thích học trưởng không?

Kỳ nghỉ có mấy ngày, Hoàng đồng học mỗi ngày về nhà đều có thể nhìn thấy Hồ Thuật ở trong tiểu khu, người kia như kiểu không bao giờ làm bài tập, mỗi ngày đều chơi bóng.

Có một lần cậu còn thấy được bạn cùng bàn, Hồ Thuật cùng bạn cùng bàn chơi bóng rổ, có một nữ sinh đứng ở một bên, cầm trong tay là chai nước và áo khoác bạn cùng bàn.

Ngày đó Hoàng đồng học đứng ở đằng xa nhìn lên bọn họ hồi lâu, cậu còn nhìn thấy bạn cùng bàn hôn nữ sinh kia.

Trong thanh xuân thâm mến một người cảm giác giống như là ngậm một miếng chanh, rất mới mẻ, nhưng lại rất chua, chua đến có thể khiến chính mình không tự chủ được rơi ra nước mắt.

Lúc nhìn thấy bạn cùng bàn ôm nữ sinh kia, rồi hôn môi, Hoàng đồng học không tự chủ nhếch miệng, mũi

ê ẩm, con mắt ê ẩm, trong lòng cũng ê ẩm.

Cậu ước ao giống bạn cùng bàn.

Cũng ước ao giống nữ sinh kia.

Hoàng đồng học lén lén lút lút thích bạn cùng bàn, lại lén lén lút lút nhìn người ta yêu đương.

Cậu trốn ở góc phòng, như động vật nhỏ không ai thích.

Hoàng đồng học gục đầu xuống đi về nhà, rải phẳng sách giáo khoa, lấy ra túi bút, nỗ lực dùng học tập để phân tán sự chú ý.

Nhưng vừa mở túi bút ra cậu lại thấy que kem cậu giữ lại, nhớ tới học trưởng nói cho cậu biết, không thể quá thích bạn cùng bàn.

Hoàng đồng học giơ tay lau nước mắt không biết rơi xuống từ lúc nào, đột nhiên muốn đi tìm học trưởng trò chuyện, muốn hỏi học trưởng một chút, làm sao mới có thể không thích một người nữa.

20. Chương 20

Người Hoàng đồng học thích có bạn gái, thực ra cậu vẫn ngưỡng mộ nhiều hơn là thương tâm.

Ngưỡng mộ người khác thích là dám nói ra.

Ngưỡng mộ người khác thích là dám ở bên nhau.

Cậu cảm giác mình thật sự quá mềm yếu, nhưng quanh năm suốt tháng chậm rãi trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, muốn thay đổi cũng rất khó.

Cậu không biết mình đời này có thể thành một người dũng cảm hay không, cậu nghĩ, đại khái chỉ có người dũng cảm mới có thể được yêu.

Kỳ nghỉ kết thúc, bọn họ trở lại trường học.

Hoàng đồng học cũng không dám nhìn bạn cùng bàn.

Dù rất muốn tới gần, nhưng lại không thể không ngừng nhắc nhở chính mình phải cách xa đối phương một chút.

Loại tâm tình này làm cho Hoàng đồng học cả sáng cũng không bình tĩnh nghe giảng bài được, suốt buổi thất thần.

Sau khi tan học tiết 2, nhà trường muốn toàn thể học sinh đi sân luyện tập cử hành nghi thức chào cờ, Hoàng đồng học đi theo phía sau bạn cùng bàn phiến phiến nhiều nhiều ra ngoài, bởi vì người bé, đứng trước trong đội ngũ nam sinh, mà thân là ủy viên thể dục bạn cùng bàn liền đứng phía trước lớp.

Bọn họ cách nhau không xa, ánh mắt Hoàng đồng học vẫn dính trên bóng lưng bạn cùng bàn.

Dựa theo quy trình cử hành nghi thức chào cờ, sau khi kết thúc chủ nhiệm phòng giáo vụ vẫn chưa để mọi người trở về phòng học.

“Nói một cái thông báo phê bình.” Chủ nhiệm phòng giáo vụ đứng trên đài, cầm trong tay micro, “Lớp 12/7 ba vị đồng học Đàm Tử Dực, Tiết Kỳ, Tống Minh Triết cùng ra ngoài trường đánh nhau ẩu đả với nhân viên, ảnh hưởng nghiêm trọng danh dự trường ta, phải cảnh cáo kỷ luật, nếu có tái phạm, sẽ trừng phạt nặng hơn.”

Hoàng đồng học đứng đó cau mày, cậu tưởng mình nghe lầm.

Cậu quay đầu, hỏi đồng học đứng sau mình: “Vừa nãy thầy nói có ai cơ?”

“Là mấy người lớp 12... gì á.” Đồng học đột nhiên nhớ tới cái gì, “Ồi, cậu cùng Đàm Tử Dực rất thân quen đúng không?”

Hoàng đồng học ngây dại, học trưởng của cậu làm sao có khả năng đánh nhau còn bị thông báo phê bình? Trong suy nghĩ của cậu, học trưởng là người cực kỳ tốt, đặc biệt dịu dàng, mỗi lần nhìn thấy anh đều là cười khanh khách, đánh nhau ẩu đả không phải đều là chuyện như tên côn đồ lưu manh Hồ Thuật mới làm sao?

Chủ nhiệm phòng giáo vụ tuyên đọc xong thông báo phê bình này, để các lớp học sinh dựa theo trình tự trở về phòng học.

Hoàng đồng học trong lòng lo sợ bất an, cậu nhìn chung quanh tìm học trưởng, nhưng lớp 10 cách lớp 12 quá xa, cậu không nhìn thấy.

Về trên hành lang lớp, Hồ Thuật từ phía sau đuổi tới, nói với Hoàng đồng học: “Nghe thấy chứ? Đã sớm nói với mày rồi, cách xa hẳn một chút.”

Hoàng đồng học nghi hoặc mà nhìn Hồ Thuật: “Cậu trước đây đã biết anh ấy?”

“Tao biết hẳn, nhưng hẳn không biết tao.” Hồ Thuật nói, “Trường học này, không mấy ai không biết hẳn, chỉ có mày ngốc, còn mắt mù.”

Hoàng đồng học không muốn nghe Hồ Thuật chửi mình, lườm hẳn một cái, chạy về phòng học.

Thật vất vả nhịn đến hết tiết 3, Hoàng đồng học lấy hết dũng khí chạy lên tầng, đứng ở cửa lớp 12 /7.

Cậu vẫn là dáng vẻ rụt rè này, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Có một nữ sinh từ phòng học đi ra, cậu nhỏ giọng nói: “Học tỷ, có thể giúp em gọi một học trưởng không ạ?”

Nữ sinh kia nở nụ cười: “Có thể chứ, có điều em muốn tìm học trưởng nào?”

Hoàng đồng học hoảng hốt, mình lại phạm ngu xuẩn rồi, vội vàng nói: ” Học trưởng Đàm Tử Dực ạ.”

Nữ sinh đánh giá cậu một lúc, sau đó quay đầu hướng về phòng học gọi: “Đàm Tử Dực! Người bạn nhỏ của mày tới tìm mày này!”

21. Chương 21

Hoàng đồng học tay chân luống cuống đứng ở cửa lớp 12/7, lúc nghe thấy học tỷ nói “Người bạn nhỏ của mày tới tìm”, cả lòng dạ đều bị run lên.

Bị học tỷ gọi như thế, cậu thấy rất thẹn thùng.

“Học tỷ à, em không phải.....”

Học tỷ này tựa ở cạnh cửa, cười khanh khách nhìn cậu: “Đỏ mặt ư, đáng yêu thật ấy!”

Hoàng đồng học rất ít khi được người khác khen ngợi, trong ấn tượng, lần trước vừa thẹn lại ngọt là bởi vì học trưởng nói tên của cậu êm tai.

Cậu vốn do dự có nên lên đây hay không, lớp 10 cách lớp 12 không chỉ là mấy tầng mà thôi, mà như phẳng phất cách một bức tường, ngoài tường bọn họ đã sắp là người lớn, mà chính mình còn là một đứa nhóc choai choai, Hoàng đồng học cảm thấy bầu không khí lớp 12 bên này cảm thấy xa lạ lại có chút ngọt ngào,

cũng không định đến, hiện tại thì không như vậy nữa rồi.

Học tử này cũng rất đáng yêu.

Đàm Tử Dực rất nhanh từ trong lớp đi ra, nữ sinh nói: “Bạn nhỏ của mày rất đáng yêu nha!”

Nói xong, chị vẫy tay với Hoàng đồng học rồi đi.

Đàm Tử Dực vui mừng nhìn cậu: “Sao em lại tới đây?”

Trước đây đều là học trưởng đi tìm Hoàng đồng học, túi đậu đỏ Hoàng đồng học rứt rề này chưa bao giờ chủ động tìm ai.

Hoàng đồng học đầu tiên là cúi đầu, sau đó giương mắt nhìn lên anh.

“Làm sao vậy?” Đàm Tử Dực hơi khom người, nhìn mắt cậu.

Hoàng đồng học cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Học trưởng, anh đánh nhau với người ta ạ?”

Đàm Tử Dực ngậy ngấn cả người, sau đó đứng thẳng lên, hai tay nhét vào trong túi quần, im lặng một hồi.

Lớp bên cạnh có một nam sinh lại đây nói chuyện với Đàm Tử Dực: “Dực ca, tên nhóc bên Nhị Trung kia vừa nãy bảo người của nó mang tin đến, nói buổi tối tan học sẽ tìm chúng mình.”

Hoàng đồng học cau mày nhìn về phía học trưởng.

Đàm Tử Dực nhìn Hoàng đồng học, không để ý tới người nam sinh kia.

Nam sinh nhìn hai người một chút, cảm thấy bầu không khí không đúng, đi trước.

“Rất thất vọng sao?” Đàm Tử Dực nói, “Cảm thấy ảo tưởng tan vỡ rồi hả?”

Cách anh nói chuyện trở nên có chút là lạ, Hoàng đồng học nghe vào tai, không hiểu là ý gì.

“Anh thường đánh nhau sao?” Hoàng đồng học hỏi.

Đàm Tử Dực nở nụ cười, lại đột nhiên khom người, mặt của hai người ở rất gần: “Sợ à?”

Hoàng đồng học theo bản năng trốn về sau, không biết nói cái gì cho phải.

Cậu từ nhỏ đến lớn đều là bị người khác bắt nạt, ghét nhất chính là loại côn đồ như Hồ Thuật, xem ai không hợp mắt liền bắt nạt, gặp phải một ít chuyện không nói đạo lý liền đánh nhau.

Cậu rất ghét người như vậy.

Hoàng đồng học nói không ra lời, ức đến nổi con mắt đỏ lên.

“Mấy ngày nay anh tốt với em không?” Đàm Tử Dục hỏi.

Hoàng đồng học gật gật đầu.

“Anh từng bắt nạt em không?”

Hoàng đồng học lắc lắc đầu.

“Vậy em đang lo lắng cái gì?”

Hoàng đồng học không biết.

Cậu cũng không lo lắng cái gì, chỉ là rất khó chịu.

Từ lúc bắt đầu quen biết cậu cảm thấy học trưởng là loại người có duyên rất tốt, phẩm học ưu tú, rất hiền lành rất dịu dàng như thế, lại không nghĩ rằng, thì ra cũng không phải.

Hoàng đồng học bỗng nhớ tới Hồ Thuật đã từng nói với cậu, nhớ tới phản ứng lúc Hồ Thuật cùng bạn cùng bàn nhìn thấy học trưởng, thì ra bọn họ cũng đều biết học trưởng là hạng người gì, chỉ có mình cậu không biết.

Chuông vào học vang lên, Hoàng đồng học sợ hết hồn.

Đàm Tử Dục giơ tay muốn vò vò tóc Hoàng đồng học, lại bị đối phương theo bản năng trốn ra.

Tay anh lúng túng dừng lại ở giữa không trung, Hoàng đồng học cũng bối rối một hồi, sau đó nói câu “Xin lỗi”, quay lưng chạy xuống tầng.

Đàm Tử Dục đứng ở cửa lớp nhìn cậu, không hề nói gì.

22. Chương 22

Hoàng đồng học vẫn không thể yên lòng học tập, cậu cảm giác mình hình như đã làm tổn thương trái tim học trưởng.

Lúc đó học trưởng muốn sờ tóc của cậu, động tác này đối với cậu đã thành thói quen, có lúc được học trưởng vò vò đầu như vậy, còn thật thoải mái, thế nhưng, vừa nãy không biết tại sao, chỉ là theo bản năng né tránh, lúc tay học trưởng dừng lại, trong lòng cậu đặc biệt cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà, cậu không nói ra.

Hoàng đồng học trong lòng khó chịu, mâu thuẫn vô cùng.

Một tiết học này cậu cứ chờ ra như thế, sau đó cũng vẫn vậy, buổi trưa ở phòng học ăn nửa cái bánh mì thì không ăn được nữa, nằm úp sấp ngủ cũng không ngủ được, lén lút chạy lên tầng lớp 12 học, lần này cậu không cần tìm người gọi học trưởng nữa, bởi vì học trưởng không ở đó.

Hoàng đồng học trốn ở bên ngoài phòng học lớp 12/7 lén lút nhìn, bên trong phòng học không có ai, cậu nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy trên bảng đen viết buổi chiều bao giờ vào học, nhìn thấy phía sau phòng học dán một cái bảng khen, nhìn thấy trên bàn mỗi người đều là chồng sách cao ngồng.

Đây chính là bầu không khí lớp 12.

Hoàng đồng học nhớ lại lúc buổi sáng đến, nhìn chỗ học trưởng ngồi, trên bàn kia cũng giống như thế, chồng sách luyện tập chất lên thật nhiều, còn có một quyển vở đang mở ra trên bàn, còn có một cái bút vẫn chưa đóng nắp.

Cậu cảm giác mình như kẻ trộm, lúc chủ nhân không ở nhà, đến nhìn lén sinh hoạt người ta.

Hoàng đồng học nhìn một lúc, sợ bị người bắt gặp, lưu luyến không rời trở về phòng học.

Cậu thật xoắn xuýt, không biết phải làm gì.

Không nghi ngờ chút nào, cậu rất thích kết bạn cùng học trưởng, đó là người duy nhất nguyện ý cùng cậu làm bạn bè, từ ngày đầu tiên bắt đầu đã đối với cậu rất tốt.

Nhưng mà, cậu lại rất sợ học trưởng.

Giống như sợ sệt tất cả thiếu niên bất lương khác.

Học trưởng tại sao phải đối xử tốt với cậu như vậy? Hoàng đồng học vừa hy vọng vì học trưởng thích cậu, vừa cảm thấy đại khái chỉ là học trưởng nhìn cậu ngu xuẩn, trêu chọc cậu rất vui.

Giống như hồi trung học cơ sở, có vài lần Hồ Thuật đối với cậu cũng rất tốt, khi Hoàng đồng học đang định thay đổi suy nghĩ về Hồ Thuật, lại nghe thấy Hồ Thuật nói chuyện cùng người khác: “Tao con mẹ nó chỉ thấy nó ngu xuẩn, trêu đùa như kẻ ngu si như thế, nó còn tưởng là thật.”

Thật sự rất đau lòng.

Vì lẽ đó, học trưởng cũng như Hồ Thuật, là cùng một loại người sao?

Hoàng đồng học gục xuống bàn nghĩ vấn đề này đến đau đầu, hai ngày sau đó cậu càng trở nên trầm mặc ít lời, ở lớp chẳng hề nói một câu, mà ra chơi, tan học, học trưởng thường xuyên đến tìm cậu cũng không thấy xuất hiện nữa.

Ngày thứ ba, Hoàng đồng học nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy có người đang đánh cầu lông, nhưng định thần nhìn lại, cũng không phải học trưởng.

Bạn cùng bàn từ bên ngoài trở về, cho cậu một lon cà phê nóng.

Gần đây bắt đầu trời lạnh, lá cây rơi xuống rào rào, căn tin trường học đưa ra kiểu cà phê này, dùng nước nóng pha, thích hợp uống vào mùa này nhất.

“Hả?” Hoàng đồng học sững sờ ngó ra nhìn hắn.

Bạn cùng bàn nói: ” Cho cậu đây, mau uống đi.”

23. Chương 23

Hoàng đồng học thụ sủng nhược kinh, hai tay cậu cầm cà phê, con mắt tròn xoe, hỏi bạn cùng bàn: “Ai cho tớ á?”

Bạn cùng bàn liếc cậu một cái: “Đừng hỏi nhiều như vậy, uống nhanh đi.”

Hắn không nói, Hoàng đồng học trong đầu có suy đoán nhiều hơn nữa cũng không thể biết, nên không uống.

Bạn cùng bàn thấy cậu bất động, cau mày không nhịn được nói: “Là tôi là tôi, tôi mua, nhiều chuyện thế.”

Thái độ của hắn rất không tốt, nhưng Hoàng đồng học vẫn nở nụ cười.

Học chung hơn hai tháng, Hoàng đồng học có chút thăm dò tính cách bạn cùng bàn, đúng là không phải người ôn hòa gì, không thích lo chuyện bao đồng, không có kiên trì, khuyết điểm rất rõ ràng, thế nhưng Hoàng đồng học cũng không ngại, bởi vì khi cầm trong tay lon cà phê cậu cảm thấy, bạn cùng bàn chính là điển hình của nói năng chua ngoa nhưng trong lòng mềm yếu.

Hai hôm nay Hoàng đồng học hơi bị cảm, lên lớp luôn cảm thấy lạnh, chắc là bạn cùng bàn phát hiện, cho nên mới mua cho cậu cà phê nóng.

“Cảm ơn.” Hoàng đồng học thẹn thùng nói, “Cảm ơn nha.”

Bạn cùng bàn liếc mắt nhìn cậu, giơ tay gỡ một chút tóc, không nói thêm gì nữa, cúi đầu bắt đầu đọc sách.

Hoàng đồng học đem lon cà phê này đặt ở bên cạnh túi bút, cậu không nở uống.

Cứ như vậy, mãi cho đến tan học buổi tối, cà phê vẫn được đặt ở nơi đó.

Bạn cùng bàn nói: “Cậu có thể uống đi hay không hả?”

“A?” Hoàng đồng học sợ hãi nói, “Nhưng mà tớ.....”

“Nhanh lên một chút, nhìn cậu uống xong tôi sẽ đi.”

Hoàng đồng học đỏ mặt, nhếch miệng, có chút không đành lòng mà mở lon cà phê, một hơi uống cạn sạch.

Nhìn cậu uống xong, bạn cùng bàn yên tâm, không nói hai lời, đeo cặp sách rời đi.

Rất nhanh, phòng học lại chỉ còn một mình Hoàng đồng học, cậu viết xong bài tập rồi chạy đi rửa tỉ mỉ lon cà phê, sau đó dùng giấy lau khô, bỏ vào trong cặp sách.

Mấy ngày sau đó, Hoàng đồng học phát hiện bạn cùng bàn bắt đầu đối xử cực kỳ tốt với cậu.

Cũng không phải về mặt chuyển biến thái độ, mà là thường thường sẽ chăm sóc cậu.

Chả hạn như lúc cậu trực nhật bạn cùng bàn sẽ kêu Hồ Thuật cùng hỗ trợ, trong lớp có người hỏi tìm cậu hai người kia cũng sẽ đứng ra bảo vệ cậu, còn nữa là, chiều nào đó sẽ có một lon cà phê, có lúc còn có thể cùng ra ngoài ăn đồ ăn vặt.

Hoàng đồng học cảm thấy bất an, hỏi bạn cùng bàn: “Gần đây cậu sao thế?”

Bạn cùng bàn không để ý tới cậu, còn Hồ Thuật thối mặt nói: “Tao thực sự là nợ mày mà.”

Không chỉ là bạn cùng bàn và Hồ Thuật khác thường, còn có cả học trưởng nữa.

Trước đây mỗi ngày đều sẽ tìm Hoàng đồng học, học trưởng đã lâu không để ý cậu nữa, coi như tình cờ gặp ở trường học, đối phương cũng sẽ như không quen biết, đi qua bên cạnh cậu.

Hoàng đồng học không dám lên tiếng chào hỏi anh trước, bởi vì mỗi lần gặp đều thấy rất nhiều người đi theo bên cạnh anh.

Nhìn học trưởng được đối xử như “chúng tinh phủng nguyệt”, Hoàng đồng học chỉ có thể né tránh, sau đó đứng xa xa nhìn.

Cậu phát hiện, mấy ngày nay học trưởng đều mặt lạnh, tựa như cả người tản ra hàn khí, ngày vốn càng ngày càng lạnh, bên cạnh anh càng lạnh hơn.

Hoàng đồng học nhìn bộ dáng này của anh, lại càng không dám đến gần.

Có lúc nhìn thấy tiết thể dục của lớp 12, ngồi ở trong phòng học Hoàng đồng học sẽ thất thần, lén lút nhìn ra bên ngoài cửa sổ, có một lần, cậu nhìn thấy học trưởng đang chơi bóng rổ, không biết tại sao đột nhiên bắt đầu đánh nhau với người khác.

Đó là lần đầu tiên Hoàng đồng học nhìn thấy học trưởng đánh nhau, lúc hai nhóm người đánh nhau, cậu nhìn thấy mà hãi hùng khiếp vía.

24. Chương 24

Hoàng đồng học không thấy rõ lắm, nhưng cậu có thể phân biệt được người nào là học trưởng.

Lúc nhìn những người kia đánh nhau, cậu không khỏi cảm thấy khản trương lên.

Hoàng đồng học đang lo lắng.

Cậu xưa nay đều là người thấy có người đánh nhau lập tức trốn đi, cậu rất mềm yếu, rất vô dụng, gặp phải chuyện này chỉ biết chạy.

Đây là lần đầu tiên ánh mắt cậu nhìn không chớp, cậu rất sợ học trưởng bị thương.

“Hoàng Đồng.”

Hoàng đồng học sợ hết hồn, lập tức đứng lên.

Thầy mặt lạnh nói: “Muốn xem thì ra ngoài mà xem.”

Tất cả mọi người đều cười.

Hoàng đồng học lúng túng cúi đầu, cắn môi không lên tiếng.

“Đứng nghe đi.” Thầy tiếp tục giảng bài, Hoàng đồng học đứng cả một tiết.

Đợi chuông tan học vang lên, thầy đi rồi, Hoàng đồng học lại quay đầu nhìn ra bên ngoài, học trưởng đã không thấy đâu cả.

Hồ Thuật lại đây, hỏi cậu: “Mày ở trên lớp làm gì đấy hả?”

Hoàng đồng học không nói lời nào, nằm ở trên bàn.

Thật ra Hoàng đồng học rất muốn đi tìm học trưởng, cậu lấy từ trong cặp sách ra hai cái urgo, muốn đi đưa cho học trưởng.

Thế nhưng, vẫn chưa có dũng khí đứng lên, nghỉ giữa giờ đã kết thúc.

Cứ như vậy, nhin đến tan học, những người khác trong lớp đều đi rồi, còn lại mình cậu, cậu đợi đến tiết tự học buổi tối, lén lén lút lút lên tầng.

Lớp 12/7 cửa phòng học mở ra, Hoàng đồng học có thể nghe thấy tiếng giảng bài của thầy.

Cậu vòng qua cửa trước, chạy tới cửa sau.

Hoàng đồng học len lén từ cửa kính sau nhìn vào trong, tìm nửa ngày, không tìm thấy học trưởng.

Cậu có chút mất mát, nắm urgo trong tay, chậm rãi xuống tầng.

Mấy ngày sau Hoàng đồng học vẫn không thấy học trưởng đâu, cậu thực sự có chút không yên, rốt cục nghỉ giữa giờ lại chạy tới phòng học lớp 12.

Cậu không quen biết người khác, không dám cùng người khác nói chuyện, liền đứng ở cửa đi vào nhìn xung quanh.

“Ai đó, người bạn nhỏ lại tìm đến học trưởng à?”

Hoàng đồng học nhìn sang, phát hiện là học tỷ từng nói chuyện với cậu lần trước.

Cậu gật đầu: “Học tỷ ơi, học trưởng có ở đây không ạ?”

Đã mấy ngày rồi, trong túi quần đồng phục của Hoàng đồng học vẫn còn urgo, cậu vẫn muốn đưa cho học trưởng.

“Nó không có đâu.” Học tỷ nói, “Ế, nó không nói với em à?”

Hoàng đồng học ngơ ngác lắc đầu.

“Cũng không phải chuyện tốt gì, chắc nó cũng không muốn cho em biết.”

“Học trưởng làm sao vậy ạ?” Hoàng đồng học thật sự khẩn trương lên.

Học tỷ nở nụ cười: “Cũng không làm sao cả, ở trường học đánh nhau, nghỉ học về nhà suy nghĩ lại một tuần thôi, nó cũng quen rồi.”

Hoàng đồng học sắc mặt trắng bệch, ánh mắt trở nên ảm đạm.

Phải là hạng người gì mới thường xuyên vì đánh nhau mà nghỉ học về nhà?

Hoàng đồng học cắn cắn môi, nói cảm ơn với học tỷ, đi xuống cầu thang.

Trong ấn tượng Hoàng đồng học, Hồ Thuật còn chưa từng phải nghỉ học ở nhà, cho nên nói, học trưởng so với Hồ Thuật còn ác liệt hơn sao?

Hoàng đồng học bệt miệng, có chút muốn khóc.

Cậu cũng không biết tại sao mình muốn khóc, chỉ là cảm thấy khó chịu.

Cậu không muốn dùng cái từ “Ác liệt” này để hình dung học trưởng, thế nhưng..... Đối phương giống như cũng không phải học sinh tốt gì.

25. Chương 25

Lúc ban tối, Hoàng đồng học về nhà lại phải đi ngang qua cái sân bóng rổ kia, Hồ Thuật vẫn ở chỗ đó chơi bóng.

Nhìn thấy Hoàng đồng học đi tới, Hồ Thuật ôm bóng chặn lại đường của cậu.

“Trời giờ tối sớm, mày cũng đừng mỗi ngày đều về muộn như vậy.”

Hoàng đồng học vì lo lắng cho học trưởng, cả ngày tinh thần cũng không thoải mái, lúc này nhìn thấy Hồ Thuật, trong lòng càng phiền.

Cậu tránh khỏi Hồ Thuật, muốn đi về nhà.

“Nói chuyện với mày đấy, mày không nghe thấy à?” Hồ Thuật đem bóng rổ vứt xuống đất, trực tiếp tiến lên bắt lấy cặp sách Hoàng đồng học.

Hoàng đồng học cũng đã quen với kiểu thái độ này của Hồ Thuật, nhìn một chút là qua, nhưng hôm nay, trong lòng cậu khó chịu, vừa nghĩ tới có lẽ học trưởng đã ở nơi cậu không nhìn thấy cũng làm chuyện như vậy đối với người khác, lại càng thấy không thoải mái trong lòng.

Cậu dùng sức vung tay một cái, bỏ qua tay Hồ Thuật.

“Mày bây giờ gan rất lớn nha, ” Hồ Thuật theo sau, “Có người làm chỗ dựa nên ghê gớm rồi đúng không?”

Hồ Thuật đưa tay kéo Hoàng đồng học, kết quả không chỉ có bị đối phương bỏ qua, còn bị đẩy ra.

“Cậu tránh ra!” Hoàng đồng học rút cục bạo phát, lớn tiếng mà quát hấn, “Cậu cách ông đây xa một chút! Ông đây phiền nhất chính là loại này lưu manh như các người rồi!”

Cặp sách Hoàng đồng học vì vừa nảy giầy dựa cùng xô đẩy nên rơi trên mặt đất, cậu khom lưng nhặt lên, nhìn kỹ Hồ Thuật khiếp sợ, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Các người đều cách tôi xa một chút đi!”

Cậu ôm cặp sách chạy, để lại Hồ Thuật trợn mắt ngoác mồm đứng ở nơi đó.

Hoàng đồng học chạy rất nhanh, nhưng chạy không bao xa lại chậm bước chân.

Trong lòng cậu khó chịu, không biết là bởi vì học trưởng hay là bởi vì Hồ Thuật.

Hồ Thuật muốn đuổi theo cậu, thế nhưng bị một người ngăn cản, người kia đạp xe đạp chắn ở trước mặt hắn, hai người ai cũng không lên tiếng, nhưng không ai đuổi theo Hoàng đồng học.

Hoàng đồng học về đến nhà, mẹ của cậu vẫn chơi mạt chược như cũ, cậu vừa vào cửa, còn gặp một tiếng mắng vô duyên vô cớ.

Có một người đàn ông thường xuyên đến chơi mạt chược nói: “Con trai của cô mỗi ngày đều giống như con gái ấy, chả giống con trai gì cả, sau này làm sao lấy vợ được.”

Mẹ Hoàng đồng học chẳng những không tức giận, còn cùng người kia trào phúng Hoàng đồng học: “Nó á, cái gì cũng không làm được, chỉ biết dùng tiền, đi làm vợ người ta có khi người ta cũng không muốn ấy, loại tốn tiền nuôi còn lỗ vốn.”

Hoàng đồng học chôn mặt ở trong cặp sách, nỗ lực không nghe bọn họ nói chuyện.

Trở lại căn phòng nhỏ của mình, Hoàng đồng học nằm lỳ ở trên giường mà khóc, cậu cảm thấy mình không có tiền đồ, gặp phải chuyện gì chỉ có thể khóc.

Cậu cứ như vậy nằm úp sấp, không ai đến tìm cậu, không ai đến nhìn cậu, khóc lóc rồi ngủ thiếp đi.

Hoàng đồng học khóc sưng cả mắt, sáng sớm hôm sau đi học, mới ngồi xuống, bạn cùng bàn đã đưa cho cậu một cái bánh Trung thu.

“Ngày mai là tiết Trung thu rồi, ” bạn cùng bàn nói, “Đưa trước cho cậu.”

Hoàng đồng học ngơ ngác nhìn cái bánh Trung thu kia, hỏi: “Tại sao?”

“Ngày mai nghỉ lễ rồi.”

“Tớ muốn hỏi, tại sao phải cho tớ bánh Trung thu.” Hoàng đồng học nói, “Còn có cả phê nữa, tớ không thể lại nhận thêm đồ của cậu nữa.”

Bạn cùng bàn lại hiện ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, hắn cầm bánh nhét vào trong cặp sách Hoàng đồng học, không hề để ý đối phương nữa.

26. Chương 26

Trong bàn học của Hoàng đồng học đã đầy đến nỗi không thể đựng thêm cặp sách nữa, đồ bên trong tất cả đều là của bạn cùng bàn cho cậu.

Đồ ăn, còn có đồ dùng học tập.

Hoàng đồng học không biết đang xảy ra chuyện gì, trả lại đối phương đối phương lại không lấy, cậu không thể làm gì khác hơn là tích lại như thế, sau đó vắt hết óc cũng không biết nên làm thế nào trả lại người ta.

Cậu thực ra không lý giải được hành động của bạn cùng bàn, cũng hỏi nhiều lần tại sao, nhưng bạn cùng bàn đều không trả lời cậu.

Hoàng đồng học trước đây nghe nói chỉ có làm như vậy với người mình thích, thứ gì tốt đều muốn cho người ấy, nhưng mà Hoàng đồng học không tin bạn cùng bàn thích mình, bởi vì bạn cùng bàn có bạn gái rồi.

Cả ngày đều bị nghi vấn bao quanh, gần đây Hoàng đồng học lên lớp luôn thất thần.

Không chỉ có chuyện bạn cùng bàn làm cậu nghi hoặc, còn có cả học trưởng.

Sau đó Hoàng đồng học đi tìm học trưởng lần nữa, cậu rõ ràng nhìn thấy học trưởng ở trong phòng học, nhưng đối phương lại không chịu đi ra gặp cậu.

Nhất định là mình làm tổn thương học trưởng, Hoàng đồng học muốn né tránh chuyện đi xin lỗi học trưởng, giờ lại thành không nói ra được.

Thành phố bắt đầu vào mùa đông, sau trận tuyết rơi đầu tiên, sau khi tan học hôm ấy Hoàng đồng học chạy đến căn tin trường, mua một tập giấy viết thư, đây là lần đầu tiên cậu dùng tiền mua thứ không phải là nhu yếu phẩm sinh hoạt như này.

Cậu cầm giấy viết thư đẹp đẽ, mang theo vị thơm trở lại phòng học, cô cùng chân thành dụng tâm mà viết một bức thư cho học trưởng.

Cậu viết ——

Học trưởng:

Em chào anh, em là Hoàng đồng.

Sau khi viết xong dòng này, Hoàng đồng học đột nhiên cảm thấy chóp mũi ê ẩm.

Cậu nhớ tới lần đầu tiên gặp học trưởng, lúc đó học trưởng tóc rất ngắn, ở ngoài cửa sổ phòng học cậu đánh cầu lông.

Quả cầu lông kia vô tình đánh trúng trán của cậu nữa, rất đau.

Đó là lần đầu tiên gặp mặt, Hoàng đồng học còn nhớ đáng vẻ cười lên học trưởng đối với cậu ngày đó.

Đặc biệt đẹp trai.

Đôi mắt, cũng rất sáng.

Hoàng đồng học nhìn chằm chằm giấy viết thư, nhận ra không hạ nổi bút nữa.

Mình quá ngốc. Hoàng đồng học nghĩ.

Cuối cùng, cậu gấp bức thư mới viết được mở đầu này lại, bỏ vào trong túi bút.

Hoàng đồng học đặc biệt yêu thích ngày tuyết rơi, bởi vì sau một hồi tuyết, cả thành phố giống đều trở nên càng sạch sẽ và yên bình hơn.

Cậu dẫm lên tuyết đi học rồi tan học, trên đường về nhà sẽ vo hai quả cầu tuyết chơi.

Cậu ngồi xổm ở dưới đèn đường, dùng ngón tay viết tên của chính mình ở trên mặt tuyết.

Sau khi viết xong, cậu định xóa đi, suy nghĩ một chút, lại viết tên học trưởng.

Đàm Tử Dục.

Hoàng đồng học cảm thấy tên này thật sự rất êm tai, êm tai hơn nhiều so với Hoàng Đồng.

Cậu lại nghĩ tới mỗi lần nói tên mình sẽ bị người khác cười nhạo, chỉ có học trưởng là nói êm tai.

Rất nhớ học trưởng.

Hoàng đồng học tự mắng mình ngốc, lại đánh mất người duy nhất nguyện ý kết bạn cùng chính mình rồi.

27. Chương 27

Hoàng đồng học xóa tên học trưởng đi.

Cậu đứng lên, nhìn chăm chăm tuyết bị chính mình san bằng, lại lần nữa ngồi xổm xuống, ở nơi đó đắp một người tuyết nhỏ.

Cậu đặt tên người tuyết là Đàm Tử Dục, chuyện này có hơi buồn cười, cậu không dám để cho người khác biết.

Mấy ngày sau, đi học rồi tan học Hoàng đồng học đều nhìn “Đàm Tử Dục”, bởi vì nhiệt độ thấp, người tuyết vẫn còn rất tốt, nhưng sau đó lại có một trận tuyết lớn rơi xuống, người tuyết kia bị chôn ở dưới tuyết mới, điều này làm cho Hoàng đồng học khó chịu một hồi lâu.

Hoàng đồng học cùng học trưởng “biến mất” hai tháng, trong hai tháng, bọn họ gần như không có chạm mặt nhau.

Vừa bắt đầu Hoàng đồng học rất không quen, thật vất vả lắm mới bắt đầu thế giới hơi hơi náo nhiệt một chút, giờ đột nhiên lại yên tĩnh lại, cậu thấy không thoải mái.

Nhưng từ từ cũng quen, cậu rút về vỏ bọc chính mình, chỉ như ốc sên tiếp tục sinh hoạt.

Bạn cùng bàn cũng không còn mỗi ngày đều cho cậu đồ nữa, nhưng tình cờ vẫn sẽ có.

Đêm hôm Giáng sinh ấy, trong lớp người đều đưa táo tặng lẫn nhau, bạn gái bạn cùng bàn đưa hẳn một cái túi táo to được bọc rất đẹp, bạn cùng bàn lúc đó liền mở ra, rửa một chút, đưa Hồ Thuật mỗi người một nửa ăn hết.

Bởi vì chuyện này, bạn gái bạn cùng bàn tức giận, bởi vì” quả bình an ” sau đêm Giáng sinh mới tự mình ăn, ngụ ý bình an.

Bạn cùng bàn dỗ bạn gái một lúc, không dỗ được, liền không để ý tới nữa.

Hoàng đồng học rất ước ao được như mọi người, nhưng lại không thể hiểu nổi.

Tại sao bình thường mấy đồng một cân táo đến ngày này lại thành mười đồng một quả?

Quá là đắt rồi.

Buổi tối tan học, tất cả mọi người đi hết rồi, cậu theo thường lệ ở lại phòng học, sau đó làm bài tập, lúc bút hết mực, cậu chạy đến canteen trường mua.

Hoàng đồng học nhìn thấy canteen bán ” quả bình an “, quả táo đỏ dùng giấy bọc lại rất đẹp , còn dùng ruy băng buộc một cái nơ bướm hoa lệ.

Cậu nhìn đến xuất thần, sau đó hỏi ông chủ: “Cái này bao nhiêu tiền ạ?”

Hoàng đồng học quyết định trưa mai không ăn cơm, cậu định chi tiền bữa trưa ngày mai, mua quả táo đẹp để kia.

Hoàng đồng học cầm quả táo đợi tan tiết tự học buổi tối thứ nhất, đem nó giấu ở trong đồng phục rồi lên tầng trên, cậu không có tìm học trưởng, mà là đợi học tỷ hôm nọ cùng nói chuyện đi ra, đem quả táo đưa cho học tỷ.

Hoàng đồng học nói: “Học trưởng có khi còn đang giận em, chị không cần nói cho anh ấy biết cái này là em cho anh ấy ạ, em xin chị.”

Học tỷ nở nụ cười: “Nó sẽ không tức đâu.”

Chị nói: “Chính em đưa cho nó đi.”

Hoàng đồng học có chút hoảng, cậu lùi về sau nửa bước muốn chạy, thế nhưng bị học tỷ bắt được cánh tay.

Học tỷ quay đầu hướng về trong lớp gọi: “Đàm Tử Dực, mày nếu không ra, người bạn nhỏ mày thương nhớ muốn chạy trốn đây này!”

Hoàng đồng học mặt đỏ bừng lên, cậu chết cứng cầm quả táo này, hốt hoảng nhìn vào bên trong phòng học.

28. Chương 28

Hoàng đồng học hoảng sợ như con thỏ nhỏ bị nhéo ở lỗ tai.

Ánh mắt cậu trợn tròn lên, nhìn học trưởng đang ở chỗ ngồi sững sốt một chút, sau đó đứng dậy đi ra, Hoàng đồng học cảm giác giống như nghe thấy có người huyền não vui cười loáng thoáng, nhưng cậu không chú ý những người kia đang nói cái gì, tất cả sự chú ý đều tập trung ở trên người học trưởng.

Đầu tiên phải xin lỗi đúng chứ?

Hoàng đồng học thấy mình phải xin lỗi trước, ngày trước học trưởng muốn sờ đầu của cậu, nhưng cậu trốn ra, sau đó học trưởng không để ý đến cậu luôn.

Nhất định còn đang tức giận.

Vì lẽ đó, lúc Đàm Tử Dực đi tới cửa, còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe thấy Hoàng đồng học hiếm khi nói chuyện lớn tiếng.

Cậu nói: “Học trưởng em xin lỗi!”

Đàm Tử Dực nhìn cậu, vốn là mặt lạnh đột nhiên liền nở nụ cười.

“Đừng lời kéo nữa.” Đàm Tử Dực lấy cùi chỏ chạm một phát vào cánh tay nữ sinh kia.

Nữ sinh cười thả Hoàng đồng học ra, khinh bỉ anh, nói: “Đụng một chút cũng không cho, lòng dạ hẹp hòi.”

Chị bỏ lại câu nói này, vẫy tay cùng Hoàng đồng học rồi đi, để lại hai con người có tình cảnh khó nói này ở lại cửa lớp.

“Cho anh à?” Đàm Tử Dực chỉ chỉ quả táo Hoàng đồng học ôm trong lồng ngực.

Hoàng đồng học gật đầu liên tục, đưa quả táo cho anh rồi nói: “Học trưởng em xin lỗi.”

“Xin lỗi vì cái gì?” Đàm Tử Dực nhận quả táo, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hoàng đồng học ngượng ngùng không dám nhìn anh, chỉ có thể nhìn chằm chằm thề tên đối phương: “Lần trước anh muốn sờ tóc của em, em lại chạy đi.”

Đàm Tử Dực thở dài, anh nghĩ, cũng đúng, sau đó em nói em chán ghét những tên côn đồ lưu manh, lúc đó lại không biết anh đang ở đó.

“Nhận lời xin lỗi của em.” Đàm Tử Dực nói, “Sắp vào lớp rồi, trở về đi thôi.”

Anh cố ý tỏ ra rất lạnh nhạt cũng không là giả, chỉ là gần đây tự dưng hiểu ra, có lẽ chính mình cùng người bạn nhỏ này không phải là cùng một thế giới, mình là kiểu người mà em ấy ghét nhất.

Hoàng đồng học ngẩng đầu nhìn anh một chút, đột nhiên hỏi: “Vậy anh muốn sờ đầu của em nữa không?”

Đàm Tử Dực sững sốt một chút, bật cười.

Nào có ai như vậy? Đáng yêu giống đứa trẻ? Dùng cách này đến đòi hòa hảo, cũng chỉ có cậu làm được.

Đàm Tử Dực nhẹ nhàng xoa xoa tóc mềm của Hoàng đồng học, cười nói: ” Còn ghét anh không?”

Hoàng đồng học mặt đã đỏ chót, cậu nói: “Học trưởng, anh thường hay đánh nhau sao?”

Chuông vào học vang lên, Đàm Tử Dực nói: “Em đi về lớp trước đi, buổi tối anh qua tìm em.”

Hoàng đồng học lúc trở lại lớp phát hiện bạn cùng bàn đang cãi nhau cùng bạn gái, hắn thậm chí nói với bạn gái: “Có thể dùng cố tình gây sự như thế hay không? Còn không bằng Hoàng Đồng để cho tôi bớt lo.”

Nữ sinh vừa nghe tên Hoàng Đồng, mặt đỏ hơn, đột nhiên liền đi lại chỗ bàn học của Hoàng Đồng, đem tất cả đồ bên trong đều ném lên trên bàn.

Đã vào học rồi, bọn họ vẫn còn cãi nhau như cũ.

(ở chỗ này hình như có bug, đoạn trên nói tan học buổi tối mọi người về hết rồi, HD cũng ở tiết tự học buổi tối đưa tào cho học trưởng rồi quay trở về, không hiểu sao lúc về lại thành cả lớp vẫn còn đang có tiết trên lớp?)

Thầy còn chưa tới, Hoàng đồng học chạy tới bảo vệ đồ của mình, cau mày nhìn bạn cùng bàn.

Nữ sinh hỏi bạn cùng bàn: “Anh nói đây là cái gì? Đều là anh cho cậu ta đúng không? Thực ra anh cũng chỉ là đồng tính luyến ái chứ gì? Một tên đồng tính luyến ái, lại còn đùa bỡn tôi?”

29. Chương 29

Hoàng đồng học chạy tới bảo vệ đồ của mình.

Cậu rất sợ bị cuốn vào bên trong thị phi của người khác, nói cho cùng, tính tình mềm yếu, sợ phiền phức, chỉ muốn ở nơi của mình yên lặng trốn đi.

Một lon cà phê lăn trên đất, Hoàng đồng học ngồi xổm xuống nhặt lên, sau đó nghe thấy bạn cùng bàn nói: “Liên quan gì tới cô?”

Hắn nói câu này triệt để chọc giận bạn gái, nhưng không đợi nữ sinh phát hỏa, thầy đã vào lớp.

Bất luận một giây trước ngọn lửa chiến tranh bay tán loạn làm sao, thầy vừa vào cửa, trong nháy mắt đều tắt hỏa.

Nữ sinh tức giận đến mắt hồng cả lên về chỗ ngồi, Hoàng đồng học cũng cúi đầu đỏ mặt ngồi xuống, đem tất cả đồ trên bàn bỏ lại trong ngăn bàn một lần nữa.

Thầy nhìn bọn họ một chút, dù sao cũng không phải giáo viên chủ nhiệm, chẳng muốn lo chuyện bao đồng, không nói gì, bắt đầu giảng bài.

Hoàng đồng học có thể cảm giác được áp suất thấp của người bên cạnh, cậu xoắn xuýt một hồi lâu, xé ra một tờ giấy, viết một câu, đẩy sang bên bạn cùng bàn: xin lỗi, tớ lại gây phiền toái cho cậu.

Bạn cùng bàn liếc cậu một cái, nhỏ giọng nói: “Đúng thật là phiền toái.”

Bạn cùng bàn cãi nhau cùng bạn gái, làm cho tâm tình Hoàng đồng học cũng không tốt, cậu luôn cảm giác mình ảnh hưởng tới cảm tình của người ta, nhớ tới nữ sinh kia nói câu “đồng tính luyện ái”, cậu cảm thấy mặt nóng đỏng sợ.

Mãi cho đến khi tan học Hoàng đồng học cũng không dám nói chuyện cùng bạn cùng bàn nữa, sau khi tất cả mọi người đi rồi, cậu len lén đem tất cả đồ bạn cùng bàn cho trong bàn học đều lấy ra sắp xếp lại một lần.

Những lon cà phê chưa uống, đã không còn nóng, nhưng cậu vẫn không nỡ bỏ đi.

Bánh Trung thu không ăn, đã hết hạn, nhưng cậu vẫn không nỡ vứt.

Mấy cái bút rất xinh, không nỡ dùng, một quyển sách nhỏ, Hoàng đồng học ngay cả bọc plastic cũng không cam lòng bóc ra.

“Em làm gì đấy?”

Hoàng đồng học bị dọa sợ nhảy lên một cái, ngẩng đầu nhìn về hướng cửa, phát hiện là học trưởng.

Cậu nở nụ cười, cả người đều sáng lấp lánh: “Học trưởng!”

Hoàng đồng học đứng lên.

Học trưởng đi tới, đến chỗ ngồi bên cạnh cậu, nhìn cậu đặt những thứ đó trên mặt bàn, hỏi: “Đang làm gì thế?”

“Em..... sắp xếp đồ một chút.” Hoàng đồng học vội vội vàng vàng đem những thứ này nhét lại vào bàn học, có chút thẹn thùng nói, “Đều là bạn cùng bàn em đưa.”

Học trưởng hạ mắt nhìn cậu, nở nụ cười, ngồi ở vị trí bạn cùng bàn, hỏi Hoàng đồng học: “Còn thích nó à?”

Lỗi tai Hoàng đồng học đổ đến mức kỳ cục.

“Vẫn chưa ăn cơm tối sao?”

Hoàng đồng học lắc lắc đầu, ngồi xuống ở bên cạnh học trưởng.

Học trưởng như ảo thuật gia từ trong túi quần đồng phục lấy ra một miếng thịt hun khói cùng một hộp sữa: “Em xem đứa bé trên hộp sữa bò có giống em không?”

Hoàng đồng học nhìn hình đứa bé mắt mở to đến ngớ ra trên đó, hé miệng cười nói: “Không giống mà.”

“Vậy còn đây?” Học trưởng cầm lấy một cái bút, ở trên trang bìa sách giáo khoa Hoàng đồng học chỉ vài nét bút đã vẽ ra một người be bé, “Vây cái này giống không?”

Hoàng đồng học nở nụ cười: “Học trưởng, anh vẽ giỏi thật.”

“Chỉ vì thế, giờ không sợ anh nữa?”

“Vâng..... Em xin lỗi, ” Hoàng đồng học nói, “Trước đây em làm anh không vui.”

Học trưởng để bút xuống, giúp cậu cầm ống hút cho hộp sữa, nói với cậu: “Nhưng thực sự anh cũng không phải một người an phận, vẫn làm em thất vọng chứ?”

Hoàng đồng học nhìn anh, chà xát ống tay áo đồng phục, sau đó nói: “Không có, học trưởng anh là người tốt nhất mà em gặp được.”

30. Chương 30

Học trưởng hỏi Hoàng đồng học: “Em nghe nói qua ‘Xấu tốt lẫn lộn’ chưa?”

Hoàng đồng học: “Gì cơ ạ?”

Học trưởng nở nụ cười, ngồi ở chỗ đó, tay chống cằm nhìn cậu uống sữa.

“Anh là người hay đánh nhau.” Học trưởng nói, “Trong trường ngoài trường, không ai đánh thắng được anh.”

Hoàng đồng học sốt sắng mà cắn cắn ống hút.

“Nhưng anh không phải là ai cũng đánh.” Học trưởng nói, “Chỉ đánh người trêu chọc anh.”

Hoàng đồng học liếc trộm anh: “Vây, vây..... vậy, tại sao lại muốn trêu chọc anh ạ?”

Học trưởng ngẩng đầu xoa tóc Hoàng đồng học nói: “Có một người bạn nhỏ không cho anh xoa đầu, thế là trêu chọc anh rồi.”

Hoàng đồng học sợ đến mau mau cúi đầu, còn theo bản năng hướng về bên cạnh dựa vào học trưởng, ý là, cậu hiện tại cho anh sờ này.

Học trưởng bị cậu chọc phát cười: “Đùa thôi, khôngỡ bắt nạt em.”

Khôngỡ bắt nạt em.

Hoàng đồng học đột nhiên bị câu nói này làm cho mũi cay cay.

“Học trưởng, em có thể hỏi anh một câu không?”

Học trưởng gật gật đầu.

“Anh tại sao đối với em tốt như vậy ạ?” Hoàng đồng học vẫn luôn không hiểu nổi.

Cậu tự nhận là không có chỗ nào đáng được người khác để ý đến, còn có rất nhiều chuyện còn không bằng người khác, thậm chí ngay cả học tập cũng thế, bởi vì không thông minh, vì thế chỉ có thể cố gắng hơn so với người khác, có vẻ rất ngốc.

Chính mình như vậy, tại sao học trưởng phải tốt với cậu? Hoàng đồng học vẫn bị vấn đề này quấy nhiễu.

“Bởi vì em đáng yêu nha, “Học trưởng nhìn cậu cười, “Hơn nữa.....”

Hoàng đồng học nhìn về phía anh: “Hơn nữa cái gì ạ?”

Hoàng đồng học ít khi được người ta khích lệ, chờ mong nhìn học trưởng, cậu rất muốn biết mình ở trong mắt học trưởng là người như thế nào.

“Sức sống rất là mãnh liệt.”

“Ể?” Hoàng đồng học xưa nay chưa từng nghe có người khen ngợi như thế.

Học trưởng nằm nhoài trên bàn nhìn cậu cười: “Em biết em như cái gì không? Chính là cây cỏ sinh trưởng ở trong rừng rậm, xung quanh toàn là cây lớn, che kín bầu trời, em nỗ lực ở trong khe hở tìm kiếm ánh mặt trời, tuy rằng lớn lên thành dạng mặc người ức hiếp, thế nhưng đều kiên cường hơn so với ai khác.”

Hoàng đồng học không hiểu, cậu xưa nay không cảm giác mình là người như vậy.

“Có thật không ạ?”

Học trưởng cười cậu: “Em không hiểu cả chính mình, còn có thể nhìn rõ cái gì? Đứa nhóc này sao lại dần như vậy?”

Hoàng đồng học mặt đỏ lên, gật gù: “Vâng, em rất ngốc.”

“Không sao cả.” Học trưởng nói, “Làm người ngốc cũng không phải là chuyện xấu.”

Hoàng đồng học nhìn chằm chằm trang bìa học trưởng vẽ mình, đột nhiên cầm bút lên, lại vẽ một người que đang cười lên.

Người diêm kia cao hơn cậu một chút, một cái tay xoa trên đầu cậu.

“Đây là người nào?” Học trưởng hỏi.

Hoàng đồng học xấu hổ mà nhìn học trưởng cười cười: “Là anh đấy học trưởng.”

31. Chương 31

Hoàng đồng học tính cách có chút muốn lấy lòng người khác, nhưng có lúc là cố ý muốn lấy lòng tất cả mọi người, có đôi khi lại chỉ là lơ đãng muốn gần gũi với người kia.

Chả hạn như với bạn cùng bàn là muốn lấy lòng, làm người đó vui vẻ. Nhưng đối với học trưởng, cậu không tự ý thức được cả người đều thấy ngọt ngào.

Ở trước mặt học trưởng, cậu tuy rằng cũng sẽ thẹn thùng căng thẳng, nhưng phần lớn là thả lỏng, không như với người khác, lúc nào cũng cần để ý từng li từng tí một, bởi vì học trưởng rất tốt với cậu, dường như dù cho cậu có làm chuyện gì đi nữa học trưởng luôn bao dung tha thứ cho cậu.

Hoàng đồng học hưởng thụ loại bao dung này, nhưng mình cũng sẽ không vì thế mà kiêu ngạo.

“Em vẽ xấu quá.” Hoàng đồng học nhìn hai người được vẽ hoàn toàn khác nhau, thì thầm một câu rồi nở nụ cười, “Vẽ anh xấu rồi.”

Học trưởng cũng cười: “Vẽ em đẹp là được.”

Hoàng đồng học nhận ra tóc học trưởng đã dài ra so với lúc bọn họ mới quen, đột nhiên ý thức được, thời gian đã từ cuối hè đầu thu sang tận mùa đông rồi.

Sắp tới là phải thi học kỳ, thi xong được nghỉ đông, đợi kỳ nghỉ đông kết thúc, học trưởng chỉ còn có mấy tháng nữa là thi tốt nghiệp trung học.

Hoàng đồng học nói: “Học trưởng, anh có muốn thi đại học không?”

“Lúc đầu là không có, ” học trưởng nói, “Thế nhưng giờ thì có.”

Hoàng đồng học tò mò hỏi anh: “Thi trường nào ạ?”

“Chờ bảng thông báo đưa tin, em sẽ biết.”

Trường học của bọn họ, hàng năm thi đại học, sau khi bắt đầu phát thư thông báo trúng tuyển, ở cổng trường cũng sẽ dán một bảng thông báo, có thể nhìn thấy mỗi người thi trường nào.

Hoàng đồng học căn ống hút nhìn anh: “Học trưởng, anh có chắc chắn không?”

“Gần như rồi, ” học trưởng nói, “Còn nhớ em nói muốn thi trường nào không?”

Hoàng đồng học gật gật đầu: “Thế nhưng em không chắc chắn lắm, trường học này điểm cao quá.”

“Vậy thì nỗ lực, em còn có thời gian tận hai năm rưỡi nữa, không có vấn đề gì.”

Từ nhỏ đến lớn, người bên cạnh đều thích nói Hoàng đồng học ngốc, nói cậu không có tiền đồ, nhiều năm như vậy, cậu cũng quen không được người khác coi trọng, lúc trước nếu cậu không thi đậu trường này, mẹ cậu cũng định để cậu đi đọc trường chung cấp chuyên nghiệp, tiết kiệm tiền.

Hoàng đồng học vẫn luôn cố gắng cho cuộc sống sống của mình theo đúng quỹ đạo bình thường, tuy rất mệt, nhưng cậu vẫn cần rằng kiên trì.

Cậu không dám nói nguyện vọng của mình với người khác, không dám nói giấc mộng của mình cùng người khác, bởi vì sẽ bị cười nhạo, nhưng cậu nói với học trưởng, bởi vì học trưởng không những không cười nhạo cậu, còn có thể cổ vũ cậu.

“Học trưởng, ” Hoàng đồng học nói, “Em xin lỗi.”

“Lại làm sao nữa?” Học trưởng hỏi cậu, “Tại sao lại xin lỗi?”

“Em, em, em trước coi anh cùng Hồ Thuật đều là một loại người.” Hoàng đồng học cầm hộp sữa nói, “Cậu ta với anh không giống nhau, anh tốt hơn cậu ta nhiều.”

Nghe cậu nói như vậy, Đàm Tử Dực hoảng hốt.

Anh cười hỏi: “Em rất ghét Hồ Thuật à?”

Hoàng đồng học gật đầu: “Chúng em cũng cùng lớp từ hồi trung học cơ sở, cậu ta chỉ biết bắt nạt người.”

“Bắt nạt em à?”

Hoàng đồng học không có hé răng.

“Vậy nếu như có một ngày nó nói cho em biết thật ra nó thích em, em sẽ làm thế nào?”

“Dạ?” Hoàng đồng học hiếm khi lộ ra một vẻ mặt ghét bỏ, “Em mới không cần cậu ta thích đâu!”

32. Chương 32

Hoàng đồng học lúc nói không thích Hồ Thuật đáng yêu như con mèo nhỏ đang càu kỉnh, học trưởng nhìn cậu cười, hỏi cậu: “Vậy em thích ai?”

Vấn đề này Đàm Tử Dực vốn trong lòng rõ ràng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn hỏi.

Hoàng đồng học cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn đồ trong học bàn.

“Những thứ này của em.....” Đàm Tử Dực dừng lại một chút, hỏi cậu, “Cà phê sao chưa uống? Giữ lại như thế, hết hạn bây giờ?”

Hoàng đồng học nói: “Không nữa, em sợ uống xong sau này không còn nữa.”

Cậu rất quý trọng những thứ này.

Hoàng đồng học không phải người thừa tiền đi mua những đồ này, cậu thực ra cũng không phải muốn nhận đồ của người khác cho, chỉ bởi vì đây đều là bạn cùng bàn cho cậu, cậu có lòng riêng, mặt dày nhận lấy, coi như là sưu tập.

“Vẫn còn thích nó à?”

Hoàng đồng học không biết trả lời làm sao, suy nghĩ chút lâu mới vụng về nói: “Em, em cũng không biết, có lẽ..... Có lẽ là vậy ạ.”

“Tại sao thích nó? Chỉ vì nó là người đầu tiên nói chuyện với em?”

“Học trưởng, ” Hoàng đồng học nhìn sang người bên cạnh, “Anh đã từng thích ai chưa

Đàm Tử Dực bị cậu hỏi cho ngây ngẩn cả người.

“Tuy rằng em cũng không quá hiểu, thế nhưng, yêu thích một người chính là một loại cảm giác, không thể nói ra tại sao mình thích người ta được.” Hoàng đồng học nói, “Có lúc em nghĩ, nếu như em có thể trở thành người như cậu ấy thì tốt, cao cao, màu da khỏe khoắn, là một nam sinh nhìn là biết lợi hại.”

Hoàng đồng học còn đang nghịch ngợm hộp sữa trong tay: “Em muốn trở thành người giống như cậu ấy vậy, thì có phải là thích không ạ?”

“Nhưng mà, tại sao phải trở thành như nó? Chính bản thân em cũng rất tốt.” Đàm Tử Dực nói, “Muốn yêu người trước tiên phải yêu chính mình, em phải học yêu chính mình, mới có thể rõ ràng cái gì gọi là yêu.”

Hoàng đồng học bị anh nói tới choáng váng, không hiểu nổi.

Tiếng chuông reo, Hoàng đồng học bỗng nhiên phát hiện học trưởng cùng mình nói chuyện hết một tiết.

“Học trưởng! Anh cúp học!”

Đàm Tử Dực cười gật đầu: “Ừ, Đúng vậy.”

“Như vậy sao được ạ?” Hoàng đồng học hoảng rồi, thả hộp sữa trong tay xuống, đẩy học trưởng ra bên ngoài, “Anh mau trở về lớp đi!”

Đàm Tử Dực cười kéo cậu, năn nỉ nói: “Anh không muốn lên lớp nha, anh muốn cùng em tâm sự cơ.”

“Không được không được, ” Hoàng đồng học đem anh kéo ra bên ngoài phòng học, nói, “Vừa nãy không phải anh nói muốn thi đại học sao, đã lớp 12 rồi, sang năm là thi tốt nghiệp trung học, trốn học như vậy làm sao thi được ạ!”

Nhìn dáng vẻ trịnh trọng của Hoàng đồng học, Đàm Tử Dực cười ngặt nghẽo.

Anh tự nhiên ôm Hoàng đồng học một lúc, còn dùng sức xoa xoa tóc người ta, mang theo ý cười nói: “Được, nghe lời em, anh đây học tra*(học hành chả ra sao) về đấu tranh tiếp đây, còn bé ngoan ở lại học tập, chờ anh tan học, đưa em về nhà nhé.”

33. Chương 33

Hoàng đồng học rất nghe lời, bé ngoan ở trong phòng học tập, đợi học trưởng tan học.

Học trưởng muốn đưa cậu về nhà, cậu xấu hổ, chỉ bảo đối phương chờ đến một cái ngã tư nọ là được.

Nhưng học trưởng nhớ nhà cậu, trực tiếp một đường đạp xe qua, vào buổi tối mùa đông, Hoàng đồng học ngồi ở ghế sau xe đạp, khuôn mặt nhỏ lạnh đến đỏ bừng, nhưng cười rất mãn nguyện.

Sau đó mãi cho đến thi xong cuối kỳ bọn họ mỗi ngày đều như thế này, Hoàng đồng học chờ học trưởng cùng tan học về nhà, cậu cũng lo lắng hỏi học trưởng về nhà muộn như vậy có sao không, học trưởng vô tư đáp “Trong nhà chỉ có một mình anh thôi.”

Hoàng đồng học trước sau không dám hỏi tình huống trong nhà học trưởng, sợ đối phương không muốn nói, lại thấy mình quá tò mò việc riêng tư của người ta.

Nhưng thật ra cậu cực kỳ hiếu kỳ, cũng đau lòng cho học trưởng, cậu cảm thấy học trưởng sợ dĩ sẽ ở trong trường học nổi danh đánh nhau, nhất định là bởi vì quá cô đơn.

Cậu là nghĩ như vậy, tuy rằng người khác nghĩ hai thứ này tựa hồ không có gì liên quan.

Nhiều lần Hoàng đồng học đều muốn mời học trưởng đi đến nhà mình, nhưng lại nghĩ nhà mình như vậy, cậu đem lời mời nuốt trở vào.

Loáng một cái liền đã thi xong, kỳ nghỉ đông cũng đến rồi.

Hoàng đồng học thi cuối kỳ cũng được, kết quả học tập ở lớp dao động quanh vị trí 15.

Ngày đầu tiên nghỉ đông, học trưởng mang cậu đi ăn một bữa KFC.

Lúc đó lớp 12 không có kỳ nghỉ, nhưng Đàm Tử Dục tùy tiện nói dối lý do từ trường học đưa ra, lần này Hoàng đồng học lại tràn đầy oán giận, tận tình khuyên nhủ học trưởng cố gắng chăm chỉ học tập.

Hoàng đồng học chưa từng ăn KFC, lúc theo học trưởng đi vào còn có chút căng thẳng.

Học trưởng hỏi cậu: “Em muốn ăn cái gì?”

Cậu đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên mình và học trưởng cùng nhau ăn cơm cũng như vậy, sẽ không gọi.

Cậu nói: “Em ăn cái gì cũng được.”

Vậy là học trưởng gọi thật nhiều, cuối cùng hai người ăn không hết, tất cả học trưởng đều đóng gói lại để Hoàng đồng học mang về.

Hoàng đồng học cảm thấy rất băn khoăn, giống như đang lợi dụng học trưởng.

Cậu lật lại lịch, đếm xem còn bao lâu thì đến tết xuân.

Hôm Giao thừa năm ấy, trời vừa sáng Hoàng đồng học liền chạy ra ngoài, đến buồng điện thoại công cộng gọi điện thoại cho học trưởng.

Cậu không dám ở trong nhà gọi, mẹ cậu sẽ mắng cậu.

Học trưởng nhận điện thoại, rất bất ngờ, không nghĩ tới là cậu gọi.

Hoàng đồng học nói: “Học trưởng, anh ở nhà chứ ạ?”

Học trưởng nở nụ cười: “Em đoán xem? Em gọi điện thoại nhà anh mà.”

Hoàng đồng học ý thức được lại hỏi câu ngu rồi, thẹn thùng vô cùng, cậu hỏi: “Vậy ngày hôm nay anh có rảnh không? Có thể đi ra ngoài một chút không anh?”

“Hả? Làm sao vậy?”

“Em có quà tết muốn tặng cho anh.”

Trong lòng ngực Hoàng đồng học ôm cái túi xách, nhìn món quà đẹp mắt kia, cúp điện thoại sau đó liền chạy đến địa điểm đã hẹn.

Cậu không có quá nhiều tiền tiêu vặt để mời học trưởng ăn bữa tiệc lớn, cũng không có cách nào chuẩn bị cho đối phương lễ vật đắt giá gì, thế nhưng, cậu cảm thấy, chỉ ít phần quà tết này của cậu rất là dụng tâm.

Bọn họ hẹn gặp nhau ở trường học, lúc Hoàng đồng học chạy đến cửa tiểu khu nhìn thấy Hồ Thuật với mẹ hắn từ bên ngoài trở về, trong tay cầm hai cái túi thật lớn, vừa nhìn là biết vừa đi mua hàng tết rồi.

Hồ Thuật gọi Hoàng đồng học một tiếng, Hoàng đồng học chỉ ngoan ngoãn cùng mẹ Hồ Thuật hỏi thăm một chút, nói câu “cháu chào dì ạ” sau đó liền chạy.

Cậu không muốn để ý Hồ Thuật, cậu muốn đi tìm học trưởng.

Hoàng đồng học lúc tới trường, học trưởng còn chưa tới, cậu chạy về lớp trước, đem một cái hộp nhỏ bỏ vào học bàn bạn cùng bàn, cậu biết trong kỳ nghỉ bạn cùng bàn chắc chắn sẽ không đến trường học, coi như đến rồi cũng không có chìa khóa lớp, có điều không sao cả, đợi đến khi đi học nhìn thấy là được rồi.

Sau khi để xong, Hoàng đồng học khóa kỹ cửa phòng học, chạy ra cổng trường.

Đúng lúc, học trưởng đến rồi.

Đàm Tử Dục cười hỏi cậu: “Em muốn đưa cho anh cái gì?”

Quà này còn to hơn so với của bạn cùng bàn, được Hoàng đồng học ôm trong lòng đưa cho học trưởng: “Học trưởng năm mới vui vẻ ạ.”

Đàm Tử Dục nhận quà, nói cảm ơn, sau đó hỏi cậu: “Cuối năm, em cứ chạy đi như vậy, ba mẹ em không tức giận sao?”

Sắc mặt Hoàng đồng học hơi đổi một chút, có chút lúng túng nói: “Mẹ của em đi ra ngoài đánh mạt chược, ngày hôm nay cũng không trở về, cha em..... Em không biết ông ở đâu.”

Đàm Tử Dục nhú nhú mày, nhìn cậu một lúc, sau đó nói: “Hoàng Đồng, em có muốn, đi sang nhà anh ăn tết hay không?”

34. Chương 34

Đàm Tử Dực như sợ Hoàng đồng học từ chối, liền bổ sung: “Anh ở nhà có một mình thôi.”

Hoàng đồng học kinh ngạc suýt chút nữa ngu luôn, cậu hỏi: “Tại sao ạ? Cả chú dì đều không trở về sao?”

Trước học trưởng đã nói nhiều lần cùng Hoàng đồng học cha mẹ không ở nhà, nhưng Hoàng đồng học cũng không nghĩ đến tết xuân bọn họ cũng không trở về.

“Họ bận lắm.”

Học trưởng nói ung dung, Hoàng đồng học lại nghe trong lòng khó chịu.

Thì ra không chỉ có chính mình trải qua tết xuân mà không giống tết xuân, không phải chỉ có một nhà mình không thể đoàn tụ bên nhau.

“Học trưởng, vậy em cùng anh ăn tết.” Hoàng đồng học có chút hưng phấn nói, “Em đây là lần đầu tiên ăn tết cùng người khác đấy ạ.”

Đàm Tử Dực nở nụ cười, trèo lên xe đạp, quay đầu hướng cậu nói: “Lên xe, chúng ta về nhà nào.”

Nhà của Đàm Tử Dực cách trường học không gần, nhưng từ bên ngoài tiểu khu nhìn là biết chỗ này giá phòng rất cao.

Hoàng đồng học ngồi ở trên ghế sau xe đạp học trưởng, nắm áo đối phương, nhìn quanh, như là *Lưu mỗ mỗ vào đại quan viên*.

(giống như kiểu nhà quê lên phố, là một thế giới tượng hình nơi những người chưa bao giờ nhìn thấy thế giới, đến một thế giới mới lạ. Nó có thể được sử dụng cho những người thiện cận, thiếu hiểu biết và có thể được sử dụng như là mặc cảm hoặc tự ti..)

Bọn họ ở trước một tòa nhà cao tầng rồi dừng lại, Đàm Tử Dực đem xe khóa kỹ, mang theo cậu lên tầng.

“Vào nhà sưởi ấm trước, đợi lát nữa chúng ta cùng đi mua chút đồ vật chuẩn bị ăn tết.”

Hoàng đồng học đi theo phía sau học trưởng, có chút thấp thỏm, lần đầu tiên cậu đến nhà bạn làm khách, theo sát bước chân người ta.

Học trưởng mang cậu vào thang máy, toàn bộ hành trình Hoàng đồng học đều im lặng, cũng không biết tâm trí đang sốt sắng cái gì, học trưởng đứng một bên nhìn cậu cười, càng xem càng cảm thấy thú vị.

Cửa thang máy vừa mở ra chính là cửa nhà, học trưởng mở cửa nói: “Hoan nghênh đến nhà.”

Hoàng đồng học trước tiên thăm dò, đứng ở cửa nhìn vào, đánh giá bên trong, nhà rất rộng, phòng khách có một cửa sổ sát đất thật lớn, ánh nắng mùa đông chiếu vào, làm căn nhà càng thêm ấm áp, cậu phát hiện bên tay phải có cái cầu thang dẫn lên trên tầng, ngửa đầu nhìn một chút, thậm chí có con mèo nhỏ nằm nhoài ở chỗ đó nhìn mình.

“A a a? Học trưởng anh nuôi mèo con ă?” Hoàng đồng học cười, cậu đặc biệt yêu thích mèo con, nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc sẽ nuôi một con, bởi vì cậu biết, mẹ sẽ không đồng ý.

“Ừ.” Học trưởng ôm bờ vai của cậu mang người vào nhà, tìm đôi dép lê cho cậu, “Nuôi nhiều năm rồi, càng ngày càng mập.”

Bé mèo nhìn thấy Đàm Tử Dục, kêu hai tiếng meow meow, sau đó cứ thế cuộn tròn lại ngay ngóc “lăn” xuống tầng.

Hoàng đồng học nhìn đến ngây dại, ngồi chồm hồm xuống muốn ôm nó, thế nhưng con mèo béo kia không để ý đến cậu, trực tiếp chạy tới chỗ Đàm Tử Dục.

Đàm Tử Dục đóng kín cửa, cười xoa xoa đầu mèo: “Đi ra cho anh kia ôm một chút.”

Mèo kia như có thể nghe hiểu tiếng người, nghiêng đầu nhìn Hoàng đồng học một chút.

Hoàng đồng học nhìn nó, hưng phấn kích động đến mặt đều đỏ lên, hỏi học trưởng: “Em có thể sờ sờ sao?”

Học trưởng cười kéo tay cậu vuốt con mèo, có thể cảm giác được Hoàng đồng học đang phát run.

Cũng thật là dễ dụ, học trưởng nghĩ, người bạn nhỏ này dễ dàng vui vẻ vậy.

Hoàng đồng học ngồi xổm chơi cùng con mèo ở nơi đó, cậu vuốt ve nó một chút, nó liếm cậu một cái.

Học trưởng cười nhìn bọn họ, thuận thế sờ sờ tóc Hoàng đồng học.

“Em biết nó tên gì không?”

“Hả?” Hoàng đồng học quay đầu nhìn học trưởng, “Tên gì ạ?”

“Vốn là gọi Tiểu Hoàng, hiện tại gọi là Đại Hoàng rồi.” Học trưởng nói, “Trùng hợp không? Cùng họ với em.”

35. Chương 35

“Trùng hợp ạ!” Hoàng đồng học ôm mèo béo lên, yêu thích vô cùng, “Nó nặng thật.”

Học trưởng cười rồi đi vào trong: “Nếu không làm sao từ Tiểu Hoàng đổi tên thành Đại Hoàng, vì mập lên đấy.”

Hoàng đồng học muốn đi vào trong, đột nhiên nhớ tới chính mình còn chưa đổi giày, cậu đem con mèo thả xuống, cởi dây giày.

Lúc đổi dép lê cậu đột nhiên lúng túng, tất cậu cũng chỉ là hàng đều, một đôi đi đã mấy năm, chỗ đầu mũi chân bị rách ra, rồi cậu vá lại, vá đến nổi rất xấu, rất mắc cỡ.

Cậu ngồi chồm hồm xuống kéo kéo cái tất, đem chỗ bị khâu kẹp ở ngón chân, sau đó dứt cả bàn chân đi vào dép lê, vào phòng.

Đàm Tử Dục không chú ý tới động tác của cậu, sau khi tiến vào để cậu cởi áo khoác sưởi ấm một lúc.

“Uống gì?” Trong nhà Đàm Tử Dục có cái tủ giữ ấm, vào lúc mùa đông có thể được uống cà phê cùng đồ uống ấm ấm, “Có đói bụng không? Nếu không anh làm một chút để ăn trước, ăn xong chúng ta lại đi nữa.”

Hoàng đồng học ôm con mèo đứng trong phòng khách có chút không tiện, cậu không biết mình nên ngồi ở chỗ nào, không muốn làm lộn xộn.

“Cũng được.” Hoàng đồng học sợ hãi nói, “Nghe theo lời anh hết.”

Học trưởng nở nụ cười: “Được, nghe theo lời anh.”

Anh lại đây, đem mèo béo từ trong lòng Hoàng đồng học đuổi đi, đưa cho đối phương một chén trà sữa ấm áp: “Vậy em uống một chút ít, ấm dạ dày là được, anh vào trong nhà nhìn còn có cái gì ăn được.”

Hoàng đồng học nhỏ giọng nói cảm ơn, nói: “Học trưởng, anh biết làm cơm ạ?”

Đàm Tử Dục cười cười: “Thực ra không biết.”

Đàm Tử Dục không phải khiêm tốn, bởi vì mười phút sau, anh bưng ra hai bát mì ăn liền, có điều tốt xấu

gì bên trên cũng bỏ thêm trứng chần.

Lúc anh gọi Hoàng đồng học ăn cơm phát hiện người kia một bên uống trà sữa một bên còn đang sờ con mèo, đã cùng mèo béo đánh vào nhau, thật là đáng yêu.

“Em thích đến thế cơ à?” Đàm Tử Dực đi qua, “Nếu không em ôm mang về đi?”

“Không được không được, ” Hoàng đồng học nói, “Mẹ em sẽ không đồng ý.”

Nói đến mẹ cậu, Đàm Tử Dực kỳ thực thật tò mò, bởi vì chơi mạt chược đến ngày tết cũng không quản con, so với ba mẹ anh còn quá đáng hơn.

“Vậy sau này em có thể thường xuyên đến nhà anh, ” Đàm Tử Dực nói, “Có điều, chờ anh lên đại học rồi, không thể mang nó theo, vẫn chưa biết sau này phải làm sao đây.”

Nói tới lên đại học, Hoàng đồng học đột nhiên có chút mất mát.

“Đi ăn đi,” Đàm Tử Dực nhẹ nhàng vỗ một cái lên đầu nhỏ của cậu, “Tóm lại sẽ có cách thôi.”

Hoàng đồng học gật đầu, theo học trưởng đi tới bên bàn ăn.

“A!” Hoàng đồng học cắn một cái trứng chần, “Trứng luộc lòng đào! Em thích nhất đây ạ!”

Đàm Tử Dực xấu hổ giải thích nói: “Thực ra là, anh không biết nó lúc nào chín, nhìn thấy được được thì bắc ra thôi.”

Hoàng đồng học cười khúc khích, sau đó nói: “Này học trưởng kia, ngày hôm nay em sẽ làm cho anh một bữa ăn ngon, em tám tuổi đã bắt đầu tự mình làm cơm đấy!”

36. Chương 36

Hoàng đồng học không dám nói chính mình nấu ăn ngon, nhưng ít ra cậu cũng làm được.

Khi còn bé không ai trông cậu, cậu liền theo dì hàng xóm học, lúc đó tuổi còn nhỏ, tay nghề chưa vững, còn từng bị bỏng, cũng từng bị ngộ độc thức ăn, thế nhưng đến bây giờ, ít nhất cũng làm được chút mùi vị.

Nhưng mà, Hoàng đồng học cũng chỉ là biết làm mấy món ăn đơn giản ở nhà thường ăn, cậu đi chợ thấy có gì thì mua nấy, lần qua lộn lại cũng làm được mấy món.

Hai người ăn mì xong, gần đến trưa rồi, bởi vì là giao thừa, ba giờ chiều siêu thị đã đóng cửa, Đàm Tử Dực gọi Hoàng đồng học đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Hoàng đồng học kéo kéo góc áo học trưởng, “Học trưởng, anh mở quà em tặng trước đi.”

Vốn là Đàm Tử Dực không nỡ mở ra, muốn chờ buổi tối mở để lãng mạn một chút, nhưng nếu người bạn nhỏ nói như thế rồi, anh không chịu mở thì cũng ngại.

“Được.” Đàm Tử Dực cười cười đi lấy hộp quà, ” Bọc lại cũng đẹp như vậy, bỏ đi anh thấy tiếc quá.”

Hoàng đồng học then thùng, ôm Mèo béo hận không thể đem mặt vùi vào trong bụng nó.

Đàm Tử Dực mở quà ra mới biết tại sao cậu muốn mình mở trước khi ra ngoài, bởi vì đó là khăn quàng cổ bằng len.

“Chính em đan đó.” Hoàng đồng học nói, “Em không thể mua được, thế nhưng.....”

“Ai nói đồ mua mới tốt?” Đàm Tử Dực đem khăn quàng cổ màu xám đậm đeo lên, mỉm cười nói với Hoàng đồng học, “Cái này còn tốt hơn.”

Hoàng đồng học được khen đến mức con mắt sáng lấp lánh, xấu hổ cười cười.

“Em sao lại giỏi như vậy?” Đàm Tử Dực đi tới, nặn nặn chóp mũi của cậu.

Hoàng đồng học ngửa đầu nhìn học trưởng: “Anh thích là tốt rồi, em còn sợ anh ghét bỏ.”

“Ghét bỏ là kẻ ngốc.” Đàm Tử Dực nói, “Cái này là quà Tết quý nhất anh từng được nhận đấy.”

Có vàng cũng chẳng đổi được.

Đàm Tử Dực quần khăn quàng cổ Hoàng đồng học đan đi ra cửa, cảm khái nói: “Thật là ấm áp mà.”

Hoàng đồng học cười khanh khách nhìn anh, con mắt đều cong lên.

Cậu theo học trưởng đi tới siêu thị, siêu thị tổng hợp mua sắm rất lớn, cậu trước đây ít khi tới nơi như thế này để mua đồ ăn.

Dì hàng xóm nói cho cậu biết, mua thức ăn phải đi chợ sáng, đến sớm một chút, mua đồ ăn vừa mới lại rẻ,

bọn họ đều nói đồ trong siêu thị rất đắt, một chữ “Đắt” thôi đã làm Hoàng đồng học không dám tới rồi.

Đàm Tử Dực gia cảnh không tệ, cha mẹ cũng mặc kệ anh, cứ đưa anh tiền thôi.

Anh đẩy xe nhỏ, cùng Hoàng đồng học đi loanh quanh siêu thị, nhìn thấy đồ ăn vặt gì đều vút vào trong xe, cảm thấy người bạn nhỏ bên người chắc chắn thích ăn.

Đi ngang qua khu đồ lạnh, Đàm Tử Dực nói: “Đến Giao thừa phải ăn sủi cỏ.”

Anh cầm lấy một gói bánh sủi cỏ đông lạnh, chưa kịp bỏ vào, Hoàng đồng học đã nói: “Không cần mua cái này, em sẽ làm sủi cỏ cho anh.”

Đàm Tử Dực không nghĩ tới cậu biết gói cả sủi cỏ, có chút bất ngờ.

“Em hàng năm đều tự mình làm sủi cỏ đấy.” Hoàng đồng học nói, “Ở nhà một mình, gói tầm chục cái, còn bỏ đường khối cùng tiền xu vào trong nữa cơ!”

Lúc Hoàng đồng học tràn đầy phấn khởi nói những lời này, khoe khoang cùng học trưởng mình lợi hại bao nhiêu, nhưng nghe vào trong tai Đàm Tử Dực lại cảm thấy có chút khó chịu.

Anh không phải năm nào cũng đón Tết một mình, năm nay xem như là tình huống đặc thù, nhưng anh không nghĩ tới, giao thừa là một ngày đoàn viên như thế, người bạn nhỏ trước mắt này lại là một mình trải qua.

Trăm nhà đèn sáng, mọi nhà hạnh phúc.

Người khác đều vui vẻ đoàn tụ, chỉ có cậu là một mình.

Cô đơn nhiều lắm.

“Được.” Đàm Tử Dực cười lấy tay khoác lên trên bả vai Hoàng đồng học, “Vậy hôm nay buổi tối em gói sủi cỏ cho anh, đi, mua bột mì thôi.”

37. Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ sau khi đi siêu thị trở về Hoàng đồng học ngã trên ghế salon ôm Mèo béo thở hổn hển nửa ngày, vì bọn họ mua đồ nhiều lắm.

Học trưởng rửa tay xong đi qua bên đây, mở ra một gói khoai chiên, ngồi ở trên tấm thảm đút cho Hoàng đồng học.

Hoàng đồng học then thùng: “Ôi, để em tự ăn đi ạ.”

Cậu đưa tay muốn đi lấy, bị học trưởng đẩy ra.

“Em chưa rửa tay.” Học trưởng lại đưa khoai chiên tới miệng cậu.

Hoàng đồng học đỏ mặt ăn, sau đó cũng trừng trừng mắt nhìn lại học trưởng.

Mèo béo cũng chạy lại đây muốn ăn, Hoàng đồng học vò đầu của nó, nói cho nó biết đây không phải đồ cho nó ăn.

Học trưởng đưa cho Hoàng đồng học một tuýp kem dinh dưỡng: “Em có thể cho nó ăn cái này.”

dinh dưỡng cao

Vậy là, Hoàng đồng học cho mèo ăn, học trưởng lại cho Hoàng đồng học ăn.

Lúc xế chiều hai người nghỉ ngơi xong rồi, bắt đầu chuẩn bị nấu ăn.

Ở trong phòng bếp, Hoàng đồng học rốt cục có tinh thần, thậm chí còn bắt đầu chỉ huy học trưởng: “Học trưởng, anh đi rửa rau đi.”

Bé ngoan học trưởng đi rửa rau.

“Không thể rửa như vậy, anh làm nát hết rau bây giờ!”

Hoàng đồng học giống như thầy giáo ở trường, học trưởng liền cười khanh khách mà nhìn cậu, hai người đứng gần nhau, chỉ cần cúi đầu xuống là có thể hôn đến tóc Hoàng đồng học.

Thế nhưng học trưởng không có làm như vậy, anh còn chưa dám.

Đàm Tử Dực không sợ trời không sợ đất, cũng có chuyện không dám làm.

Hoàng đồng học bận bịu trước sau, đúng là nấu ra được vài món ăn, học trưởng hỏi cậu: “Lúc nào thì làm sủi cảo?”

“Đến buổi tối ạ.” Cậu nói, “Đợi đến 12 giờ ăn sủi cảo, tiếng chuông vang lên còn có thể cầu nguyện cho đêm tân niên.”

“Em hàng năm đều ước nguyện à?”

Hoàng đồng học gật đầu: “Nhưng đến giờ vẫn chưa thành sự thật.”

Học trưởng cười vò vò đầu cậu phát: “Lần này biết đâu lại có thể đấy.”

Hoàng đồng học nói: “Em ít khi làm nhiều món ăn như thế, ăn không hết anh nhất định nhớ bọc màng thực phẩm rồi để vào trong tủ lạnh, nếu không nó hỏng lại lãng phí.”

“Vậy em mỗi ngày đều đến ăn đi,” học trưởng nói, “Giúp anh ăn hết.”

Hoàng đồng học lắc đầu: “Không được, em không thể suốt ngày tới làm phiền anh.”

Học trưởng nở nụ cười: “Cố ý chọc giận anh đấy à?”

Hoàng đồng học cũng cười: “Thôi chuyện này để nói sau đi ạ.”

Bọn họ bữa cơm này ăn no, căng phồng bụng, Hoàng đồng học hỏi học trưởng: “Ăn ngon không anh?”

Đàm Tử Dực trả lời nói: “Ăn ngon, anh đã lâu không được ăn cơm nhà làm rồi.”

Hoàng đồng học nháy mắt nhìn anh, hơi nhú mồm hỏi: “Cô chú thường thường không ở nhà sao ạ?”

“Bọn họ ở nước ngoài làm ăn, ” Đàm Tử Dực nói, “Chuyện làm ăn so với chuyện trong nhà quan trọng hơn.”

Mèo béo chạy qua đây bắt được ống quần Đàm Tử Dực, anh khom lưng đem con mèo ôm lấy: “Có điều cũng tốt, trước đây có Đại Hoàng theo anh, cũng không cảm thấy tẻ nhạt.”

Anh ngồi bên cạnh Hoàng đồng học: “Bây giờ còn có em, thì càng không sợ.”

Hoàng đồng học nhìn về phía anh, nặn nặn móng vuốt nhỏ mồm mồm của mèo mập, sau đó nói: “Học trưởng, em nghĩ ra năm nay nên ước nguyện gì rồi.”

“Hả? Là gì?”

“Hiện tại không thể nói, phải chờ tới 12 giờ mới được.”

Vậy nên, lúc tiếng chuông 12 giờ vang lên, Hoàng đồng học mau mau để đĩa xuống, nuốt lấy sủi cảo trong miệng, nhắm mắt lại vô cùng thành kính ước nguyện.

Mà Đàm Tử Dực cứ như vậy nhìn cậu, đợi đối phương ước nguyện xong, mở mắt ra, cười hỏi: “Em ước chuyện gì vậy?”

Hoàng đồng học nói: “Hi vọng sau này anh dù có đi tới đâu đều có người bên cạnh.”

38. Chương 38

Hoàng đồng học ước nguyện xong, hỏi học trưởng: “Học trưởng anh ước nguyện chuyện gì ạ?”

Học trưởng muốn đùa giỡn cậu, cười nói: “Anh không nói cho em đấy.”

Hoàng đồng học giả vờ ra vẻ tức giận, bấu môi ôm con mèo lằm bằm: “Lừa người.”

“Không vui sao?” Học trưởng đi qua ôm mặt cậu.

Hoàng đồng học không kiềm được, trong chốc lát liền nở nụ cười.

“Sau này sẽ nói cho em biết.” Học trưởng vỗ vỗ cậu, “Ăn sủi cỏ đi, chúng ta còn chưa ăn được tiền xu với đường đây.”

Nhưng Hoàng đồng học đã ăn no rồi.

Tuy rằng no rồi, Hoàng đồng học vẫn không để đưa xuống, cậu không muốn để học trưởng một mình ăn, tẻ nhạt lắm.

Nên gấp một sủi cỏ lên rồi nhai kỹ nuốt chậm, học trưởng ăn hai cái thì cậu ăn một.

Ánh mắt học trưởng một mực nhìn trong cái mâm, sau đó gấp một cái sủi cỏ đặt vào trong bát Hoàng đồng học .

“Á?” Hoàng đồng học trong miệng còn căng phồng, hàm hồ nói, “Tự em gấp là được rồi.”

Học trưởng: “Ừ, em ăn cái này đi, anh không gấp cho em nữa.”

Đợi được lúc Hoàng đồng học ăn cái sủi cỏ kia mới phát hiện, cái sủi cỏ này có đường.

Đường ở bên trong sủi cỏ đã tan ra, bề da ngoài sủi cỏ nhiễm một chút màu vàng, mùi vị là lạ, nhưng là Hoàng đồng học rất hài lòng đến suýt chút nữa muốn bật ra lỗ tai thỏ.

“Là đường!” Hoàng đồng học vui mừng nói, “Học trưởng! Anh nhầm rồi! Anh đem sủi cỏ đường cho em!”

Học trưởng dánh vể ảo não: “Hừ, sớm biết anh đã để mình ăn rồi.”

“Không kịp nữa rồi.” Hoàng đồng học đắc ý mà nói, “Một năm mới tới em sẽ trải qua đặc biệt ngọt ngào, vậy em giúp anh tìm xem cái nào bọc tiền xu, anh ăn cái kia, sẽ giàu to.”

Hoàng đồng học cúi đầu tìm sủi cỏ, học trưởng liền cười nhìn cậu.

Đồ ngọc, hoàn toàn không biết sủi cỏ bọc đường này là học trưởng cố ý cho cậu.

Chính là hi vọng, không cần biết mình có ở bên cạnh cậu hay không, cậu đều có thể trải qua ngọt ngào thỏa mãn.

Hoàng đồng học sau đó ôm con mèo ngủ trên ghế salon.

Sau khi ăn xong sủi cỏ, học trưởng nói dẫn cậu đi chơi game, nhưng Hoàng đồng học không đi, cũng không có hứng thú gì, hai người liền ở trên sofa xem tivi, Mèo béo liền vùi ở trong lòng ngực Hoàng đồng học.

Học trưởng cảm thấy quả nhiên con mèo giống chủ nhân, Đại Hoàng nhà anh bình thường rất cao lãnh, ngay cả ba mẹ anh trở về cũng lạnh nhạt, nhưng lần đầu tiên gặp mặt Hoàng đồng học đã rất thân cận, thậm chí đồng ý chủ động vùi ở trong lòng ngực đối phương.

Rất hiểu chuyện đó.

Sau 12 giờ chương trình không có gì đặc sắc cả, hoặc là nói tiết mục cuối năm vốn dĩ cũng không có gì, chỉ là để trong nhà có một chút bầu không khí tết xuân mà thôi.

Bọn họ đều thấy tẻ nhạt, chờ học trưởng quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, phát hiện một người một mèo đã ngủ say.

Anh rón rén từ trên ghế salon xuống, cẩn thận đem con mèo ôm đi, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ Hoàng đồng học nói: “Đồng Đồng, vào phòng ngủ đi.”

39. Chương 39

Hoàng đồng học sợ đến nỗi giật mình, thiếu một chút té từ trên ghế salon xuống.

Cậu theo bản năng xin lỗi, đợi đến khi lấy lại tinh thần mới phát hiện thì ra không phải ở nhà.

“Học trưởng.....”

Học trưởng cười nhìn cậu: “Làm sao vậy? Anh làm em sợ à?”

Hoàng đồng học lắc đầu một cái, ngồi xuống nói: “Em ngủ mơ, còn tưởng rằng đang ở nhà.”

“Ở nhà?” “Mẹ của em không cho em đợi ở phòng khách, sẽ mắng em.”

Học trưởng nhìn cậu, cảm thấy vô cùng đáng thương, vò vò đầu cậu phát, kéo cậu lên: “Đi vào phòng ngủ

đi, ở chỗ này không thoải mái.”

Lần đầu tiên Hoàng đồng học ngủ ở phòng người khác, cảm thấy ngượng ngùng, đi theo phía sau học trưởng lên trên tầng.

Cậu cũng là lần đầu tiên đến loại nhà phức tạp như vậy, cảm thấy rất rộng, rất xa hoa, một phòng của nhà người ta còn lớn bằng nhà cậu.

Học trưởng mang theo cậu đến phòng ngủ tầng hai: “Em ngủ phòng anh đi, anh ở sát vách, có chuyện gì thì gọi anh.”

Hoàng đồng học hướng về bên trong nhìn xung quanh.

“Ngủ một mình có sợ hay không?” Học trưởng cười nhìn cậu.

Hoàng đồng học vung tay: “Em từ nhỏ đã ngủ một mình, cái gì cũng không sợ.”

“Thế thì tốt rồi.” Học trưởng nói, “Thiếu chút nữa thì quên, em chờ anh một chút.”

Học trưởng tiến vào phòng ngủ, lấy ra một bộ quần áo ngủ sạch sẽ từ bên trong tủ quần áo: ” Em đi tắm rồi mặc quần áo ngủ của anh đi, không chê chứ?”

Hoàng đồng học xem áo ngủ trong tay anh, cảm thấy áo ngủ người ta so với quần áo mặc ngoài của mình còn xịn hơn.

“Cảm ơn học trưởng.”

“Còn khách sáo như thế à!” Học trưởng đem áo ngủ đưa cho cậu, đi tới cửa, “Ngủ đi, ngủ ngon.”

Hoàng đồng học quay đầu nhìn về phía anh, cười đến khóe miệng khóe mắt đều cong cong: “Học trưởng ngủ ngon ạ.”

Hoàng đồng học nằm ở trên giường học trưởng căng thẳng đến tỉnh cả ngủ.

Giường quá lớn, cũng quá mềm nhũn, cậu chui ở trong chăn, cảm thấy tim đập đặc biệt nhanh.

Trong phòng có một đèn ngủ, Hoàng đồng học từ chút ánh sáng ấy đánh giá phòng học trưởng.

Tủ quần áo rất lớn.

Giá sách rất lớn.

Trên bàn học chất đầy sách vở tài liệu.

Hoàng đồng học thấy đồng phục của học trưởng được treo ở đó, còn có cả cặp sách.

Cậu phát hiện học trưởng để thẻ tên ở trên túi xách.

Hoàng đồng học trở mình, muốn buộc chính mình ngủ, nhưng lại một giờ trôi qua, cậu vẫn không ngủ được.

Bên ngoài tình cờ còn truyền đến âm thanh bắn pháo hoa, cậu trợn to hai mắt nhìn cửa sổ, lúc nghe thấy tiếng chiêm ngời cho pháo hoa nổ, từ trên giường đứng lên.

Cậu xuống giường, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ hé ra một khe hở, thấy trên trời đang bắn pháo hoa.

Cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ cửa, cậu nghe thấy tiếng của học trưởng: “Đồng Đồng, em đã ngủ chưa?”

Lần đầu tiên Hoàng đồng học được người khác gọi thân thiết như vậy, làm cho đầu quả tim cậu đều tê tê dại dại.

“Vẫn chưa ạ!”

Cửa phòng bị mở ra, đầu tiên là một con mèo béo đi vào, sau đó là học trưởng.

Hoàng đồng học đi qua ôm lấy con mèo, sau đó nghe thấy học trưởng nói: “Anh ngủ không được, nhìn thấy bên ngoài có người bắn pháo hoa, lại nghĩ chắc em cũng muốn nhìn.”

Hoàng đồng học cười, đi đến bên cửa sổ với học trưởng, nhưng chưa đến hai phút, người ta đã bắn xong.

Hoàng đồng học cảm thấy có chút tiếc nuối, cậu còn chưa xem đủ.

Học trưởng nói: “Chờ trời sáng, chúng ta cũng đi mua, buổi tối anh đốt cho em xem nhé.”

40. Chương 40

Pháo hoa đã kết thúc, gian phòng không bật đèn lại chìm vào bóng tối.

Hoàng đồng học ôm mèo béo nhìn học trưởng, cười nói: “Cảm ơn học trưởng, không cần nữa đâu, vừa này em nhìn thấy rồi.”

Hai con người mất ngủ lại đi ra phòng khách, học trưởng dạy Hoàng đồng học chơi game, nhưng game này đối với Hoàng đồng học quá hại não, chơi không hiểu, trong chốc lát cả người lại bắt đầu mệt rũ rồi.

Đàm Tử Dực phát hiện, đối với Hoàng đồng học mà nói, ghế sofa nhà anh ngủ ngon hơn giường.

Người bạn nhỏ lại ôm mèo ngủ thiếp ở trên ghế salon, Đàm Tử Dực vào nhà ôm cái chăn đi ra, nhẹ nhàng đắp ở trên người cậu, sau đó đem TV mute, chính mình ngồi ở trên tấm thảm chơi game.

Một đêm này cứ như vậy trôi qua, một người ngủ, một người bảo vệ.

Mùng một trời vừa sáng, lúc Hoàng đồng học mở mắt, phát hiện mình bị sái cổ, rằm rì ngồi dậy, cả người đều mờ mịt.

“Em dậy rồi à?”

Đàm Tử Dực một đêm không ngủ, ngược lại tinh thần nhìn không tệ, bưng cà phê lại đây, ngồi ở bên cạnh cậu hỏi: “Không thoải mái sao?”

“Em bị sái cổ rồi ạ.” Vào lúc này con mèo đã không biết đi đâu rồi, Hoàng đồng học oan ức xoa xoa cổ, tìm con mèo.

Học trưởng giơ tay xoa xoa cho cậu nói: “Đi tắm đi, đợi lát nữa hoạt động một chút là tốt lên thôi.”

Anh đặt cà phê xuống, đứng lên nói: “Sủi cảo ngày hôm qua, để anh đi hâm lại.”

“Chờ chút để em.” Hoàng đồng học từ trên ghế salon đứng lên, “Em có thể làm bánh bao cho anh ăn.”

Học trưởng nở nụ cười: “Em sao cái gì cũng biết làm thế?”

“Không phải a, ” Hoàng đồng học nói, “Em thật ra cái gì cũng không biết, chỉ là lại biết.....”

“Lại biết những cái anh cần.”

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, Hoàng đồng học mặt đỏ lên, chạy vào nhà tắm.

Nói là ăn bánh bao, nhưng cuối cùng cũng không ăn được, bởi vì Hoàng đồng học phát hiện đã hơn tám giờ, cậu phải về nhà.

“Không thể ăn xong mới đi sao?”

Hoàng đồng học vội vội vàng vàng thay quần áo: “Không kịp nữa, mẹ của em nếu biết em tối hôm qua chạy đi chơi, sẽ đánh em mất.”

Đàm Tử Dực nhú nhú mày: “Đánh em ư?”

“A, không có, ” Hoàng đồng học nói, “Học trưởng, xin lỗi, không thể làm bánh bao cho anh rồi.”

Đàm Tử Dực thở dài, cũng đi vào nhà, thay quần áo: “Đừng nóng vội, anh đưa em về nhà.”

Bởi vì Hoàng đồng học sốt ruột, Đàm Tử Dực không đi xe đạp, cùng cậu đi gọi xe.

Đến cửa tiểu khu, Hoàng đồng học gấp gấp chạy đi, Đàm Tử Dực không yên lòng, cũng đi theo.

“Đồng.....” Đàm Tử Dực chạy theo cậu mới phát hiện cậu chạy vòng qua cái “nhà” lần trước cậu bảo, chạy sâu vào trong tiểu khu.

Anh cảm thấy không đúng, chạy tới phía trước người kia, hỏi: “Nhà em không phải ở tòa này?”

Hoàng đồng học quay đầu lại liếc mắt nhìn, đột nhiên nhớ tới lúc trước học trưởng đưa cậu về, cậu nói nhà ở nơi đó.

“A.....” Hoàng đồng học đột nhiên dừng bước, lúng túng nói, “Đúng, em xin lỗi, đó là.....”

Học trưởng nhìn cậu khó khăn nở nụ cười, theo thói quen giơ tay vò tóc của cậu: “Không có chuyện gì, đi nhanh đi.”

Hoàng đồng học rất ngại mang học trưởng về nhà mình, nhưng nhìn đối phương không có ý gì muốn đi về, cậu cũng không tiện đuổi người ta.

Hai người từ cửa nhỏ tiểu khu đi ra ngoài, đến căn nhà nhỏ như cái phòng cũ kỹ của Hoàng đồng học.

“Có chút cũ hổng rồi ạ.” Hoàng đồng học mang học trưởng lên lầu, “À mà, nếu như nhìn thấy mẹ em..... tính khí mẹ không tốt lắm.”

Đang nói chuyện, một người phụ nữ từ trên lầu đi xuống, cùng lúc nhìn thấy Hoàng đồng học, hướng về cậu chửi ầm lên.

Hoàng đồng học cúi đầu, cả người cũng giống như là ốc sên nhỏ nỗ lực lui về bên trong vỏ.

Đàm Tử Dực nhướng lông mày, kéo Hoàng đồng học qua, đem cả người cậu che ở phía sau.

Anh phi thường khách khí cười nói: “Cháu chào dì ạ, cháu là bạn Hoàng Đồng, ngày hôm qua giao thừa, dì để cậu ấy ở nhà một mình, cháu liền dẫn cậu ấy đi qua nhà cháu đón năm mới.”

41. Chương 41

*<cite>Không muốn gặp mặt, nhưng mỗi ngày đều nhớ người kia, muốn trộm nhìn lên đối phương, nhưng lại không muốn bị phát hiện.</cite>*Tác giả: Tần Tam Kiến

Hoàng đồng học gắt gao siết góc áo học trưởng, sốt sắng đứng trước đối phương, chắn ở giữa anh và mẹ, ngược đầu nhìn về phía mẹ mình đang nhìn từ trên cầu thang xuống: “Con xin lỗi, con về trễ.”

Đàm Tử Dực là người nóng tính, ngày hôm qua biết mẹ của Hoàng đồng học chỉ vì chơi mạt chược, giao thừa cũng không quan tâm cậu, trong lòng đã cảm thấy không thoải mái.

“Dì à,” Đàm Tử Dực nói, “Cháu đi về cùng cậu ấy là muốn cùng dì nói một tiếng, dù sao dì cũng không ở nhà, khoảng thời gian này Đồng Đồng có thể đến nhà cháu ăn tết ạ.”

Đàm Tử Dực mới vừa nói xong, Hoàng đồng học liền sốt sắng mà đẩy anh xuống một bậc thang.

“Học trưởng,” Hoàng đồng học cau mày nhẹ giọng nói, “Anh đi về trước đi.”

Đàm Tử Dực cũng cau mày nhìn cậu, sau đó liền nghe thấy người phụ nữ kia vừa đi xuống cầu thang vừa mắng chửi.

Bà ấy nắm áo Hoàng đồng học, kéo người về.

Đàm Tử Dực kéo Hoàng đồng học lại, nói với mẹ cậu: “Dì à, dì có thể nhẹ tay chút không?”

Hoàng đồng học đỏ mắt, rút tay từ trong tay Đàm Tử Dực ra, nói: “Học trưởng, ngày mai em sẽ tới tìm anh.”

Hoàng đồng học theo mẹ vào nhà, vừa đóng cửa âm thanh liền vang lên động trời.

Đánh mắng đối với cậu đã thành thói quen, cậu cũng chỉ cúi đầu đứng im chịu đựng, nhẫn nhịn nước mắt cũng không rơi một giọt, vì cậu càng khóc mẹ cậu càng hung dữ hơn.

Nhịn một chút là tốt rồi.

Từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Trong nhà rất cực yên tĩnh lại, Hoàng đồng học đi làm cơm, cậu đi nấu mì cho mẹ, rồi đi quét đồ đạc bát vỡ trong nhà, còn cẩn thận lau chùi sạch sẽ..

Cậu cúi đầu trở về phòng, nằm xuống giường, trong lòng nghĩ ngày mai phải ra ngoài gọi điện xin lỗi học trưởng.

Học trưởng muốn che chở cậu, cậu biết, nhưng biết làm sao được, anh phải về nhà.

Hoàng đồng học nằm lý ở trên giường sau đó liền ngủ thiếp đi, đến khi...tỉnh lại phát hiện đã là buổi chiều rồi, bên ngoài lại bắt đầu tiếng chơi mạt chược.

Cậu thu xếp cặp sách một chút, muốn ra ngoài tìm chỗ học tập, lại nhớ ra đang là dịp Tết, làm gì có chỗ nào cho cậu dung thân.

Hoàng đồng học lại nghĩ tới học trưởng, nhưng cậu không dám làm phiền đối phương nữa.

Cậu lén lút thừa dịp mẹ không chú ý chạy ra khỏi nhà, muốn đi gọi điện cho học trưởng, lại không nghĩ tới, gặp được người kia.

Buồng điện thoại công cộng Hoàng đồng học thường hay dùng đối diện một quán KFC, cậu vừa đi qua liền nhìn thấy học trưởng ngồi ở chỗ đó đọc sách.

Hoàng đồng học mím miệng, bỗng nhiên muốn khóc.

Bị mẹ mắng bị mẹ đánh cậu đều không muốn khóc, nhưng khi nhìn thấy học trưởng nơi này, lại không nhịn được nữa rồi.

Cậu đi tới, gõ gõ cửa kính.

Người ở bên trong nhìn thấy cậu, kinh ngạc một hồi, sau đó chạy ra.

“Dì đánh em hả?”

Đàm Tử Dực chau mày.

Hoàng đồng học hơi ngửa đầu nhìn học trưởng, nước mắt “tách” liền rơi xuống.

42. Chương 42

Hoàng đồng học biết mình vô dụng, luôn cố gắng để người khác không xem thường mình là đồ bỏ đi, cậu nghĩ mình cũng đã quen rồi, nhưng khi học trưởng quan tâm cậu, trong nháy mắt liền không kiềm được nữa.

Rất khó chịu.

Nơi nào cũng khó chịu.

Hoàng đồng học kéo ống tay áo lau nước mắt, cảm giác mình rất mất mặt rất khó coi, bình thường đều không khóc, tại sao lại khóc trước mặt anh ấy thế này?

Học trưởng kéo cậu tiến vào KFC, để cậu ngồi xuống, cầm giấy ăn lau nước mắt cho cậu.

Hoàng đồng học theo bản năng né tránh, nói: “Học trưởng, em không sao.”

Học trưởng nở nụ cười: “Nhìn em xem có chỗ nào là không sao không?”

Học trưởng ngồi vào bên cạnh cậu, cậu lau nước mắt, học trưởng liền nhẹ nhàng vò tóc của cậu, an ủi cậu.

“Anh không nghĩ tới trong nhà của em là như thế này.”

Hoàng đồng học ghen ngào nói: “Khiến anh cười chê rồi.”

“Không có.” Học trưởng nói, “Đây không phải chuyện cười.”

Hoàng đồng học đỏ mắt, nhìn học trưởng, nước mắt chậm rãi dừng lại.

Cậu nói: “Em chỉ còn có hai năm rưỡi nữa là có thể lên đại học, chờ lên đại học em sẽ tự đi làm thêm, không cần dùng tiền trong nhà nữa.”

Học trưởng cho là cậu muốn đoạn tuyệt không quan hệ với người trong nhà nữa, không nghĩ tới Hoàng đồng học nói: “Đến lúc đó mẹ sẽ đối tốt với em hơn một chút.”

Đứa nhỏ gốc ghêch.

Ngốc đến nỗi khiến người khác đau lòng.

“Ừ,” học trưởng nói, “Chăm chỉ học tập, thi đại học tốt.”

Học trưởng dùng sức mà vỗ vỗ vai Hoàng đồng học: “Sau đó ngày càng tốt hơn.”

Hoàng đồng học ngưng khóc, phát tiết xong, trong lòng lại thoải mái hơn.

Cậu nói: “Học trưởng, em mời anh ăn kem nhé.”

“Gì cơ?”

“Àch, em không có đủ tiền mua những thứ khác ở đây, nhưng em có thể mua kem cho anh.” Hoàng đồng học nói, “Vẫn luôn là anh mời em, em không thể như vậy mãi, những lần trước em sẽ gom lại, chờ sau này em kiếm tiền về rồi sẽ trả lại, ngày hôm nay em cứ mời anh ăn kem đã.”

Nói xong, Hoàng đồng học chạy đi gọi món, hoàn toàn không cho học trưởng cơ hội nói chuyện.

Hoàng đồng học trở lại trên tay cầm 2 hộp kem, đưa một hộp cho học trưởng: “Mùa đông ăn kem, là thoải mái nhất rồi.”

Học trưởng nở nụ cười, nói cảm ơn rồi nhận lấy.

Học trưởng nói: “Em không cần coi là gánh nặng, anh tốt với em không phải là vì muốn em trả lại cho anh.”

Hoàng đồng học đuôi đầu lưỡi ra liếm liếm kem, sau đó sờ môi nói: “Không được, cho dù bạn bè tốt cũng không thể như vậy.”

Học trưởng ánh mắt thâm trầm nhìn cậu, không nói thêm gì nữa.

Hai người ở KFC ngồi đến tận buổi tối, học trưởng nói muốn đưa cậu về nhà nhưng Hoàng đồng học nhất quyết từ chối.

Hoàng đồng học đứng ven đường nhìn học trưởng gọi xe đi rồi cậu mới quay về nhà, vừa vào tiểu khu lại nhìn thấy Hồ Thuật.

Lần này không chỉ có Hồ Thuật, còn có bạn cùng bàn.

Hoàng đồng học nhìn thấy bạn cùng bàn ôm bạn gái vẫn hay cãi nhau nhưng vẫn không chia tay, đang cùng Hồ Thuật nói gì đó.

Cậu muốn tránh mặt bọn họ, kết quả lại bị gọi lại.

43. Chương 43

Hoàng đồng học cau mày nhìn bọn họ, không muốn nói chuyện cùng họ tí nào.

Tuy rằng cậu cũng muốn gặp mặt bạn cùng bàn trong kỳ nghỉ, nhưng hiện tại còn có cả bạn gái cậu ấy, trong lòng Hoàng đồng học chua chát.

“Mày tới đây.” Hồ Thuật nói, “Có chuyện muốn mày giúp.”

Hoàng đồng học theo bản năng cảm thấy không phải chuyện tốt, suy nghĩ một chút, quay lưng bỏ chạy, kết quả, cậu không chạy vài bước đã bị bắt lại, Hồ Thuật bấm vào cổ áo của cậu đem người kéo lại.

“Chạy cái gì mà chạy?” Hồ Thuật dùng sức đẩy cậu một cái, “Chúng tao có thể ăn thịt mày sao?”

Hôm nay tâm tình Hoàng đồng học vốn không tốt, lại còn bị đối xử như vậy, cảm thấy rất tức giận.

“Tôi không muốn liên quan đến các cậu.”

Bạn cùng bàn nghe xong, nở nụ cười: “Làm sao thế? Lại còn nổi nóng như vậy chứ?”

Bạn cùng bàn vừa nói chuyện, Hoàng đồng học trong nháy mắt liền mềm lòng, cúi đầu lầm bầm: “Không có.”

“Mày giúp tao một việc.” Hồ Thuật đột nhiên kín đáo đưa một túi giấy cho Hoàng đồng học, “Đi đổi bộ này đi, theo tao ra ngoài một chuyến.”

Hoàng đồng học nhìn hẩn, liếc nhìn đồ trong túi, đều là quần áo nữ.

Bạn gái bạn cùng bàn lên tiếng, mang theo ý cười: “Hoàng Đồng, mặt cậu trắng nõn, lại vừa vừa gầy vừa nhỏ bé, mặc váy nhất định sẽ đẹp lắm.”

Cô đưa tay vào trong túi giấy lật qua lật lại, lấy ra tóc giả: “Cái gì cũng chuẩn bị tốt cả rồi, Hồ Thuật thực sự tốn công không ít đấy.”

Hoàng đồng học không nghĩ tới Hồ Thuật muốn cậu đóng giả nữ mặc váy, đột nhiên hoảng lên.

Cậu đem túi ném trả lại Hồ Thuật, cái gì cũng không nói, quay lưng bỏ chạy, nhưng không chạy được bao xa đã bị ngăn lại, lần này là bạn cùng bàn.

Bạn cùng bàn nói: “Cậu coi như giúp nó lúc khó khăn, bọn tôi đi ra ngoài ăn cơm, tất cả mọi người đều mang theo bạn gái, có mỗi nó không có, mất mặt lắm.”

Hoàng đồng học tim đập rất nhanh, cậu không biết tại sao.

Cậu nhỏ giọng lắp ba lắp bắp: “Sao lại thế được, không có bạn, bạn gái, sao lại thành chuyện mất mặt được?”

Bạn cùng bàn nở nụ cười, còn sờ sờ túi quần, móc ra một gói thuốc.

Hẩn ngay ở trước mặt Hoàng đồng học thuần thục châm thuốc, nhả ra một ngụm khói hương về người trước mặt, nói: “Đương nhiên là mất mặt rồi, cậu không hiểu đâu.”

Hẩn một tay cầm điếu thuốc, một tay kéo Hoàng đồng học: “Đi thôi, thay đồ đi, chỉ đi ăn một bữa cơm, toàn bộ quá trình cậu không cần lên tiếng, còn có thể ăn một bữa miễn phí mà, là chuyện tốt.”

Hoàng đồng học muốn cự tuyệt, nhưng cậu từ chối được Hồ Thuật nhưng không từ chối được bạn cùng bàn.

Cậu bị lôi trở về trước mặt Hồ Thuật.

“Mặc đồ con gái cũng không chết được.” Bạn cùng bàn nói, “Cũng để bọn tôi nhìn chút, cho thỏa mãn.”

Hoàng đồng học không hiểu “Cho thỏa mãn” là cái gì, chẳng qua là cảm thấy không thoải mái.

Cậu căn môi, nhận lấy cái túi giấy từ trong tay Hồ Thuật.

“Nhùng nhả nhùng nhả, cmn mày thật giống con gái đấy.” Hồ Thuật cười cậu, “Không có chuyện gì cả, mày không cần sợ, tao cũng không có làm gì mày.”

Quần áo trong túi rất đẹp mắt, nhưng Hoàng đồng học vẫn không thích.

Cậu không có sở thích giả gái, tuy rằng cậu thích con trai, nhưng cậu vẫn là một người con trai thực sự.

Không thích mặc đâu.

Nhưng lại không mở miệng từ chối được.

“Nhanh lên một chút.” Hồ Thuật kéo cậu về đến cửa nhà mình, “Nhà tao không có ai, mày vào nhà tao mà thay đồ.”

Đang kéo người đi vào trong nhà, phía sau tự dưng có một giọng nói xuất hiện.

“Đồng Đồng em đang làm gì thế?”

Tất cả mọi người dừng lại, lúc quay đầu lại, Hoàng đồng học nhìn thấy học trưởng đang đứng ở nơi đó còn chưa trở về nhà.

Đàm Tử Dực đi tới, gương mặt lạnh lùng, nhìn Hồ Thuật đang lôi kéo tay Hoàng đồng học nói: “*Có phải nên buông tay rồi không?*”

44. Chương 44

Đàm Tử Dực đi tới, Hồ Thuật buông tay, bạn cùng bàn dụi thuốc, chỉ có Hoàng đồng học sờ sờ chớp mũi rồi nói: “Học trưởng, tại sao anh chưa trở về?”

“Qua đây.”

Bé ngoan Hoàng đồng học đi tới bên người Đàm Tử Dực.

“Bọn mày tìm em ấy làm gì đấy?” Đàm Tử Dực hỏi.

Hồ Thuật cùng bạn cùng bàn nhìn nhau một chút, vẫn là bạn cùng bàn hắng giọng một cái rồi nói: “Dực ca, buổi tối chúng em cùng nhau đi ăn một bữa cơm.”

“Chỉ ăn một bữa cơm thôi?”

“Chỉ ăn một bữa cơm.” Hồ Thuật nói, “Thật sự.”

Đàm Tử Dực cười cợt: “Chuyện đi ăn cơm này cũng phải anh tình em nguyện chứ? Sao tao nhìn em ấy có muốn đâu nhỉ?”

Hồ Thuật nhìn Hoàng đồng học một chút, sau đó lúng túng cười: “Chúng em muốn mời cậu ấy ăn Tết chút mà, dù sao trong nhà cũng không ai quan tâm cậu ấy, cậu ấy.....”

“Ai nói không ai quan tâm?” Đàm Tử Dực nói, “Coi như không ai quan tâm, thì cũng đến lượt mày quản à?”

Hồ Thuật tức đến nỗi một câu nói cũng không dám nói, cúi đầu lui về phía sau nửa bước.

Hoàng đồng học xưa nay chưa từng thấy học trưởng như vậy, cậu đột nhiên cảm thấy người này rất xa lạ.

Học trưởng đang che chở cậu, nhưng cậu lại có chút sợ hãi.

“Dực ca, là chúng em không đúng, ” bạn cùng bàn thẳng thắn nhận lỗi, “Xin lỗi.”

“Mày xin lỗi sai người rồi.” Đàm Tử Dực giơ cánh tay, khoác lên trên bả vai Hoàng đồng học, “Xin lỗi em ấy chứ.”

Bạn cùng bàn nhìn về phía Hoàng đồng học, hít sâu một hơi, nói: “Hoàng Đồng, xin lỗi.”

Hoàng đồng học tâm tình phức tạp, cậu nói câu “Không có chuyện gì”, sau đó không dám nhìn học trưởng.

Cậu biết rõ ràng học trưởng là hạng người gì.

Rõ ràng nói rằng không sợ.

Nhưng không biết tại sao, vào giờ phút này, đứng ở chỗ này, cậu cảm thấy rất ngọt ngào.

Tất cả mọi người tại chỗ này ai cũng làm cho cậu có chút sợ hãi.

Hồ Thuật, bạn cùng bàn, bạn gái bạn cùng bàn, còn có cả học trưởng.

Hoàng đồng học nói: “Em muốn về nhà.”

“Anh đưa em về nhé?”

Hoàng đồng học không nhìn học trưởng, chỉ là lắc lắc đầu.

Cậu nhỏ giọng nói: “Học trưởng, em cảm ơn.”

Sau đó xoay người rời đi.

Lần này Hoàng đồng học không chạy, từ từ đi về phía trước, đi được vài bước đột nhiên nhớ tới trong lồng ngực còn ôm túi giấy, lại xoay người trả lại cho Hồ Thuật.

Hoàng đồng học đi rồi, bốn người khác đứng tại chỗ nhìn cậu rời đi, Đàm Tử Dực nhìn người đi xa rồi, chuyển qua đút tay vào trong túi quần, nghiêm mặt nhìn Hồ Thuật nói: “Tao nói cái gì mày đều quên rồi à?”

Hoàng đồng học về đến nhà, vừa vào nhà lại bị đánh mắng cho một trận.

Rõ ràng là đang Tết nhất, mỗi người đều rất vui vẻ, chỉ có cậu, từ sáng sớm hôm nay bắt đầu đã rất khó chịu.

Mẹ của cậu mắng cậu, cùng người khác trào phúng cậu, cậu mất điếc tai ngơ, trở về phòng.

Âm thanh chơi nhạc bị ngăn lại ngoài cửa, cậu ngồi ở trước bàn, nhìn cái túi bút mình đã dùng thật nhiều năm.

Hoàng đồng học mở túi bút ra, bên trong còn chứa que kem lần đầu tiên học trưởng mua cho.

Cậu nhớ tới dáng vẻ học trưởng ngày hôm nay, lúc thì rất ôn nhu, lúc sau lại rất đáng sợ.

Lúc thì cậu muốn tiến đến gần, lúc thì chỉ muốn chạy trốn thật xa.

Cậu lấy quyển nhật ký lâu rồi chưa động vào, đem chuyện lớn nhỏ hôm qua hôm nay viết xuống.

Cậu viết: mình không muốn tiếp tục để ý đến Hồ Thuật, nếu như không quen biết cậu ta là tốt rồi.

Cậu còn viết: mình không muốn thích bạn cùng bàn nữa, cậu ấy làm mình thất vọng.

Cậu còn viết: rất muốn trải qua giao thừa như vậy một lần nữa, ôm mèo cùng học trưởng cười đùa xem pháo hoa.

Cậu còn viết: Hoàng đồng, mày thật đúng là vô dụng.

Lời tác giả??? Vì không để các bạn phát cuồng, tôi thực sự là viết truyện đến phát điên rồi.

Mình: không hiểu tại sao từ lúc đọc đoạn HD đi học về luôn gặp HT chơi bóng tại sân tiểu khu ở mấy chương đầu, mình lại thích thằng nhóc này. Vẫn chưa chắc chắn HT có thích HD không, nếu có thì cách thích của em có hơi sai rồi, tội nghiệp.

45. Chương 45

Giao thừa qua đi như là bong bóng ở trong bình mật, vừa mới mừng một năm mới đã vỡ tanh tách trở về nguyên hình.

Hoàng đồng học cảm thấy, quả nhiên vẫn là người nào đều có mệnh của người đó, phải tự lo cho số phận của mình mới là...thỏa đáng nhất.

Sau ngày đó, cậu cơ hồ cả ngày buồn ở nhà, không đi đâu, không liên lạc bất kỳ người nào.

Có một ngày tuyết rơi, cậu nằm nhoài bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thế mà lại nhìn thấy học trưởng, đôi phương đạp xe đạp ở dưới tầng, còn đeo khăn quàng cổ cậu đan.

Lúc đó đột nhiên Hoàng đồng học cảm thấy rất khó chịu, muốn mở cửa sổ ra gọi người kia.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn không làm, trốn ở phía sau rèm cửa, nhìn lên một lúc, trơ mắt nhìn học trưởng rời đi.

Cậu không có xuống, đôi phương cũng không lên nhà.

Cậu bắt đầu mỗi ngày đều viết nhật ký, viết liên miên mãi mãi, ngay cả mình hắt hơi một cái đều viết vào, tất nhiên cũng viết chuyện học trưởng đến rồi nhưng không có gọi cậu.

Mùa đông cứ như vậy trôi qua, Hoàng đồng học cơ hồ mỗi ngày đều nhớ về kỷ ức hôm giao thừa.

Cậu không biết sau này đón giao thừa còn có thể ấm áp như thế nữa không, có người bên cạnh, có thể vuốt mèo, còn có sưởi ấm nóng hổi.

Tuy rằng chỉ có hai đứa trẻ bọn họ, không có người lớn, thế nhưng Hoàng đồng học cảm thấy, cảm giác đó mới là nhà.

Vào học kỳ mới, Hoàng đồng học càng trở nên lười nhác, không nói một lời nào.

Trước đây cậu đều là tìm cơ hội nói chuyện phiếm cùng bạn cùng bàn, nhưng dạo này đối phương không nói chuyện với cậu, cậu cũng sẽ không mở miệng.

Bởi vì sự kiện trong kỳ nghỉ nên cậu đối với bạn cùng bàn giờ không biết làm sao cả, vẫn có chờ mong, nhưng có lúc lại tự nói với mình, đây chưa phải là thích.

Không có ai thích mình cả. Hoàng đồng học nghĩ.

Cậu còn nghĩ, mình cũng không cần đi thích người khác.

Lúc nghĩ như vậy, cậu đang nhìn ngoài cửa sổ, đang nghĩ giữa giờ, bên ngoài lại có người đánh cầu lông, chỉ có điều không phải là Học Trường.

Cậu đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy học trưởng, đối phương cắt tóc ngắn, mặc đồng phục học sinh, đánh cầu vào cậu sau đó còn cười với cậu.

“Hoàng Đồng, có người tìm cậu này!”

Hoàng đồng học nhìn về phía cửa, nhìn thấy học tỷ đáng yêu đang ở cửa lớp vẫy tay với cậu.

Có nữ sinh tìm đến cậu, trong lớp những nam sinh bắt đầu ồn ào bàn tán, Hoàng đồng học còn nghe thấy có người nói: “Ô kìa! Cô đầu nhỏ lớp chúng ta cũng có nữ sinh tìm đến cơ đấy!”

Hoàng đồng học làm bộ không nghe thấy, chạy ra cửa.

“Học tỷ à?”

Học tỷ cười, kín đáo đưa cho cậu một cái hộp nhỏ: “Chocolate, em thích ăn không?”

Hoàng đồng học ngơ ngác nhìn hộp chocolate được đóng gói cẩn thận khéo léo , đầy đầu dấu chấm hỏi:
“Tại sao lại cho em chocolate ạ?”

“Muốn cho liền cho chứ sao.” Học tử nghiêng người vào phòng học, cười khanh khách rồi nói với những nam sinh kia trong lớp: “Không cho phép bắt nạt bạn học nhỏ của chị đây đấy nhé! Ai mà còn trêu đùa nữa, chị đây tự tay sẽ đi xử lý tất cả đấy!”

Hoàng đồng học vốn cho rằng học tử nói xong câu đó mọi người sẽ ồn ào chọc ghẹo, không nghĩ tới tất cả đều không lên tiếng.

“Biết ngày hôm nay ngày gì không?”

Hoàng đồng học vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Học tử nở nụ cười: “Không biết thì thôi, phỏng chừng nó cũng không muốn cho em biết.”

“Nó?” Hoàng đồng học miễn cưỡng hỏi, “Học trưởng ạ?”

Học tử nhân cơ hội xoa mặt cậu: “Hai người các em lại cãi nhau rồi hả?”

Hoàng đồng học lắc đầu: “Không có ạ.”

“Nó nói em không để ý tới nó nữa.”

Hoàng đồng học không biết giải thích làm sao, cậu quả thực không muốn gặp mặt học trưởng, cũng không nói được tại sao.

Không muốn gặp mặt, nhưng mỗi ngày đều nhớ người kia, muốn trộm nhìn lên đối phương, nhưng lại không muốn bị phát hiện.

Chuyện gì đang xảy ra đây?

“Chị mặc kệ, ” học tử nói, “Chuyện của hai người, cứ từ từ đi, với lại em còn nhỏ.”

Hoàng đồng học nghe không hiểu lời của chị, chỉ là nhìn chị, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái nơ con bướm trên hộp nhỏ.

“Hỏi em đấy, nếu như học trưởng đột nhiên cùng người khác yêu đương, em sẽ có cảm giác gì?”

Ánh mắt Hoàng đồng học đột nhiên ảm đạm một chút, sau đó hé miệng, nói: “Là kiểu nữ sinh gì ạ?”

“Là nam sinh, ” Học tử nói, “Một nam sinh thật đáng yêu , da trắng mặt đẹp chân dài, còn có thể dễ nó vui vẻ.”

Hoàng đồng học nhướn lông mày: “A.....?”

Học tử nở nụ cười, vỗ cậu một hồi: “A cái gì mà a? Em thực sự là thật chậm hiểu lắm!”

46. Chương 46

Mãi cho đến khi tan học Hoàng đồng học mới ý thức hộp chocolate là có ý gì, bởi vì cậu nhìn thấy bạn gái bạn cùng bàn cũng đưa một hộp cho bạn cùng bàn, còn nói đây là quà lễ tình nhân.

Hoàng đồng học không có khái niệm gì đối với cái ngày lễ này, nhưng hai chữ “Tình nhân ” cũng đủ để cậu đỏ mặt.

Lễ tình nhân, cậu nhận được chocolate.

Học tử đưa tới, nhưng chắc chắn không phải học tử cho rồi.

Hoàng đồng học tuy gốc gác chậm chạp, nhưng đầu óc không phải chậm hiểu thật sự, là ai cho cậu, cậu vẫn đoán được, hướng chỉ, trong hộp chocolate còn có một tờ thiệp nhỏ, trên thiệp viết: người bạn nhỏ, mong em mỗi ngày đều vui vẻ.

Ai sẽ gọi cậu là người bạn nhỏ?

Hoàng đồng học nhớ tới lần đầu tiên mình đi lên tầng tìm học trưởng, cậu nói học tử gọi vào với vào trong lớp.

Học tử lúc đó nói: “Đàm Tử Dực, bạn nhỏ của mày tới tìm mày.”

Tan học, tất cả mọi người về rồi, Hoàng đồng học vẫn ngồi tại chỗ nhìn hộp chocolate chờ ra.

Tim cậu đập rất nhanh, cảm tưởng như không thở nổi.

Cậu nhớ lại những chuyện từ lúc mình bắt đầu gặp học trưởng, cứ hối hận vì phản ứng chậm chạp của mình.

Trước đây cậu cũng có hoài nghi học trưởng thích mình, nhưng lại không thể tin được, cậu tự nhận mình chả có chỗ nào đáng được thích, nhưng bây giờ, mọi thứ dường như đã hiện rõ trước mặt.

Hoàng đồng học nhẹ nhàng sờ sờ sôcôla được đóng gói, cậu không dám ăn.

Không biết có nên ăn hay không.

Cũng không cam lòng ăn.

Cậu rất thích học trưởng, thế nhưng cũng không xác định được là loại thích nào.

Cậu vừa thích, lại vừa e sợ.

Cậu cũng không hiểu rõ được mình.

Hoàng đồng học nhìn về vị trí bạn cùng bàn, nhìn thấy quà tết lúc trước mình lén lút nhét vào hộc bàn bạn cùng bàn, đó là một chiếc vòng tay cậu dùng toàn bộ tiền mua cho đối phương.

Hồi đó cậu thực sự không có đủ tiền mua hai phần quà, dùng hết tiền tiêu vặt tích góp lại mua cái vòng tay mà dạo này tất cả các nam sinh đều thích cho bạn cùng bàn, sau đó dành mấy buổi tối tự tay đan một cái khăn quàng cổ cho học trưởng. Sau đó cái khăn quàng cổ kia được học trưởng đeo rất lâu, nhưng cái vòng tay này bạn cùng bàn không biết là ai đưa, mở quà ra liền tiện tay nhét trở lại trong ngăn bàn.

Hoàng đồng học đem cái vòng tay lấy ra đặt bên cạnh chocolate, cậu đột nhiên rất mê man.

Sở trường từ hồi nhỏ của Hoàng đồng học chính là trốn tránh.

Chuyện gì không giải quyết được vậy là bỏ qua luôn, không đối diện tiếp nữa.

Cách này dùng mười lần như một.

Lần này, cậu không biết nên làm sao đáp lại học trưởng, nhưng sau đó lại nghĩ, học trưởng căn bản là không cần cậu đáp lại, vì thế, cậu làm bộ cái gì cũng chưa phát sinh, mỗi ngày như thường lệ đi học rồi tan học, xem ra chẳng khác mấy ngày trước, nhưng trong lòng lại cất giấu tâm tình.

Cậu thật sự chưa đáp lại học trưởng, bởi vì không biết nên làm gì giờ.

Học trưởng cũng không tìm cậu, chỉ là tình cờ học tỷ sẽ tới, nói chuyện phiếm với cậu, cũng thuận tiện hù dọa bạn học trong lớp một chút.

Mỗi lần học tỷ đến đều sẽ rỉ tai một chút tin tức học trưởng cho Hoàng đồng học, như là gần đây dồn sức học tập, như là càng ngày càng thích nam sinh da trắng mặt đẹp chân dài kia.

Hoàng đồng học không dám hỏi học tỷ, tại sao học trưởng hình như là thích cậu nhưng lại cùng người khác yêu đương, chuyện này cậu nghĩ mãi mà không ra, làm cho mỗi ngày đều nghi hoặc.

Thời tiết dần dần nóng lên, lớp 12 bắt đầu đếm ngược thi đại học rồi.

Tại lễ chào cờ, hiệu trưởng tự mình nói cổ vũ các học sinh trong trường cố gắng hơn nữa, Hoàng đồng học rướn cổ lên nhìn về bên lớp 12, nhưng ngay cả bóng dáng học trưởng cũng không thấy.

Lúc quay trở lại, Hoàng đồng học nhìn thấy bóng lưng bạn cùng bàn, thân là ủy viên thể dục, hần đứng ở vị trí đầu tiên.

Hoàng đồng học cảm giác trong đầu mình giống như có một cái cân, một bên là bạn cùng bàn, một bên là học trưởng.

Cậu ở chính giữa, sắp ngã xuống.

Lời tác giả???

Ngày hôm nay tôi thế mà sửa lại tận sáu lần.

Trước hết cứ như vậy đã, cổ tay tôi sắp gãy rồi.

Tên nhóc này cũng đang dần dần thông suốt, cũng coi như là có tiến bộ, mọi người không cần phải phát điên lên như thế chứ, tôi thấy hơi hơi quan ngại rồi đó =(((!

Bị deadline dí còn sửa sang tận 6 lần, mọi người cũng nên biểu thị tí thành ý đi chứ =)))?

47. Chương 47

Hoàng đồng học là đứa nhát gan, điểm này chính cậu cũng biết.

Vì lẽ đó, mãi cho đến trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, cậu vẫn không dám gặp học trưởng, nguyên nhân đơn giản là vì không biết nên làm gì.

Cậu lén lút thăm dò học tử, hỏi học tử học trưởng cùng cậu con trai kia yêu nhau như thế nào rồi, học tử liền cười, hỏi cậu tại sao không tự mình đi hỏi.

“Em không nên quấy rầy bọn họ.” Hoàng đồng học nói, “Hơn nữa, học trưởng sắp thi rồi, em không thể làm phiền anh ấy.”

Học tử không nói lời nào, chỉ cười nhìn cậu.

Khí trời bắt đầu nóng, tất cả mọi người đổi lại đồng phục mùa hè, Hoàng đồng học nhìn các anh chị lớp 12 ở trên sân cỏ chụp ảnh tốt nghiệp, trong lòng khó mà nói là cảm giác gì.

Nghỉ giữa giờ, Hoàng đồng học thực sự nhịn không được, đi ra ngoài tìm khắp nơi, rốt cuộc tìm được học trưởng đang chụp ảnh, cậu ngại đi qua gọi người, chỉ có thể đứng ở một bên chờ được nhìn thấy.

Chuông vào học vang lên, học trưởng vẫn chưa nhìn về phía cậu.

Cậu gấp vô cùng, rốt cục lấy dũng khí chạy về phía học trưởng.

Hoàng đồng học đứng phía sau học trưởng, kéo kéo phía dưới đồng phục của anh.

Học trưởng lúc đầu còn không để ý, khi phát hiện ra là cậu thì sửng sốt một chút, sau đó vui mừng cười hỏi: “Làm sao em lại ở chỗ này?”

Khuôn mặt nhỏ của Hoàng đồng học đỏ bừng, cậu nói: “Em muốn chụp cùng anh tấm hình.”

Trời mới biết Hoàng đồng học dùng bao nhiêu dũng khí mới dám nói ra câu này, cậu nói: “Học trưởng, nhưng em không có máy ảnh.”

“Đến đây.” Học trưởng ôm chầm cậu, đem máy chụp hình trong tay mình đưa cho người ở bên cạnh: “Chụp vài bức đẹp đẹp cho bọn tao nhé.”

Hoàng đồng học bị học trưởng ôm, cứng ngắc đứng đó, dần dần đến nỗi quên cả cười.

Nam sinh chụp ảnh cho bọn họ cười nói: “Mày bảo người thân của mày cười tí đi, nghiêm túc quá!”

Đàm Tử Dực nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn Hoàng đồng học: “Làm sao vậy? Không vui à?”

Hoàng đồng học quá sốt sắng, hoang mang rối loạn, lắc đầu liên tục.

“Cười một cái, “Đàm Tử Dực chột chột mắt cậu, “Thả lỏng một chút.”

Hoàng đồng học hít thở sâu một hồi, sau đó hé ra một nụ cười vẫn có chút ngu dần.

Có cười ngốc nghếch hay tức giận nhìn trong mắt Đàm Tử Dực cũng thấy đáng yêu.

Cứ như vậy, hai người chụp vài tấm, sau đó dưới sự chỉ huy của “thợ chụp ảnh” Hoàng đồng học làm cái thủ thế chữ V, nhìn càng ngu hơn.

Sau khi chụp xong, Hoàng đồng học nói: “Học trưởng, em phải trở lại học.”

Đàm Tử Dực đột nhiên ý thức được Hoàng đồng học vì chụp ảnh với anh mà cậu trốn tiết, anh vò vò tóc người trước mắt nói: “Ừ, đi đi, khi nào rửa ảnh anh mang đến cho em.”

Hoàng đồng học đã lâu không cùng học trưởng nói chuyện tử tế, vào lúc này, nhìn người này, cảm thấy có chút không chân thực.

“Học trưởng, em có thể xin anh một thứ nữa không?”

“Hả? Cái gì?”

Hoàng đồng học chỉ chỉ thẻ tên trước ngực đồng phục học trưởng nói: “Cái này có thể cho em không?”

Cái thẻ tên kia in ba chữ “Đàm Tử Dực”.

48. Chương 48

Hoàng đồng học có một loại chấp niệm với thẻ tên học trưởng, bởi vì hai người biết nhau cũng là qua cái này.

Lúc trước cậu nhặt thẻ tên học trưởng rơi trên mặt đất, sau đó trả lại cho đối phương, sau đó, học trưởng cho cậu một cái kem cảm ơn.

Khi đó cậu vừa mới lên cấp ba, học trưởng vừa thì đã bắt đầu lớp 12.

Nhưng là trong chớp mắt, một năm đều đã trôi qua, học trưởng phải rời khỏi nơi này.

Một năm nay Hoàng đồng học trải qua tuy rằng không tính là ngơ ngơ ngác ngác, nhưng không có tiến bộ gì quá to lớn, vẫn chậm chạp ngốc nghếch, nỗ lực duy trì kết quả học tập 20 vị trí đầu trong lớp, đối mặt với chuyện cười không có thiện ý của người khác cũng không có can đảm đi phản kháng, giả câm vờ điếc *ủy khúc cầu toàn** (*nhân nhượng vì lợi ích toàn cục*).

Cậu cũng vẫn còn có cảm tình với bạn cùng bàn, chỉ là không còn mãnh liệt như ngày mới đầu.

Cậu thường thường sẽ nhớ học trưởng, hết lần này đến lần khác nhớ đối phương, đến cuối cùng đều sẽ rơi vào hai vấn đề “Học trưởng hình như thích mình nhưng tại sao còn thích nam sinh khác ” cùng với ” bạn trai học trưởng rốt cuộc nhìn như thế nào”.

Đàm Tử Dực hỏi cậu: “Tại sao muốn thề tên của anh?”

Hoàng đồng học ấp úng trả lời: “Bởi vì..... Bởi vì, muốn giữ lại chút kỷ niệm ạ.”

Cậu thật ra nghĩ, bởi vì nhìn thấy cái tên này giống như là người vẫn còn ở bên cạnh mình, nhưng cậu xấu hổ nói ra.

Học trưởng phải đi, trong trường này không còn người thật tâm thật lòng đối tốt với cậu nữa rồi.

Cậu không nhớ.

Đàm Tử Dực tháo thề tên xuống, tự mình gắn lên trên đồng phục Hoàng đồng học.

“Mau trở về lớp đi.” Đàm Tử Dực nói, “Chờ một lúc nữa thầy lại tức giận.”

Khi Hoàng đồng học chạy về lớp học, cậu quay đầu lại, cậu nhìn thấy học trưởng vẫn hai tay đút túi đứng ở nơi đó nhìn cậu, khi cậu tiến vào trước cửa dãy phòng học, còn hướng về cậu phất phất tay.

Thật giống như là đang nói lời từ biệt.

Hoàng đồng học đột nhiên cũng có chút khổ sở.

Tiết này cậu trở lại quá muộn, bị thầy giáo mắng, còn để cậu đứng nghe cả một tiết.

Nhưng Hoàng đồng học cũng không cảm thấy oan ức, cậu sờ sờ thề tên trước ngực mình, cảm thấy vẫn thật là đáng giá.

Lúc thi tốt nghiệp trung học, mấy ngày mưa liên tiếp.

Trước kỳ thi sát hạch một ngày Hoàng đồng học chạy đến nhà học trưởng cổ vũ cho anh, hơn nữa còn xung phong nhận việc nấu cơm trong hai ngày thi cho anh nữa.

Học trưởng cười nói: “Sao tự dung hiểu chuyện thế?”

Hoàng đồng học trả lời: “Bởi vì sau này không còn thấy anh nữa rồi.”

Học trưởng ánh mắt thâm trầm nhìn cậu, hỏi: “Hộp chocolate em nhận được chứ?”

Hoàng đồng học ôm con mèo sững sờ, sau đó gật gật đầu.

“Em biết nó có nghĩa là gì không?”

Hoàng đồng học đầu tiên là trầm mặc, sau đó nói: “Học trưởng, em.....”

“Không có chuyện gì, ” Đàm Tử Dục nhìn ra được đang làm khó dễ cậu, “Em không cần bị áp lực, chúng ta ở cạnh nhau như trước đây là được rồi, lúc nào em nghĩ rõ ràng rồi, thì cho anh câu trả lời chắc chắn.”

Hoàng đồng học nhẹ nhàng vuốt con mèo, một lát mở miệng nói: “Nhưng mà học trưởng, bạn trai của anh thì làm sao bây giờ ạ?”

Cậu cau mày nhìn anh: “Nếu anh không thích người ta, sao lại còn đi yêu đương với cậu ấy?”

“Bạn trai?” Đàm Tử Dục nở nụ cười, “Anh có bạn trai lúc nào?”

Hoàng đồng học cắn cắn môi: “Học tử nói, là một.....”

Những kia từ đối với cậu mà nói có chút khó mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nói ra: “Nói là, một nam sinh da trắng mặt đẹp chân dài, còn có thể dỗ anh vui vẻ.”

Đàm Tử Dục cười đến ra tiếng: “Cô ấy nói như vậy?”

Hoàng đồng học xấu hổ nhìn anh, gật gật đầu.

Đàm Tử Dục lại đây, kéo cậu đứng trước gương to, bắt đắc dĩ cười nói: “Chính em xem đi, cũng thật là..... Có chút ngốc.”

49. Chương 49

Hoàng đồng học có chút ngốc bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra học tỷ liên tục trêu chọc mình, chỉ nói “bạn trai nhỏ” kia thế mà lại chính là mình.

Hoàng đồng học cảm thấy có chút dở khóc dở cười, còn có chút ngại ngùng.

Mình hiểu lầm học trưởng thời gian dài như vậy, cho rằng anh ấy là người xấu đi đùa bỡn tình cảm người khác, đột nhiên cảm thấy rất có lỗi.

“Không cần lo lắng.” Học trưởng xoa xoa đầu con mèo béo trong lòng Hoàng đồng học, “Anh chỉ muốn nói, muốn cho em từ từ suy nghĩ, là anh thích người ta trước, em vẫn còn có cơ hội hồi tâm chuyển ý.”

“Gì cơ ạ?”

Học trưởng nở nụ cười: “Anh hình như chưa chính thức nói với em đúng không?”

Hoàng đồng học quay lại.

“Anh thích em, ” học trưởng nói, “Không biết bắt đầu từ lúc nào, chính là thích em như thế. Có điều, giống như em thích bạn cùng bàn, một ngày nào đó anh cũng có thể sẽ thích người khác, vì lẽ đó tuy rằng anh không vội, nhưng em cũng đừng coi việc này không to tát.”

Đàm Tử Dục cười nhìn cậu: “Đợi đến lúc anh thích người khác rồi em hối hận cũng không còn kịp nữa đâu.”

Tim Hoàng đồng học đập rất nhanh, con mèo trong lòng cậu cũng bị ôm chặt lại.

“Em.....”

“Ăn chút gì đi?” Đàm Tử Dục cắt lời cậu, “Gọi thức ăn ngoài hay là chúng ta xuống bếp?”

“Để em nấu đi.” Hoàng đồng học thả con mèo xuống, đi vào nhà bếp rửa tay.

Nhìn bóng lưng Hoàng đồng học, Đàm Tử Dục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh thực sự không vội biết đáp án, bởi vì anh biết, bây giờ Hoàng đồng học chỉ là một đứa ngốc, anh không hy vọng đối phương quyết định qua loa, bất kể là quyết định gì.

Hơn nữa, người bạn nhỏ cũng còn nhỏ, chuyện tình cảm có thể hiểu bao nhiêu được?

Giữa bọn họ, có khi là chuyện trong tương lai, cứ chờ người bạn nhỏ này lớn lên rồi tự biết đã rồi nói sau.

Sau khi thi đại học, trường học như vắng đi một nửa.

Hoàng đồng học ngồi ở trong phòng học cũng không có tinh thần.

Hồ Thuật vẫn mỗi ngày đến trêu cậu, cậu phần lớn đều không để ý tới, tình cờ tâm tình quá kém sẽ mắng lại hai câu.

Vốn là nói sau khi thi đại học xong rồi học trưởng không làm gì sẽ đến tìm Hoàng đồng học, kết quả căn bản bóng người cũng không thấy.

Hoàng đồng học có chút tức giận, cảm thấy học trưởng lừa người.

“Lại đang tương tư ai à?” Hết tiết xong, Hồ Thuật lại tới trêu cậu.

Bạn cùng bàn không ở đây, Hồ Thuật trực tiếp ngồi ở bên cạnh vị trí Hoàng đồng học, cười hì hì nói: “Nhớ ai đó?”

Hoàng đồng học không muốn cùng hắn nói chuyện, kết quả Hồ Thuật trực tiếp đưa tay kéo cậu: “Tao nhìn một chút nào, mặt mũi đỏ đến mức này giống như đang yêu đương à?”

“Cậu phiền chết người!” Hoàng đồng học hất tay của hắn ra, “Cậu cách tôi xa một chút đi!”

“Ồ, nóng tính thế.” Hồ Thuật không những không đi ra, còn lại gần nắm cổ tay Hoàng đồng học, “Tao xem có phải mày làm chuyện bấy bạ gì ra cả dấu hôn rồi không?..”

Hoàng đồng học không biết cậu nói dấu hôn là cái gì, nhưng đối phương trực tiếp dùng móng tay gãi gãi vết muỗi đốt trên cổ cậu.

“Cậu tránh ra.....” Hoàng đồng học dùng sức đẩy hắn, hai người lôi kéo, đột nhiên có người kéo Hồ Thuật ra ném sang một bên.

“Đệt, Hạ Định con mẹ nó mày nhẹ tay thôi!” Hồ Thuật đập vào bên cạnh bàn, đau vailon.

“Con mẹ nó mày đừng trêu chọc cậu ấy nữa, ” bạn cùng bàn nói, “Còn như thế, tao liền trở mặt đấy.”

Hoàng đồng học kinh ngạc nhìn bạn cùng bàn, đột nhiên cảm thấy, thì ra bạn cùng bàn là đang che chở cậu.

50. Chương 50

Bạn cùng bàn cười với Hoàng đồng học nói: “Không có chuyện gì, sau đó ai cmn lại trêu chọc cậu, tôi giúp cậu xử lý.”

Hoàng đồng học dựa vào lưng ghế, kinh ngạc đến nói không ra lời.

Sau khi vào tiết học Hoàng đồng học đều mất tập trung, cậu không biết bạn cùng bàn xảy ra chuyện gì, rõ ràng quan hệ tốt cùng Hồ Thuật như vậy, nhưng bởi vì cậu mà hai người họ cãi nhau.

Khi tan học, Hoàng đồng học sốt sắng mà hỏi: “Cậu cùng Hồ Thuật.....”

“Nó không đúng mực, đáng đời.” Bạn cùng bàn cho cậu một lon cà phê, “Sau này ai cậu cũng không cần sợ, có tôi che chở cậu.”

Hoàng đồng học càng bối rối, cậu hoàn toàn không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Tan học mà cậu chưa về nhà, bạn cùng bàn hỏi cậu: “Có muốn tôi đưa cậu về nhà hay không?”

Hoàng đồng học cảm giác lông tơ mình đều dựng lên, lắc đầu liên tục: “Không cần không cần, cậu đi đi.”

Bạn cùng bàn đối với cậu cười, dặn cậu tối về chú ý an toàn.

Chuyện gì đang xảy ra thế nàyyy????

Hoàng đồng học cảm giác đầu óc mình đều sắp nổ tung.

Lớp 12 đã thi xong, Hoàng đồng học lại lên tầng trên, phòng học trống trải.

Cậu đứng trong phòng học lớp 12/7, đột nhiên có chút nhớ học trưởng.

Nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh đi.

Hoàng đồng học chạy xuống tầng, muốn đến canteen gọi điện thoại, không nghĩ tới vừa vặn gặp học tỷ đến

trường, trong lòng học tử còn ôm Đại Hoàng.

Hoàng đồng học vui mừng chạy tới hỏi học tử: "Tại sao chị lại đến trường ạ?"

Nhìn thấy Đại Hoàng, Hoàng đồng học còn tưởng rằng học trưởng cũng tới, nhìn bốn phía, lại không nhìn thấy người đâu.

"Nó không có tới nha." Học tử cười khanh khách nhìn Hoàng đồng học, "Nó thi xong đã bị mẹ của nó đón đi, nói là gọi điện thoại về nhà em, muốn nói cho em biết, nhưng phỏng chừng nhận điện thoại là mẹ em."

Hoàng đồng học nhú mào, đúng thật, mẹ nhận điện thoại sẽ không bao giờ nói lại cho cậu biết.

"Vậy, học trưởng đi nơi nào rồi ạ?"

"C thị, cách xa đây lắm, chắc là cả hè này đều ở đấy." Học tử xoa đầu Đại Hoàng, "Mấy ngày nay con mèo béo này ở nhà chị, ngày hôm nay nó gọi điện thoại cho chị, nói có lẽ em sẽ nhớ con mèo này, muốn chị mang đến trường cho em gặp."

Hoàng đồng học nở nụ cười, tiếp nhận Đại Hoàng từ trong lòng học tử, dùng mặt cọ cọ cái mặt tròn vo mập mạp của nó.

"Vậy..... có thể nói cho em biết số điện thoại học trưởng bây giờ không ạ?" Hoàng đồng học nói, "Em vừa định đi gọi điện thoại cho anh ấy."

Hai người đi vào trong tòa nhà dạy học, vì không để bảo vệ thấy con mèo béo, nỗ lực che giấu.

Tiến vào lớp, học tử viết một dãy số trên giấy cho cậu, còn móc ra điện thoại di động của mình.

"Chị ra ngoài đi dạo, bọn em cứ từ từ nói chuyện nhé."

Học tử nháy mắt mấy cái với Hoàng đồng học, xoay người rời đi.

Dùng điện thoại di động người khác gọi điện thật ngại ngùng, Hoàng đồng học nắn nắn chân con mèo, cuối cùng vẫn là bấm số.

"Gặp em ấy chưa?"

Nghे thấy thanh âm của học trưởng, Hoàng đồng học đột nhiên nở nụ cười.

“Học trưởng, là em.”

Người bên kia điện thoại sững sốt một chút, sau đó cũng cười: “Sao lại là em? Nhớ anh à?”

51. Chương 51

Hoàng đồng học không giỏi nói lời dễ nghe, còn dễ dàng thẹn thùng.

Học trưởng vừa hỏi có phải là nhớ anh không, Hoàng đồng học ấp úng, đỏ mặt lập tức.

Nghe thấy tiếng “Vâng” cứng ngắc từ miệng cậu nói ra, ở bên kia điện thoại Đàm Tử Dục cười không dừng được.

“Xin lỗi nha,” Đàm Tử Dục nói, “Đi gấp quá, chưa kịp nói trực tiếp với em.”

“Học trưởng,” Hoàng đồng học hỏi anh, “Anh thi như thế nào rồi ạ?”

“Miễn cưỡng tạm tạm,” học trưởng cười nói, “May ra có thể đỗ trường em muốn học đấy.”

Đó là trường đại học trọng điểm, Hoàng đồng học nỗ lực hết sức mới có khả năng chạm vào cái cổng trường đại học này, học trưởng thích đánh nhau lại còn trốn tiết nói mình có thể thi đậu, Hoàng đồng học không dám tin.

Thế nhưng, trong lòng không tin, ngoài miệng lại không nói như vậy.

Hoàng đồng học sẽ không đập đi hứng thú của học trưởng .

“Vậy lúc nào anh trở về ạ?” Hoàng đồng lại hỏi, “Giữa tháng bảy em thi học kỳ rồi.”

Cậu ý tại ngôn ngoại là thi học kỳ xong là nghỉ hè, nghỉ hè là lúc có thể đến chơi cùng học trưởng.

Đàm Tử Dục trầm mặc chốc lát, sau đó nói: “Em muốn anh quay về à?”

Hoàng đồng học cảm thấy mặt và lỗ tai đều nóng lên, cậu cầm vở kê sát trên mặt, lấy cảm giác hơi mát lạnh để giảm nhiệt độ mặt mình.

“Chỉ là, chỉ là cảm thấy sau này anh lên đại học rồi, chúng ta sẽ không còn gặp mặt nhiều nữa.” Hoàng

đồng học nói, “Còn có Đại Hoàng, nó rất nhớ anh.”

Học trưởng cười ra tiếng: “Đại Hoàng nhớ anh, vậy còn Tiểu Hoàng?”

“Hả?”

“Em đây, nếu em nói em nhớ anh, anh liền trở về.”

“..... Em đã nói rồi mà.....”

Nghे người bạn nhỏ ở điện thoại bên kia điện thoại lắм bắм, Đàm Tử Dực trong lòng mềm nhũn.

Anh không đùa Hoàng bạn học nữa, nghiêm túc nói: “Chờ em nghỉ hè anh sẽ trở về tìm em, em chăm chỉ học tập, cuối kỳ cố lên.”

“Dạ vâng, vậy chờ anh trở về em sẽ nấu những món ngon cho anh.”

Hoàng đồng học không có tiền mời học trưởng đi ăn bữa tiệc lớn bên ngoài, thế nhưng có thể tự mình làm, cậu an ủi bản thân, tự mình làm càng có thành ý hơn so với ra bên ngoài.

“Được đó, đến lúc đó em cũng đừng giở trò.” Học trưởng suy nghĩ một chút, hỏi cậu, “Khoảng thời gian này em ở trường học thế nào? Có người bắt nạt em hay không?”

Hoàng đồng học đột nhiên nhớ tới lúc trước học trưởng vừa xuất hiện, đám người Hồ Thuật bọn họ sợ đến không dám hé răng, cảm thấy không cần nói với học trưởng làm gì, không lại gây ra phiền toái cho anh.

Cậu nói: “Tốt lắm ạ, tất cả mọi người không còn trêu em nữa.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Học trưởng nói, “Tính tình em quá mềm yếu, phải tự mình chậm rãi học kiên cường lên một chút, ai bắt nạt em em không cần nhịn, em càng nhịn người ta càng lấn tới, được voi đòi tiên.”

Hoàng đồng học thực ra biết học trưởng nói đúng, nhưng chính mình lại không làm được.

“Đồng Đồng, ” học trưởng nói, “Anh không thể mãi ở bên cạnh em, rất nhiều lúc có một số việc chính em phải đối mặt.”

“A..... Học trưởng.....”

“Qua hè này là anh phải đi học đại học, còn hai năm nữa để em trưởng thành, ” học trưởng cười nói, “anh chờ em từ tiểu bằng hữu sẽ trở thành đại bằng hữu, rồi lại tiếp tục làm học đệ của anh nhé.”

Các anh em, ngày hôm nay vì đủ các loại nguyên nhân, Hoàng đồng học có lẽ sẽ không thay đổi nhiều lắm, chương này các bạn đọc trước đã, giờ tôi phải làm một chút chuyện chính sự để sống qua ngày đây, làm xong rồi nếu tôi còn tinh lực dồi dào sẽ đem Hoàng đồng học lôi ra cho các bạn rua.

(Rua là ngôn ngữ mạng, theo baikelà Rua, một từ phổ biến trên Internet, lần đầu tiên được sử dụng trong nhiều phương ngữ địa phương. Trong tiếng địa phương Bắc Kinh, rua tương tự như “điểm yếu”. Ở Tứ Xuyên và những nơi khác ở Hà Bắc, Tứ Xuyên, có nghĩa là “chạm, liếm, liếm, véo”, v.v., và các ý nghĩa khác. Từ này trở nên rất phổ biến trên mạng. mình cũng không biết nên để là gì nữa a)

Chủ động cúi mình.

52. Chương 52

Hoàng đồng học cảm giác như cậu có bí mật nhỏ chỉ giữa mình và Học trưởng.

Sau đó trong vòng một tháng, mỗi buổi tối thứ tư học tỷ đều sẽ đến tìm Hoàng đồng học, học trưởng gọi điện thoại tối, hai người len lén tán gẫu với nhau.

Cái cảm giác này khiến Hoàng đồng học cảm thấy rất mới mẻ.

Kỳ thực hai người cũng không có nhiều chuyện gì lắm để nói, học trưởng chỉ tán gẫu cùng cậu mình gần đây đang làm gì, Hoàng đồng học oán giận cùng học trưởng không sao nhớ được mấy công thức cuối kỳ.

Cuối tháng sáu, thành tích thi vào đại học có kết quả, Hoàng đồng học sốt sắng mà hỏi điểm học trưởng, học trưởng thế mà cười nói: “Không phải nói với em rồi sao? Chờ trường thông báo ra em sẽ biết.”

Hoàng đồng học sốt ruột lắm, cậu rất lo lắng, sợ học trưởng thi không tốt.

Thế nhưng cậu nghe ngữ khí ung dung của học trưởng, cảm thấy có lẽ điểm trong tầm dự liệu của anh ấy rồi, người ta còn không lo, cậu lo cái gì?

Nhìn lại mình một chút, lần này thi cuối kỳ cũng không biết có tốt không, hay là lo lắng cho mình trước đi.

Cứ như vậy, Hoàng đồng học nghiêm túc trải qua tháng ngày học trưởng không bên cạnh, trong khoảng

thời gian này, ngoại trừ liên lạc cùng học trưởng, Chủ nhật cậu còn có thể đi tìm học tử, để thăm Đại Hoàng.

Ngoài ra, Hồ Thuật rất ít khi làm phiền cậu, còn bạn cùng bàn, thái độ đối với cậu càng ngày càng kỳ quái.

Hoàng đồng học cảm thấy, bạn cùng bàn đối với cậu có chút ám muội.

Ví dụ như, sáng sớm Hoàng đồng học đi ngang qua quán nhỏ bánh kẹp trứng gà, bạn cùng bàn nhìn thấy cậu sẽ hỏi cậu có muốn ăn hay không.

Ví dụ như, tiết thể dục bạn cùng bàn sẽ chơi bóng, hỏi cậu có muốn cùng chơi hay không.

Ví dụ như, tan học bạn cùng bàn đều sẽ hỏi một câu có muốn hắt đưa cậu về nhà hay không, có người trên cậu là cô dâu nhỏ của bạn cùng bàn hắt cũng chỉ cười cười chứ không phản bác.

Hoàng đồng học cảm thấy rất là đáng sợ.

Theo lý thuyết, cậu thích bạn cùng bàn, bạn cùng bàn đối với cậu như vậy cậu nên hài lòng, nhưng mà không có, ngược lại, cậu cảm thấy rất kỳ quái.

Cuối cùng cũng thi cuối kỳ xong, Hoàng đồng học đi ra ngoài phòng vừa vặn gặp phải bạn cùng bàn cũng từ một phòng thi khác ra, bạn cùng bàn thuận thế ôm bờ vai của cậu, cười hỏi: “Đội lát nữa cùng nhau đi chơi nha? Dạy cậu đánh bi-a.”

Hoàng đồng học lắc đầu liên tục, còn khe khẽ đẩy bạn cùng bàn ra.

“Tớ không đi.” Hoàng đồng học nói, “Tớ không biết chơi.”

“Không sao, không biết thì tôi dạy cho cậu.” Bạn cùng bàn cười khanh khách mà nhìn cậu nói, “Tôi cái gì cũng có thể dạy cho cậu mà.”

Không biết tại sao, Hoàng đồng học có chút rụt rè.

Cậu lắc đầu: “Không được, tớ còn phải về nhà.”

Hoàng đồng học bước nhanh chạy ra bên ngoài, nghe thấy phía sau có tiếng cười.

Mấy ngày nay thái độ bạn cùng bàn đối với cậu quá kỳ quái, Hoàng đồng học nghĩ không phải cậu ấy thích mình chứ?

Trước đây Hoàng đồng học căn bản không dám tin sẽ được ai thích, nhưng từ khi học trưởng nói thích cậu, cậu bắt đầu có một chút tự tin, tuy rằng chút tự tin này thường duy trì không bao lâu, nhưng mà, trong giây phút này, nó đã xuất hiện.

Hoàng đồng học chạy ra ngoài trường học, không về nhà, trực tiếp đi tìm học tỷ.

Học tỷ ôm con mèo ra cho cậu, Hoàng đồng học vừa vò đầu nhỏ của con mèo vừa hỏi: “Học tỷ, học trưởng có nói lúc nào trở về không ạ?”

Đã nói là thi cuối kỳ xong sẽ về chơi với cậu, nhưng giờ cậu cũng thi xong rồi, lần nọ gọi điện thoại lại không thấy học trưởng nhắc gì về chuyện này cả.

Học tỷ mặt khó xử: “Ặc..... Nó dạo này gặp nhiều chuyện rắc rối, cứ đợi thêm một chút đi.”

Học tỷ cười nặn nặn mặt Hoàng đồng học : “Em nhớ nó như vậy à? Có phải là thích nó rồi không?”

53. Chương 53

Hoàng đồng học đúng là rất thích học trưởng, thích cùng anh nói chuyện, thích ở bên cạnh anh.

Thế nhưng cậu cũng không biết được kiểu thích này với cảm giác thích mà học trưởng dành cho cậu có giống nhau hay không.

Sau khi học tỷ hỏi xong, cậu không biết trả lời làm sao, cũng chỉ là hé miệng chơi đùa với bàn chân của mèo béo.

“Ngốc quá.” Học tỷ cười cậu, “Chính em từ từ suy nghĩ đi, ngược lại nó cũng không vội.”

Một ngày hè nọ, bảng thông báo của trường dán kết quả thi Đại học, Hoàng đồng học không nhìn thấy học trưởng, nhưng cậu vẫn đi tìm tên của học trưởng trên bảng.

Từ khi nghe nói thư thông báo trúng tuyển đại học bắt đầu phân phát, Hoàng đồng học mỗi ngày đều đến trường học, xem bảng thông báo có tên người đó chưa.

Ngày đầu tiên không có.

Ngày hôm sau không có.

Ngày thứ ba lúc xem bảng thông báo, vẫn không có tên học trưởng.

Hoàng đồng học bắt đầu căng thẳng, cậu đi hỏi thăm có phải là trường tốt thì báo càng sớm, được thông báo cũng không giống nhau không.

Trong lòng cậu không chắc chắn, lén lút thừa dịp lúc mẹ ngủ gọi điện cho học trưởng.

Học trưởng đúng là vẫn bình tĩnh, cười nói cho cậu biết không cần sốt sắng.

Bảng thông báo rốt cục xuất hiện ba chữ “Đàm Tử Dực”, Hoàng đồng học còn tưởng rằng mình hoa mắt.

Ngày đó mưa to, cậu gió mặc gió, mưa mặc mưa đến xem bảng thông báo, cái tên Đàm Tử Dực này trong trường học cũng không có bị trùng, Hoàng đồng học nhiều lần nhìn cái tên đó cùng điểm của trường trúng tuyển, cảm thấy khó mà tin nổi.

Cậu chạy đến buồng điện thoại công cộng gọi cho học trưởng: “Có thật không vậy ạ?”

Hoàng đồng học chạy đến thở hổn hển, nói: “Em, em thấy tên anh rồi!”

Học trưởng cười hỏi cậu: “Ừ, thế nào? Hải lòng không?”

“Có thật không ạ?” Hoàng đồng học nói, “Anh thật sự thi đậu trường này rồi!”

“Thế trong mắt em anh là con người như nào cơ?” Đàm Tử Dực dở khóc dở cười, “Hút thuốc uống rượu đánh nhau, tên vô học còn đồ cắc kè?”

Hoàng đồng học ngại ngần không trả lời.

“Em có thể hỏi chị cùng lớp anh, bình thường kết quả học tập thế nào, ” Đàm Tử Dực có chút đắc ý nói, “Nếu em cần gia sư tại nhà, anh có thể lên lớp miễn phí cho em.”

Hoàng đồng học đột nhiên tự ti mặc cảm.

Trước đây cậu vẫn không tin học trưởng có thể thi đậu trường này, hồi đó chỉ nghĩ đối phương nói đùa cậu, kết quả bây giờ nhìn lại, thi không đậu rõ ràng là chính mình.

“Học trưởng.....” Hoàng đồng học nhớ tới học trưởng bảo cậu cố gắng học tập, hai năm sau lại làm học đệ của anh, nhưng cậu hoàn toàn không có tự tin, “Em sợ là thi không đỗ nổi, làm sao bây giờ ạ?”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Thi rớt thì không cho em gặp Đại Hoàng nữa, trừng phạt như thế, em có sợ không?”

Hoàng đồng học nở nụ cười, trong lòng cậu nghĩ là: không gặp được anh nữa mới là đáng sợ!

54. Chương 54

Có mấy lời Hoàng đồng học cũng chỉ dám nghĩ ở trong lòng, nói ra cậu lại không dám.

Cậu lại hỏi vấn đề lặp đi lặp lại: “Học trưởng, vậy anh lúc nào trở về ạ?”

Học trưởng tựa hồ rất khó xử, hình như là thật sự đã gặp chuyện phiền toái gì.

Hoàng đồng học nhiều lần đều muốn hỏi làm sao vậy, nhưng lại sợ đối phương ghét bỏ mình phiền.

Cậu cứ chờ như vậy, đợi đến nỗi kỳ nghỉ hè sắp kết thúc rồi mới nhận được điện thoại của học trưởng nói sắp quay về.

“Vậy em đi đón anh!” Hoàng đồng học cũng không biết tại sao mình lại thốt ra câu nói này, người ta đâu cần đến mình đi đón chứ? Cậu dùng cái gì đi đón đây? Đến cả chiếc xe đạp cũng không có luôn đấy!

“Ừ.” Học trưởng tất nhiên đồng ý, “Anh tối mai 6h xuống máy bay, thế vừa về là có thể gặp mặt em rồi?”

Hoàng đồng học ngay lập tức sốt sáng lên, cậu chưa đi sân bay bao giờ, thậm chí không biết phải đi đường nào.

“Vâng, em sẽ đến sớm chờ anh ạ.” Hoàng đồng học không thích đi nơi xa lạ, thế nhưng vì đã lâu không gặp học trưởng, cậu cảm giác mình có thể thử một chút.

Cúp điện thoại, vừa quay lưng đã nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của mẹ đứng phía sau cậu, Hoàng đồng học nhanh chóng chạy về phòng ngủ nhỏ của mình, một câu nói cũng không dám nói cùng mẹ.

Sau đó Hoàng đồng học chỉ lo mẹ phát hiện ra gì đó, dứt khoát ở biệt trong phòng, trốn đến giữa trưa ngày hôm sau, lén lút chuồn ra ngoài chạy tới sân bay.

Xưa nay chưa đi sân bay bao giờ, Hoàng đồng học gọi cho học tỷ hỏi làm sao đến đó, học tỷ tự nhiên biết cậu đi làm gì, cười nói: “Lúc tối nhớ mang theo hoa hồng nha.”

Hoàng đồng học bị chị đùa làm cho đỏ mặt, nhưng lúc đi ngang qua cửa hàng bán hoa vẫn do dự một chút.

Nhưng tặng hoa là không thể nào, cậu quá thẹn thùng.

Học trưởng sáu giờ mới xuống máy bay, buổi chiều Hoàng đồng học hai giờ hơn đã đến.

Cậu tìm chỗ hẻo lánh ngồi xuống, cách mỗi phút lại liếc mắt nhìn thời gian.

Lúc đợi người khác thực sự khó chịu, Hoàng đồng học ngồi ở chỗ đó ảo tưởng thật nhiều cảnh hai người gặp mặt.

Hơn hai tháng không gặp, không biết học trưởng có thay đổi gì không.

Đen hơn sao?

Gầy hơn sao?

Hay là cao lên?

Học trưởng đã là người có thư thông báo trúng tuyển trường đại học trọng điểm, có khi sẽ không thêm quan tâm thằng nhóc như mình nữa cũng nên?

Hoàng đồng học vò vò góc áo, lo lắng chờ.

Buổi chiều sáu giờ, Hoàng đồng học đứng giờ đứng ở lối ra dành cho chuyển bay trong nước, cậu nhìn xung quanh, chờ thật lâu rồi mà vẫn chưa thấy người đâu.

Bên cạnh một chú nói: “Không cần phải gấp, sau khi hạ cánh còn phải đợi một lúc nữa.”

Hoàng đồng học căng thẳng đứng ở nơi đó nuốt nước bọt, rõ ràng là người rất quen thuộc, nhưng không biết tại sao, tim đập liên tục, cứ như lần đầu tiên gặp mặt.

Đợi một hồi lâu, rốt cục có người đi ra.

Hoàng đồng học bỏ qua đoàn người phía trước, rất xa đã thấy một nam sinh cao lớn mặc T-shirt màu trắng cùng quần bò lửng.

Học trưởng không có thay đổi gì, vừa nhìn thấy cậu là cười.

Hoàng đồng học cùng đối phương từ xa nhìn nhau, dùng sức phất tay, nhin không được hô lên: “Học trưởng!”

Trên mặt Đàm Tử Dực mang nét cười, bước nhanh hướng về bên này, đến trước mặt Hoàng đồng học, thả vali hành lý xuống, trực tiếp bế người lên.

Hoàng đồng học sợ hết hồn, sau đó nghe thấy học trưởng cười nói: “Hai tháng chưa gặp, em gầy đi nha.”

55. Chương 55

Bị ôm trước mặt mọi người, Hoàng đồng học sợ, vội vã giãy dụa, thiếu chút nữa ngã cả cậu và Đàm Tử Dực.

Đàm Tử Dực cười cậu: “Sợ cái gì?”

Hoàng đồng học sờ sờ mặt mình, nói ra cái câu đã lặp đi lặp lại nhiều lần: “Học trưởng, hoan nghênh về nhà.”

Lời này thực sự chọc quá đúng tim Đàm Tử Dực, hận không thể lập tức kéo tay người bạn nhỏ này hôn một cái.

Thế nhưng không được, anh nghĩ mình thật sự mà làm như vậy , sẽ dọa sợ người ta mất.

“Nếu hoan nghênh anh, có thể làm chút hành động thực tế chứ?” Đàm Tử Dực một tay kéo valy, một tay khoác lên trên bả vai cậu, hai người vừa đi ra ngoài vừa nói, “Em chuẩn bị làm gì đây?”

“Em mới học vài món ăn, bữa tối có thể nấu cho anh ăn.”

Nhìn cậu vì hưng phấn mà khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Đàm Tử Dực cũng ngại nói cho cậu biết mình ăn ở trên máy bay rồi.

“Được,” Đàm Tử Dực nói, “Vậy chúng ta về nhà trước, đợi lát nữa mua một chút đồ ăn đi.”

Rõ ràng là hơn hai tháng không gặp, nhưng lại không xa lạ chút nào cả.

Học tỷ trả Đại Hoàng về, Hoàng đồng học hỏi chị có muốn ở lại ăn cơm hay không, chị vẫy vẫy tay nói: “Chị cũng không dám đâu.”

Còn chưa nói tại sao, đã quay lưng đi về.

Hoàng đồng học mấy ngày nay nghỉ không có chuyện gì lại chạy đi nhà sách, chuyên môn xem sách dạy nấu ăn.

Cậu không có nhiều tiền tiêu vặt lắm, không có cách nào mua quyển sách kia về, đành liều mạng nhớ, sau đó về nhà đem công thức nhớ kỹ sao chép ra sổ tay.

Cậu đã viết được nửa quyển công thức, cuối cùng cũng chờ được học trưởng trở về.

Lúc hai người ăn cơm, Đại Hoàng vẫn nằm nhoài trên đùi Hoàng đồng học.

Học trưởng cười nói: “Tao cảm thấy mày thân với em ấy hơn với tao rồi đấy.”

“Cũng tốt mà.” Hoàng đồng học rất thích con mèo béo này, cậu còn lén lút nghĩ, kiếp sau nếu có thể làm một con mèo cũng rất tốt.

“Anh ghen.”

Hoàng đồng học nhìn về phía học trưởng, thẹn thùng, lỗ tai đỏ chót.

Đang ăn cơm, học trưởng hỏi cậu: “Đến bây giờ người bạn nhỏ Hoàng Đồng vẫn còn thích bạn cùng bàn sao?”

Trong nháy mắt Hoàng đồng học hoảng hốt, cậu không dám nhìn học trưởng, cúi đầu ăn cơm.

Đàm Tử Dực cười cười, gật gật đầu.

Đợi đến khi cơm nước xong, hai người một mèo ngồi ở trước tivi bật qua bật lại các kênh.

Hoàng đồng học ấp úng đã lâu, rốt cục mở miệng: “Học trưởng, thật ra em không hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Em không hiểu, ” Hoàng đồng học nói, “Em rất thích anh, cũng rất thích bạn cùng bàn, hai loại cảm giác này vừa giống lại có chút không giống nhau, em không hiểu được.”

Đàm Tử Dực sững sờ, qua một hồi lâu, nở nụ cười.

“Tốt lắm,” anh cười đến hai mắt sáng lấp lánh, thả điều khiển từ xa xuống, đi qua xoa xoa tóc Hoàng đồng học, “Thích anh rồi?”

Hoàng đồng học xấu hổ, nhìn con mèo, hơi gật gật đầu.

“Muốn biết có phải là thích kiểu như người yêu kia hay không à?”

Hoàng đồng học lại gật đầu một cái.

“Anh có cách để biết, ” Đàm Tử Dực dựa sát vào cậu, dừng lại chốc lát, sau đó nói, “Thế nhưng..... không biết em đồng ý hay không.”

56. Chương 56

Hai người cách nhau rất gần, Hoàng đồng học thấy mình có thể cảm nhận được hô hấp học trưởng.

Nóng nóng, ngứa một chút, cậu có chút không dễ chịu.

Cậu trốn về sau: “Là cái gì ạ?”

Học trưởng dõi theo cậu, nở nụ cười, sau đó lại chậm rãi tiến sát vào.

Chuông báo động trong lòng Hoàng đồng học chấn động mạnh, ngay lúc hai người suýt chạm vào nhau, cậu đột nhiên đẩy học trưởng một cái, chính mình chạy ra.

Đại Hoàng đang nằm trong lòng cậu “Meow” một tiếng, nhảy sang một bên, hiển nhiên cũng bị dọa hết hồn.

Lưng Hoàng đồng học dán vào tường, cả kinh tròn tròn mắt nhìn học trưởng.

Đàm Tử Dực cười khở một tiếng, nói với cậu: “Xin lỗi, làm em sợ rồi.”

Hoàng đồng học không nói lời nào, chỉ là yên lặng nhìn anh.

“Vậy nên, chuyện kia đã có đáp án rồi.” Đàm Tử Dực nở ra một nụ cười với cậu, “Em thích anh không phải loại kia, giống như anh muốn.”

Anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Không có chuyện gì, đừng sợ, vừa nãy là anh không đúng.”

Hoàng đồng học cảm giác tim mình đập rất nhanh, cậu không nhúc nhích được, cũng nói không ra được.

“Đúng là anh không đúng, đã nói sẽ từ từ chờ.” Đàm Tử Dực thấy cậu không tới, tự mình đứng lên đi ra nơi khác, “Không có chuyện gì, em còn nhỏ, sau này hãy nói.”

Hoàng đồng học nhìn học trưởng lên trên tầng, muốn gọi anh, nhưng há miệng cũng không nói ra nổi.

“Anh mệt, muốn ngủ chút, em cứ từ từ chơi với Đại Hoàng nhé.” Đàm Tử Dực cũng không quay đầu lại đi lên tầng, để lại một mình Hoàng đồng học, còn có Đại Hoàng đang nằm nhoài bên chân cậu liếm lông.

Đến khi Hoàng đồng học về nhà cũng không báo cho học trưởng, cậu không dám đi qua nói chuyện với anh.

Tìm tờ giấy, viết mấy câu lên trên.

Đầu tiên là xin lỗi.

Sau đó nói mình về nhà.

Cuối cùng, lại là xin lỗi.

Lúc xin lỗi học trưởng, Hoàng đồng học cảm thấy khó chịu, trong đầu đều là bóng lưng học trưởng lúc lên tầng.

Cậu thật sự là làm sai rồi ư?

Có phải là không nên trốn tránh?

Nhưng mà, lúc đó cậu thật sự có chút sợ sệt, từ xưa tới nay chưa từng có ai tiến sát cậu như vậy.

Cậu biết mình làm học trưởng đau lòng, cậu muốn bù đắp, nhưng lại không biết phải làm thế nào mới tốt.

Hoàng đồng học lại bắt đầu trốn tránh, lúc ra khỏi nhà học trưởng tự dưng cậu nhớ tới học trưởng từng nói, học trưởng muốn cậu trưởng thành thật tốt, nhưng mà, làm sao có thể giống những người khác, không có lo sợ gì trong cuộc sống?

Cậu cúi đầu đi trên đường, dưới bóng đèn, không có một bóng người.

Hoàng đồng học cũng rất hi vọng mình có thể trở thành kiểu người như vậy, giống như..... bạn cùng bàn vậy, muốn nói cái gì liền nói, muốn làm cái gì liền làm, muốn cười thì cười, không muốn cười thì trưng cái bản mặt thối với cả thế giới này cũng chả phải lo lắng gì.

Hoàng đồng học ngồi ở ven đường, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Cậu nghĩ bạn cùng bàn tốt, vì ngày đầu tiên khai giảng, Hồ Thuật nói cậu là tên gay ẻo lả ở trước mặt tất cả mọi người, không người nào nguyện ý ngồi cùng bàn với cậu, nhưng Hạ Dịch sau khi đi vào, lại ngồi ở bên cạnh mình.

Cậu nghĩ học trưởng tốt, vì quả cầu lông đánh vào đầu cậu, lúc đối phương xin lỗi còn nở nụ cười với cậu, cậu vẫn nhớ đến bây giờ.

Hoàng đồng học thật ra biết bạn cùng bàn sẽ không thích cậu, nếu như có thể, cậu cũng không muốn thích bạn cùng bàn, thế nhưng, bọn họ cách nhau quá gần, người kia ngay ở trước mắt cậu, cậu gần như không biết trốn tránh kiểu gì.

Nếu như có thể thích học trưởng thôi thì tốt rồi.

Mình thật sự không thích anh ấy sao?

Hoàng đồng học sờ sờ môi mình, nếu như ngày hôm nay học trưởng hôn mình.....

Cậu đỏ mặt, đem mặt chôn trong cánh tay, nghĩ đi nghĩ lại thì càng xấu hổ.

Cậu muốn trở về tìm học trưởng, nhưng mà, lại quá xấu hổ!

57. Chương 57

Hoàng đồng học cuối cùng vẫn về nhà trước, nhưng cậu đã quyết định, đợi ngày mai nhất định sẽ đi tìm học trưởng.

Sau khi quyết định như thế, Hoàng đồng học rất mong đợi, thậm chí trên đường về nhà còn muốn tự trải qua cảm giác của học trưởng.

Cậu bị ý nghĩ của mình làm cho xấu hổ đến choáng váng, lúc vào trong nhà thậm chí còn không phát hiện trong nhà hiếm khi không có tiếng chơi mạt chược.

“Mày vừa đi đâu về?”

Lúc Hoàng đồng học đẩy cửa phòng ngủ của mình ra, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng của mẹ, cậu đột nhiên bừng tỉnh, sợ hãi nhìn bà.

“Nghỉ rồi liền muốn tự do đúng không?” Mẹ mặt lạnh nhìn cậu, “Tự bản thân mày như thế nào mày còn không rõ sao? Học người ta yêu sớm, mày nghĩ mày có tư cách à?”

Hoàng đồng học muốn giải thích, nhưng mẹ nói không ngừng khiến cậu không chêm vào được.

“Mày tự nhìn mày đi? Học giỏi hay là nhà có điều kiện? Cái tốt không học đi học cái xấu, mày không cần mặt mũi nữa à?”

Hoàng đồng học cắn môi cúi đầu.

Đúng vậy, cậu gần đây quả thực là....

Cậu học tập không giỏi, nhà cũng không có điều kiện, có tư cách gì để giống người ta nghĩ về chuyện yêu đương?

Cậu đỏ mắt, không dám ngẩng đầu, trong lòng hờn hận không chịu được.

“Tao nói lần cuối, nếu mày thích như thế tao cũng không quản, đến năm 18 tuổi mày cút ra ngoài tự sinh tự diệt, thi rớt đại học, đừng hy vọng tao vẫn nuôi mày.”

Mẹ nói xong đẩy cửa đi, Hoàng đồng học cúi đầu đứng đó rơi nước mắt.

Hoàng đồng học khó chịu không phải vì mẹ mắng cậu, mà là đột nhiên phát hiện bà nói đúng, chính mình không có cái gì, làm gì cũng không bằng người khác, vậy mà cả ngày trong đầu chỉ nghĩ mấy chuyện không đầu?

Cậu giơ tay lau nước mắt, vào phòng.

Ngày hôm sau, Hoàng đồng học mắt sưng vù nhưng vẫn ra ngoài.

Mặc kệ như thế nào, cậu vẫn muốn đi tìm học trưởng nói rõ, ngày hôm qua lúc cậu đi không thể giải thích rõ ràng cho học trưởng, làm anh ấy đau lòng.

Giống như học trưởng nói, cứ từ từ thôi, cậu muốn nói với học trưởng, đợi cậu thêm chút nữa, đợi cậu đỗ được Đại học rồi, đến lúc đó cậu sẽ nói chuyện thẳng thắn với anh.

Hoàng đồng học chạy tới nhà của học trưởng, đợi một hồi lâu ở bên ngoài mới đi gõ cửa.

Mở cửa là người đàn ông trung niên, Hoàng đồng học ngẩn người, còn tưởng rằng mình gõ nhầm nhà.

“Cháu tìm Đàm Tử Dực à?”

Hoàng đồng học như là bị dọa, đầu tiên là cả kinh, sau đó gật gật đầu.

Lúc này, Đàm Tử Dực từ trong nhà đi ra, đẩy người đàn ông vào trong nhà, còn mình đứng ở ngoài cửa nói với Hoàng đồng học: “Nhà anh có chút việc, em đi về trước đi.”

“Học trưởng, em.....” Hoàng đồng học còn tưởng rằng học trưởng giận mình, muốn giải thích một chút.

“Nghe lời anh.” Đàm Tử Dực cau mày, thái độ khác thường, “Khoảng thời gian này cũng đừng tới tìm anh.”

58. Chương 58

Hoàng đồng học tuy rằng ngốc, nhưng từ bé cũng đã biết nhìn sắc mặt người khác.

Học trưởng có gì đó không đúng, Hoàng đồng học có thể thấy.

Cậu gật đầu: “Vâng em về trước đây.”

Lúc cậu đi cẩn thận mỗi bước chân, trước khi học trưởng vào nhà còn liếc mắt nhìn cậu, tựa hồ còn thở dài một hơi.

Lời muốn nói không thể nói ra, chuyện muốn làm cũng không làm được.

Hoàng đồng học cúi đầu ủ rũ đi về nhà, vừa vào cửa lại nhìn thấy mẹ đang đánh mạt chược.

Từ lúc ở cửa cậu đã bị mắng chửi, mẹ của cậu ở trước mặt những người ngoài nói cậu vô dụng, nói kết quả học tập của cậu không tốt, suy nghĩ không còn đặt trên sách vở.

Hoàng đồng học đứng ở cửa phòng ngủ, ngột ngạt đến mức như có một quả khí cầu trong lòng chuẩn bị nổ.

“Cũng chả biết ai mất mù, có thể coi trọng nó.”

“Con không có!” Hoàng đồng học rất cục bạo phát, cậu đỏ mắt lên nói, “Con không có như thế, con không có con không có!!!”

Cậu gần như là gào lên, sau khi nói xong chạy vào trong phòng, tàn nhẫn sập cửa lại.

Hoàng đồng học chưa bao giờ nổi nóng với mẹ, nhưng hôm nay cậu thực sự nhịn không nổi nữa.

Tất cả mọi người cảm thấy cậu vô dụng, người để ra cậu cũng nói như vậy.

Hoàng đồng học nằm lì ở trên giường, lần này không khóc, cắn chặt răng, thề nhất định phải thi đậu một đại học tốt, sau đó rời nhà.

Sau đó cả kỳ nghỉ hè cậu cũng không còn chạy đi lung tung nữa, cậu yên phận ở nhà học bài, cũng không gặp học trưởng.

Có một ngày nọ học tử ôm con mèo đến, đứng ở dưới nhà gọi cậu, Hoàng đồng học chạy ra ngoài, sờ soạng con mèo một lúc, nghe học tử nói học trưởng lại bị mang rồi.

Hoàng đồng học rất mất mát, cậu không biết lần này học trưởng có gọi điện thoại cho cậu hay không, nếu như có gọi tới, mẹ cũng sẽ không nói cho cậu biết.

“Vậy, anh ấy đi tới đâu ạ?”

“Đi với cha nó rồi,” học tử nói, “Nhà nó cụ thể xảy ra chuyện gì chị cũng không rõ lắm, thế nhưng chắc trong thời gian ngắn không thể quay về, trực tiếp đi đại học báo danh luôn.”

Hoàng đồng học nặn nặn móng vuốt Đại Hoàng, hỏi: “Vậy còn Đại Hoàng làm sao bây giờ ạ?”

Qua một thời gian ngắn nữa học tử cũng phải đi nơi khác học đại học, đến lúc đó ai tới nuôi Đại Hoàng?

“Chị đến đây cũng để nói chuyện này nè.” Học tử lấy ra một chiếc chìa khóa đưa cho cậu, “Chìa khóa nhà Đàm Tử Dục đây, lúc trước nó nói với chị nếu như em đồng ý, mỗi ngày qua giúp nó chăm con mèo này.”

Hoàng đồng học nhìn chiếc chìa khóa trong tay học tử, đột nhiên rất khó chịu.

Học tử hỏi cậu: “Em sao vậy?”

Hoàng đồng học lắc lắc đầu, ôm Đại Hoàng, xoa xoa đầu của nó, đột nhiên cảm thấy Đại Hoàng thật đáng thương.

“Được ạ.” Hoàng đồng học nhận chìa khóa, nói, “Em cũng rất muốn đem Đại Hoàng mang về nhà nuôi, nhưng mẹ em..... Em mỗi ngày đều sẽ đến xem nó.”

Học tử cười với cậu, xoa xoa mặt cậu nói: “Không có chuyện gì đâu, mặc kệ có việc khó gì thì đều sẽ qua cả thôi, chờ em trưởng thành rồi, cái gì cũng sẽ tốt lên.”

59. Chương 59

Hoàng đồng học quyết tâm muốn thi đậu trường Đại Học giống học trưởng, quyết tâm muốn chứng minh cho mẹ xem mình không phải là người vô dụng.

Mùa hè trôi qua thật nhanh, cậu lên lớp 11, học tử đi học đại học xa nhà, mà học trưởng.....

Hoàng đồng học cắt đứt liên lạc với học trưởng, có lúc cậu sẽ nhìn que kem trong túi bút thần thờ, thần thờ xong, lại tiếp tục cố gắng học tập.

Lớp 11 bắt đầu có tự học buổi tối, thế nhưng mỗi sáng sớm và tối Hoàng đồng học vẫn đi qua nhà học trưởng, nhìn Đại Hoàng một chút, chuẩn bị đồ ăn và nước uống cho nó.

Học tử gửi thức ăn mèo tối, chuyển phát nhanh là gửi cho người nhà của học trưởng, đặt ở phòng an ninh của tòa nhà, Hoàng đồng học thậm chí đôi lúc cảm thấy xấu hổ.

Sau khi vào thu, Hoàng đồng học chạy đến bộ điện thoại công cộng, dựa theo số điện thoại của học tử trên bưu kiện, hỏi chị có thể liên lạc được với học trưởng chưa.

Học tử nói: “Hai ngày trước chị gọi điện thoại muốn nói cho em biết, Đàm Tử Dục đã gọi cho chị, nhưng vừa nghe mẹ em nhận, chị không dám lên tiếng.”

Học tử cho cậu một số điện thoại di động, nói là của học trưởng.

Buổi tối hôm đó Hoàng đồng học cũng không lập tức gọi cho học trưởng, cậu không biết nên nói cái gì.

Lần cuối cùng bọn họ gặp mặt, học trưởng còn đang khó xử, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chẳng biết bây giờ đã giải quyết được chưa?

Hoàng đồng học đặt tờ giấy viết dãy số ở dưới gối đầu, hiếm khi cảm thấy an tâm mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau Hoàng đồng học đi đến nhà học trưởng cho mèo ăn, lúc vào nhà đi đến bàn đặt điện thoại.

Điện thoại vang lên hồi lâu mới được nhận, thanh âm đối phương trả lời còn mang giọng ngái ngủ.

Hoàng đồng học nghe thấy giọng nói quen thuộc, đột nhiên mũi cay cay, cậu phát hiện mình rất nhớ học trưởng, cũng rất lo lắng cho học trưởng.

“Học trưởng, là anh sao?”

Nghe thấy giọng của Hoàng đồng học, người bên kia sửng sốt một chút.

“Đồng Đồng à?”

Lần thứ hai nghe thấy học trưởng gọi mình như vậy, Hoàng đồng học thiếu chút nữa khóc lên.

“Học trưởng, anh có khỏe không?”

Đàm Tử Dực nở nụ cười, nói: “Ngoài việc không liên lạc được với em, còn lại đều ổn cả.”

Thì ra không phải học trưởng tránh liên lạc với mình.

Hoàng đồng học hiểu ra, vì có mẹ ngăn cản, bọn họ muốn gọi cho nhau cũng khó.

“Học trưởng, em nhớ anh lắm.” Hoàng đồng học hiếm khi thẳng thắn như vậy, lúc nói chuyện thậm chí còn mang chút ghen ngạo, “Em vẫn luôn chăm chỉ học tập, nỗ lực thi đậu trường của anh, còn có, em chăm sóc Đại Hoàng tốt lắm, nó lại mập lên rồi.”

Đàm Tử Dực nghe giọng của người bạn nhỏ, vừa đau lòng lại vui mừng.

“Đồng Đồng, trừ những việc đó ra, không ai bắt nạt em nữa chứ?”

“Không có.” Hoàng đồng học nói, “Hôm ấy Hồ Thuật nói xấu em, em liền lập tức phản bác, còn có bạn cùng bàn cũng giúp em, bây giờ mọi chuyện đều tốt cả rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Hai người đều trầm mặc một hồi, Hoàng đồng học nói: “Học trưởng, sau này em có thể mỗi ngày gọi điện thoại cho anh không?”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Mỗi sáng sớm sao?”

“Vâng, mỗi ngày nói chuyện với anh xong rồi đi học, tâm tình sẽ tốt hơn.”

Nghe người bạn nhỏ nói mỗi ngày đều sẽ như vậy, Đàm Tử Dực cảm thấy đặc biệt hài lòng: “Tất nhiên rồi, coi như mỗi ngày em gọi anh rời giường, là đồng hồ báo thức của riêng anh.”

60. Chương 60

Từ khi học trưởng đồng ý mỗi ngày để Hoàng đồng học gọi điện thoại cho mình, anh không còn muốn ngủ nướng nữa.

Hoàng đồng học là người bạn nhỏ đúng giờ, mỗi ngày sáu giờ rưỡi gọi cho học trưởng, tán gẫu mười phút, sau đó chạy đến nhà học trưởng chăm Đại Hoàng.

Bạn cùng phòng Đàm Tử Dực cười anh: “Nói chuyện yêu đương như thế này cũng quá là hao tâm tốn sức nhá.”

Không thể ngủ nướng là chuyện rất dằn vặt người khác, để không làm phiền đến bạn cùng phòng, mỗi ngày 6h25 Đàm Tử Dực sẽ cầm điện thoại di động đi ra hành lang chờ người bạn nhỏ gọi điện thoại tới, cứ như vậy, đã ròng rã kiên trì một học kỳ.

Thi cuối kỳ xong, Hoàng đồng học mới từ phòng thi đi ra đã nhìn thấy bạn cùng bàn chờ ở bên ngoài, đối phương cười nói với cậu: “Đi thôi, theo tôi chơi bóng đi.”

Hoàng đồng học không nói cho học trưởng biết khoảng thời gian này bạn cùng bàn rất nhiệt tình với mình, cũng rất chăm sóc, bình thường bạn cùng bàn đi nơi nào chơi còn gọi cậu theo, nhưng Hoàng đồng học đều cự tuyệt, sau đó nói chờ thi cuối kỳ xong sẽ đi cùng hẳn.

Bạn cùng bàn nói chơi bóng, Hoàng đồng học tưởng chơi bóng rổ, không nghĩ tới lại là chơi bi-a.

Hoàng đồng học xưa nay chưa từng tới nơi như thế này, cậu đứng cửa không dám vào.

“Đến rồi thì vào đi, cũng không có chuyện gì.” Bạn cùng bàn ôm bờ vai cậu mang cậu đi vào, quen cửa quen ngõ vào trong phòng, còn cùng người bên cạnh chào hỏi.

Bạn cùng bàn cứ ôm Hoàng đồng học như vậy đến tận một bàn bi-a cuối cùng, Hoàng đồng học mắt tình nhìn thấy Hồ Thuật.

“Đệt.” Hồ Thuật cũng nhìn thấy Hoàng đồng học, lúc nhìn thấy tư thế thân mật của hai người bọn họ đi đến đây, thấp giọng mắng một câu.

“Con mẹ nó mày dẫn nó tới làm chi?” Hồ Thuật một mặt không thích.

Bạn cùng bàn nở nụ cười: “Chơi chứ sao!”

“Chơi nó á?” Hồ Thuật lườm hắt một cái, tức giận đi sang bên kia uống nước.

Có mấy nam sinh Hoàng đồng học không quen biết nhìn cậu cười, hỏi bạn cùng bàn: “Đây là cô dâu nhỏ của mày à?”

Hoàng đồng học mặt đỏ lên, cảm thấy không dễ chịu, cậu không thích cái danh xưng này.

“Ngậm mồm chúng mày lại.” Bạn cùng bàn cười, quay đầu lại hỏi Hoàng đồng học: “Đến làm một trận nhé?”

“Tớ không chơi, tớ nhìn các cậu chơi thôi.”

Hơn hai tiếng sau Hoàng đồng học chỉ xem như vậy, sau đó đột nhiên nhớ tới nên đi xem Đại Hoàng, sau đó tìm cái cớ đi về.

“Này!”

Hoàng đồng học nghe thấy có người gọi cậu, dừng bước quay đầu nhìn sang.

Hồ Thuật nói: “Mày cùng Hạ Dịch là có chuyện gì?”

Học kỳ này quan hệ Hoàng đồng học cùng Hồ Thuật rơi xuống điểm âm luôn rồi, cậu tức giận nói: “Không cần cậu lo.”

“Mày đừng có mà không biết điều, ngu ngốc suốt ngày bị người ta lừa.”

“Ai cũng tốt hơn cậu.” Hoàng đồng học bỏ lại câu nói này liền chạy.

Hoàng đồng học thi xong thì được nghỉ đông, vốn tưởng rằng học trưởng sẽ trở về, không nghĩ tới học trưởng bảo bị bố mang đi nước ngoài rồi.

Lúc trước tán gẫu, Hoàng đồng học nghe học trưởng nói ba mẹ anh ly hôn, là sau khi anh thi Đại học, cũng chính vì thế, học trưởng đầu tiên là bị mẹ đón đi, sau đó lại bị cha mang đi, anh ở giữa hai người, tình thế rất khó xử.

Hoàng đồng học luôn cảm thấy học trưởng còn có chuyện gì gạt mình, thế nhưng đối phương không chịu nói.

Cũng may, học tử trở về, lại có người đáng yêu chơi với Hoàng đồng học.

Mùa đông.

Mùa xuân.

Mùa hạ.

Hoàng đồng học mỗi ngày dành ra mấy đồng để gọi điện thoại cho học trưởng, mỗi ngày sáng sớm tối muộn đều đi chăm sóc Đại Hoàng.

Ở trường học thì nỗ lực học tập, về nhà thì chăm chú ôn tập.

Cậu ít khi nói chuyện cùng Hồ Thuật, tất cả mọi người nói cậu là cô dâu nhỏ của bạn cùng bàn.

Cứ như vậy, cuộc sống ngày ngày trải qua, Hoàng đồng học đếm trên đầu ngón tay còn bao lâu nữa thì thi đại học, ở trong nhật ký viết bạn cùng bàn đã nói với cậu bao nhiêu câu rồi, viết hôm nay là ngày thứ bao nhiêu chưa được nhìn thấy học trưởng.

Hoàng đồng học chuyển lớp lên tầng trên, tên lớp đổi thành lớp 12/7.

Cậu đứng ở cửa phòng học, đột nhiên ý thức được, hai năm trước, bên trong phòng học này từng có một nam sinh tên Đàm Tử Dục ngồi học, thế tên của người đó vẫn còn trong túi bút của cậu.

61. Chương 61

Lúc ngồi trong lớp Hoàng đồng học kỳ thực rất hoảng hốt, thầy giáo bảo đại diện khóa phát sách mới, SGK của cậu mới vừa được phát xuống lại bị bạn cùng bàn vẽ cái xxx ở trang bìa.

Giống như năm lớp 10 vậy.

Bạn cùng bàn đắc ý cười, hỏi cậu: “Thế nào? Vẽ đẹp quá phải không?”

Hoàng đồng học chỉ là cúi đầu cười cười, không nói gì.

Lúc chia lớp 11, cậu không nghĩ tới mình còn có thể cùng lớp với bạn cùng bàn, hơn nữa đối phương còn chủ động xin thầy ngồi cùng bàn với cậu, khi đó Hoàng đồng học thụ sủng nhược kinh, không dám hài lòng.

Ngoại trừ cái này, một năm nay, cậu cũng thay đổi rất nhiều.

Người khác trêu ghẹo cậu bắt nạt cậu, cậu dám cãi lại, người khác sai cậu làm chuyện cậu không muốn làm, cậu cũng dám cự tuyệt.

Bởi vì cậu nhớ tới học trưởng nói, cậu phải cố gắng lớn lên, phải học từ chối.

Thế nhưng cậu còn chưa tu luyện đến độ có thể từ chối bạn cùng bàn.

Trong lớp tất cả mọi người đều thích bàn tán về họ, nói Hoàng đồng học là cô dâu nhỏ của bạn cùng bàn, thậm chí còn có người hỏi bạn cùng bàn, sờ Hoàng đồng học cảm giác như thế nào.

Hoàng đồng học nghe những lời nói này, cảm thấy rất phiền, mỗi lần muốn tức điên lên bạn cùng bàn đều nói: “Đừng phản ứng lại với bọn họ.”

Bạn cùng bàn cũng thay đổi rất nhiều, là từ học kỳ II lớp mười bắt đầu thay đổi, học trưởng rời trường, Hoàng đồng học đang ở giữa hai người đứng đưa không ngừng, bạn cùng bàn lại đột nhiên thân mật với cậu hơn.

Hoàng đồng học nghĩ mình thích bạn cùng bàn, đối phương chỉ cần cho một chút ngon ngọt cậu lại bắt đầu mở cờ trong bụng.

Lúc bắt đầu, Hoàng đồng học thật sự cho rằng bạn cùng bàn thích mình, thậm chí lén lút viết thư tình.

Nhưng vào tiết thể dục ngày nào đó, cậu nghe thấy bạn cùng bàn tán gẫu cùng người khác, nói rất nhiều thứ, làm Hoàng đồng học không thể chịu nổi.

Bạn cùng bàn nói với người khác, Hoàng đồng học rủ hấn mượn phòng, sau đó là chuyện khó nghe.

Hoàng đồng học khó chịu một lúc lâu, cũng hiểu người ta không phải thích mình, chỉ là muốn đùa giỡn cậu cho vui thôi.

Vậy nên sau này, Hoàng đồng học không còn tưởng bở mà phản ứng với bạn cùng bàn, nhưng đối phương vẫn nhiệt tình khác thường, có lúc hấn chân thành đến nỗi Hoàng đồng học hoài nghi ngày đó mình có phải nghe lầm hay không.

Bạn cùng bàn sẽ nói vài câu dễ nghe để dỗ cậu, nhưng thỉnh thoảng sẽ có hành vi khác người.

Đại khái nam sinh cái tuổi này đều thích nói mấy trò cười về vẻ bề ngoài, Hoàng đồng học không thích, cậu chưa bao giờ tham dự, cũng sẽ không nghe, có lần bạn cùng bàn ở ngay trước mặt cậu nói mấy lời hạ lưu, cậu liền cắn môi nhẫn nhịn, làm như không nghe thấy.

Người ngoài nhìn vào thì vẫn thấy, Hoàng đồng học vẫn ngây ngốc ngây ngốc, cố gắng học tập, như ốc sên từ từ trèo lên trên, lên lớp 12 rốt cục bò đến vị trí Top 5 lớp.

Thế nhưng học trưởng lại nói: “Chúc mừng em trở thành tiểu học trưởng lớp 12/7. Có điều, Đồng Đồng, anh sợ lúc chúng ta gặp lại, anh không nhận ra em mất.”

“Tại sao vậy chứ?”

“Anh cảm thấy em giấu anh tự mình trưởng thành, ” học trưởng nói, “Tiểu bằng hữu thật sự biến thành đại bằng hữu rồi.”

62. Chương 62

Hoàng đồng học cảm thấy trong lòng không bình tĩnh nổi, cậu vừa hi vọng thời gian trôi nhanh lên một chút, lại vừa hoảng sợ lúc thi đại học đến.

Mẹ của cậu vẫn chơi mạt chược mỗi ngày, thuận miệng thì mắng cậu vài câu, đem cậu sỉ nhục đến không đáng một đồng, nói cậu giống bố cậu, đều không phải đàn ông.

Mỗi ngày ở trường học Hoàng đồng học nỗ lực xây dựng tự tin, vừa về tới nhà, lập tức lại sụp xuống.

Cậu còn bắt đầu có bí mật, không thể nói cho người khác, kể cả học trưởng, liền lén lút gọi điện thoại cho học tỷ.

Cậu nói cho học tỷ chuyện mình thích bạn cùng bàn, nói cho học tỷ bạn chuyện bạn cùng bàn làm với mình.

Học tỷ hỏi: “Em xác định nó thích em chứ?”

Hoàng đồng học trầm mặc hồi lâu, sau đó nói: “Em vẫn còn ước ao giống cậu ấy.”

Cậu nói: “Tại sao em không thể sống như cậu ấy, thích làm gì thì làm, có rất nhiều bạn bè, có chuyện thì tìm ai nói cũng được, dù thi không tốt cũng vẫn rất tự tin.”

“Em thật là như chim con phức tạp mọi chuyện.” Học tỷ cười nói, “Nó có thích em không?”

“Học tử,” Hoàng đồng học nói, “Em rất là khó chịu. Cậu ta coi em như đứa ngốc mà trêu đùa.”

Học tử nghe thôi cũng thấy khó chịu.

“Người bạn nhỏ, chúng ta không thích cậu ta nữa có được hay không? Em xem Đàm Tử Dực thật tốt, học trưởng của em tốt hơn nhiều tên *cẩu B** kia mà?”

(*B bộ phận sinh dục của chó, là một từ dùng để chửi. theo baidu*)

Nhớ tới học trưởng Hoàng đồng học liền nở nụ cười, sau đó cắn môi: “Có lẽ là do em không cam lòng.”

“Em có ý gì?”

“Em ngu ngốc thích cậu ấy 3 năm, cậu ấy ám muội với em như thế, rốt cuộc là vì sao ạ?” Hoàng đồng học nói, “Lúc em sắp mất hết hy vọng cậu ấy lại cho em một chút ngọt ngào, em không biết cuối cùng cậu ấy thích làm gì, cuối cùng cậu ấy làm hao phí bao nhiêu tâm tư của em, em lại không thể đòi lại chút gì ư?”

Học tử cũng im lặng, chỉ cuối cùng đã hiểu, người bạn nhỏ đúng là trưởng thành rồi.

“Em cũng không xứng được học trưởng thích.” Hoàng đồng học nói, “Em nghĩ, kỳ thực em có khác gì Hạ Định đâu? Hạ Định tốn tâm tư của em, em lại tốn tâm tư của học trưởng.”

“Không giống nhau.” Học tử nói, “Đầu tiên, em không cố ý đùa giỡn học trưởng của em, thứ hai, nó cam tâm tình nguyện chờ em mà.”

“Giống nhau.” Hoàng đồng học nói, “Học tử, đầu óc em rất loạn, vốn đã không thông minh, hiện tại càng không hiểu. Như là có hai cái dây quấn cổ tay em, mặc kệ là cái dây nào, chỉ cần hơi dùng sức đều có thể đâm vào bên trong thịt của em, cắt vỡ động mạch.”

“Không có nghiêm trọng như vậy đâu.” Học tử khuyên, “Trước tiên em đừng nghĩ chuyện này nữa, chuẩn bị thi đại học cẩn thận, tất cả vấn đề đều sẽ giải quyết được thôi.”

Hoàng đồng học không muốn như thế nữa.

Cậu không còn mỗi ngày đều gọi điện thoại cho học trưởng nữa, cũng không còn nói chuyện với bạn cùng bàn.

Cậu nỗ lực để cho mình bình tĩnh, sắp đối mặt với kỳ thi đại học, thời tiết mỗi ngày nhiệt độ lại tăng lên, thậm chí đi học về cũng không thấy mẹ cậu chửi rửa nữa.

Một buổi tối, cậu như mọi lần sau tự học buổi tối về nhà, vừa vào tiểu khu đã nhìn thấy Hồ Thuật.

Hai người sau khi chia lớp, rất ít khi nói chuyện, Hồ Thuật lại đây nói với cậu: “Hạ Dịch chỉ là đang đùa giỡn mà thôi, nó hôm đó còn nói chờ tốt nghiệp xong muốn tìm mấy người đồng tính chơi đùa với mà.”

Trong lòng Hoàng đồng học quặn lại, nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh mà đáp lại một câu: “À.”

“Sao mà cứng đầu thế?” Hồ Thuật cau mày nói, “Mày sao lại thích nó?”

“Không thích nữa.” Hoàng đồng học cúi đầu nói, “Tôi không thích nữa được chưa? Cậu không cần nói với tôi nữa, xin cậu đấy.”

Hoàng đồng học chạy về nhà, ngày hôm sau ở trong phòng học, nghỉ giữa giờ, Hoàng đồng học nhin không được, bạn cùng bàn lại nói chuyện hạ lưu mở đầu câu chuyện cười, cậu đột nhiên đẩy đối phương một cái, sau đó nói: “Hạ Dịch, cậu thật buồn nôn.”

Bạn cùng bàn ngã xuống đất, khó tin nhìn cậu.

Hoàng đồng học vẫn là đáng vẻ yếu ớt mềm yếu như hồi lớp 10, lần đầu tiên nói lời hung ác đã đỏ hết cả mặt lên.

Nhưng lần này cậu lại không trốn tránh, cậu nói: “Cậu thật buồn nôn, có sao trước đây tôi lại đi thích cậu cơ chứ?”

Phòng học trong nháy mắt yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn hai người bọn họ xem trò vui.

“Con mẹ nó mày nói ai buồn nôn?” Bạn cùng bàn đứng lên, chặn Hoàng đồng học ở trong chỗ ngồi, “Mày là đồng tính luyện ái, còn chê tao buồn nôn?”

“Cậu rất là buồn nôn!” Nước mắt Hoàng đồng học rớt xuống, tất cả không cam lòng vào đúng lúc này hoàn toàn bị đánh vỡ, sẽ không bao giờ không cam lòng nữa, cậu triệt để thất vọng với người này rồi, ” Tất cả các người đều buồn nôn!”

Cậu mới vừa nói xong, Hạ Dịch kéo cổ áo đồng phục cậu, đem người xô ngã chống vó trên mặt đất.

Hoàng đồng học bị va vào bàn, đầu bị đập rất đau, trong lúc nhất thời chưa hoàn hồn lại.

“Con mẹ nó mày đề tiện bome ra, còn dám nói tao?” Bạn cùng bàn vung quyền muốn đánh cậu, đột nhiên có người gõ cửa, giọng nói lạnh nhạt: “Đang có chuyện gì đấy?”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa, Hoàng đồng học đang ngã ngối trên mặt đất, không nhìn thấy nơi đó, nhưng cậu nghe thấy có người nói: “Mịa nó, đây không phải là Đàm Tử Dực sao?”

63. Chương 63

Đàm Tử Dực đứng ở cửa, cười hỏi: “Đang có chuyện gì à?”

Hạ Dịch đột nhiên quay lại, nhìn anh không nói ra lời.

“Hoàng Đồng có ở đây không?” Đàm Tử Dực chưa đi vào trong phòng học, nói, “Không có ở đây à?”

“Có!” Một người nữ sinh chỉ chỉ Hoàng đồng học mặt mờ mịt vẫn ngồi ở trên đất nói, “Nơi này ạ!”

Đàm Tử Dực đứng dựa vào cửa, nói: “Đồng Đồng, em làm gì đấy? Anh của em trở về em cũng không hỏi thăm à.”

Hoàng đồng học vịn cái ghế đứng lên, lúc nhìn thấy học trưởng, cậu hơi bối rối.

“Đây là làm sao vậy?” Đàm Tử Dực nhìn cậu hỏi, “Ai bắt nạt em?”

Hoàng đồng học đẩy bạn cùng bàn ra, không lên tiếng, đi ra ngoài.

Cậu đứng ở trước mặt học trưởng, dề nước mắt xuống nói: ” Sao anh trở về rồi?”

Đàm Tử Dực vẫn là như cũ, giơ tay sờ sờ tóc của cậu nói: “Đợi lát nữa có thể xin nghỉ hay không? Mời em đi ăn cơm.”

Hoàng đồng học xin nghỉ, Đàm Tử Dực đóng giả phụ huynh cậu gọi điện cho thầy.

Hai người đi ra khỏi trường học, dọc cả đường đi Hoàng đồng học đều cúi đầu không lên tiếng.

“Như thế này là sao?” Đàm Tử Dực cười nói, “Gặp anh không vui à?”

Bọn họ đứng ở cổng trường, Hoàng đồng học cúi đầu rất thấp.

“Tui thân à?” Đàm Tử Dực hơi nghiêng người nhìn cậu.

Hoàng đồng học nói: “Học trưởng em xin lỗi.”

“Hả?”

“Em là đồ vô dụng.” Hoàng đồng học nói, “Vô dụng rồi lại còn tham lam.”

Cậu giơ tay lau lau nước mắt: “Mẹ của em nói đúng, em không xứng được người khác thích.”

Đàm Tử Dực nhú nhú mày: “Em đừng nghe bà ấy.”

Anh kéo tay Hoàng đồng học: “Đại Hoàng nhà anh dạo này thế nào? Vẫn còn béo như vậy sao?”

Anh vẫy một cái taxi, lên xe rồi báo địa chỉ nhà mình.

Ở trên xe Hoàng đồng học không nói nữa, mãi tận khi tiến vào nhà học trưởng, đứng trước cửa, thậm chí cũng không khom lưng chạy tới ôm Đại Hoàng, chỉ ở chỗ đó nói: “Học trưởng, anh không cảm thấy em rất phiền sao?”

Đàm Tử Dực ôm lấy Đại Hoàng, hỏi nó: “Anh của mày hôm nay sao vậy? Có phải là mày bắt nạt em ấy không?”

Hoàng đồng học ngẩng đầu nhìn học trưởng, muốn nhịn khóc nhưng vẫn có chút không khống chế được: “Em cảm giác mình cũng rất buồn nôn.”

Cậu dùng sức dụi mắt: “Em không khác gì Hạ Dịch cả.”

Đàm Tử Dực thu lại nụ cười, thả Đại Hoàng xuống, đi tới trước mặt Hoàng đồng học.

“Em xảy ra chuyện gì rồi?”

Hoàng đồng học cảm xúc đang rất không tốt, cậu sắp cắn nát môi rồi.

“Từ nhỏ đã không ai thích em, bọn họ đang cãi nhau liên đánh em, hai người cùng đánh em mắng em, nói nếu như không phải vì em bọn họ sẽ không kết hôn, sau đó còn nói đều là bởi vì em mới không ly hôn được.”

Hoàng đồng học khóc đến không biết trời đất gì, cậu không thể chịu đựng được nữa, chịu ngọt ngọt áp bức quá lâu rồi, cậu nói, “Em cả ngày chỉ muốn làm bọn họ vui lòng, hi vọng bọn họ thích em hơn một chút thôi cũng được, thế nhưng vô dụng, sau đó nhà xướng đóng cửa, bọn họ đều nghỉ làm, sau khi ly hôn thì

cha em bỏ đi, ai cũng không muốn em, lại không thể không nuôi em.”

Đàm Tử Dực lần đầu tiên nghe cậu nói những này, cơ hồ không thở nổi.

Anh vẫn luôn cảm thấy trên người người bạn nhỏ này có một sức sống người khác không có, cẩn thận từng li từng tí một, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Nhưng đến bây giờ anh mới hiểu được tại sao đối phương lại luôn cẩn thận như vậy.

Anh bước đến, nhẹ nhàng ôm người này vào trong ngực, tựa như động viên vỗ lưng của cậu nói: “*Bọn họ không thích em không sao cả, còn có anh thích em đây còn gì?*”

Nói câu này, Hoàng đồng học khóc lại càng lợi hại hơn.

Đàm Tử Dực đột nhiên hiểu ra, Hoàng Đồng từ nhỏ đã không ngừng bị phủ nhận, tại sao lại che giấu đoạn tình cảm không minh bạch này lâu như vậy.

Không ai quan tâm cậu, không ai đối xử tốt với cậu.

Dù cho người khác chỉ cho cậu một chút xú hi vọng, cậu có thể báo lại một trăm phần trăm ngọt ngào.

Còn có, chính là luyện tiếc.

Đàm Tử Dực nhớ tới, lần đầu tiên Hoàng Đồng nói với anh mình thích Hạ Dịch, sau đó anh hỏi mấy lần, đối phương vẫn thừa nhận, nhưng hai người bọn họ trong lúc đó, lại có chút ám muội không rõ ràng, Đàm Tử Dực cũng từng nghi hoặc, nhưng nghi hoặc này, tới hôm nay đã hiểu ra rồi.

Người bạn nhỏ này từ bé chưa từng được ai yêu thương, cậu luyện tiếc tình cảm của anh, đại khái chỉ có ở bên cạnh anh, cậu mới có thể tìm thấy niềm tin để sống.

(chỗ này em đặc biệt cảm ơn chị Red đã giúp em ạ)

“Hoàng Đồng,” Đàm Tử Dực hiếm khi gọi thẳng tên của cậu, “Vấn đề từ gia đình ảnh hưởng tới một người tuy là thâm căn cố đế, nhưng không phải không thay đổi được. Giờ đã là mùa xuân, còn có bao nhiêu ngày nữa là tới kỳ thi quan trọng rồi? Anh cố ý bỏ học trở về tìm em, là vì muốn cùng em thi đại học, đừng nói với anh cái gì mà em không xứng đáng, chờ qua mùa hè này đã, anh sẽ giúp em thoát khỏi những chuyện bực mình kia, nhé.”

64. Chương 64

Hoàng đồng học nói: “Học trưởng, em không sao nữa rồi.”

Học trưởng lại nói: “Lại lừa người đi, không sao rồi mà nước mắt còn đang chảy kìa?”

Đại Hoàng cọ cọ chân Hoàng đồng học, thân thể mập mồm mồm bắt lấy ống quần cậu, muốn cậu ôm.

Hoàng đồng học cúi đầu nhìn nó, nhìn này đáng vẻ mập mập góc ghech này, đột nhiên liền nở nụ cười.

“Em quả nhiên thích nó nhiều hơn, ” Đàm Tử Dực giả vờ tức giận nói, “Anh tốt với em như vậy, mà em nhìn anh chỉ biết khóc.”

Hoàng đồng học xấu hổ lau nước mắt, nhoẻn cười nói: “Học trưởng, anh không ghét em sao?”

“Lời anh nói vừa nãy em coi như gió thoảng à?” Đàm Tử Dực xoa xoa tóc cậu, ” Đổi giày vào nhà nhanh lên một chút, anh học được hai món ăn, ngày hôm nay cho em nếm thử tay nghề.”

Trước kia là Hoàng đồng học học công thức trong thư viện làm cho học trưởng, bây giờ là học trưởng tự mình xuống bếp làm cho cậu ăn.

Hoàng đồng học ôm Đại Hoàng ngồi ở bên bàn ăn, nhìn bóng lưng học trưởng bận rộn, rất cục chậm rãi bình tĩnh lại.

“Em xin lỗi.” Cậu lại nói xin lỗi.

“Em có tật xấu cũng nên thay đổi rồi đấy.” Đàm Tử Dực quay đầu lại nhìn cậu, “Đừng lúc nào cũng xin lỗi, em không có làm gì sai với người khác cả.”

Hoàng đồng học gật đầu: “Em xin lỗi, em biết rồi.”

“..... Sau này còn như thế sẽ phạt em, ” Đàm Tử Dực cười chỉ chỉ Đại Hoàng, “Phạt em chỉ có thể nhìn nó, không cho sờ.”

Hoàng đồng học nở nụ cười, ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết rồi ạ.”

Lúc hai người ăn cơm, Hoàng đồng học cuối cùng cũng bình tĩnh lại mà nói chuyện của mình cho học trưởng nghe.

Từ nhỏ lớn lên cùng đánh mắng và oán giận của bố mẹ, sau khi ly hôn bố mẹ cũng không muốn cậu, cậu bị ép theo mẹ, mẹ thì chỉ ham mê chơi mạt chược, phần lớn sinh hoạt phí bố cho đều dùng để chơi hết, tuy là mẹ ruột nhưng căm ghét con mình không chút che giấu, oán giận với chồng đều phát tiết lên người đứa con.

Hoàng đồng học nói: “Em vẫn cảm thấy sự tồn tại của em là một sai lầm, tuy em luôn cố gắng làm mẹ hài lòng, nhưng thật khó.”

Gia đình Đàm Tử Dực tuy rằng cũng không tính là hoàn mỹ, nhưng so với cậu, Đàm Tử Dực cảm giác mình lại vẫn may mắn chán.

“Nói như vậy, hai chúng ta cũng là anh em đồng cảnh ngộ đây.” Đàm Tử Dực cười nói, “Ba mẹ anh cũng ly hôn, cả hai bọn họ anh đều không thích, không muốn sống cùng với ai cả.”

Hoàng đồng học kinh ngạc đến há to miệng: “Hả? Tại sao ạ?”

“Phiền lắm, một mình càng yên tĩnh hơn.” Đàm Tử Dực nói, “Lúc bọn họ náo loạn muốn ly hôn, anh còn cho bọn họ thêm một quả bom, muốn nghe hay không?”

Hoàng đồng học gật gật đầu.

“Anh comeout với bọn họ.”

Hoàng đồng học suýt nữa làm rơi đĩa xuống đất.

“Anh nói anh đang thích một nam sinh, tuy còn chưa theo đuổi được, nhưng sẽ không yêu ai ngoài cậu ấy.”

Tim Hoàng đồng học đập nhanh đến mức không thể không dùng tay đè lại ngực, bằng không lo rằng trái tim đang đập bang bang này xoắn ra mất.

“Anh nói tới ai, em biết chứ?”

Đàm Tử Dực cười khanh khách nhìn cậu, nhìn mặt Hoàng đồng học đều đỏ bừng lên hết cả rồi.

“Anh không có ý gì khác, chỉ là muốn nói cho em biết, em không cần lo lắng ai quan tâm em, có người vì em cái gì cũng có thể làm được.”

Hoàng đồng học nhìn về phía học trưởng, đột nhiên phát hiện, con mắt học trưởng còn sáng gấp mấy lần so với bạn cùng bàn.

Ngày hôm sau, Hoàng đồng học như thường lệ đi học, Đàm Tử Dực trời vừa sáng đã ở dưới nhà chờ cậu, đạp xe chở cậu đi.

Hoàng đồng học ngồi ở sau xe, bám lấy áo học trưởng, nói: “Anh vẫn nên về trường đi ạ, em còn tận hai tháng nữa mới thi, anh không cần bỏ lỡ việc học của chính mình đâu.”

“Không có chuyện gì, anh ở cùng em mấy ngày, bên kia trường học có người giúp anh trông nom rồi, có tiết quan trọng anh sẽ trở lại.”

Tuy rằng anh nói như vậy, nhưng Hoàng đồng học vẫn chưa yên lòng.

Lúc hai người tách ra, Hoàng đồng học vẫn còn nhắc nhở anh: “Học trưởng, anh không được tùy hứng như thế.”

Đàm Tử Dực cười ra tiếng, néo néo mặt cậu nói: “Ái đồ, lớn thật rồi, người bạn nhỏ còn học cách chỉ bảo anh cơ này.”

65. Chương 65

Có những người thay đổi chỉ là chuyện trong nháy mắt, hôm qua vẫn còn ả nhĩn nhân nhượng, ngày hôm nay đã có thể mạnh mẽ đấu tranh rồi.

Bởi vì đã hoàn toàn mất kiên nhẫn và tin tưởng đối với bạn cùng bàn, cuối cùng cũng có thể bình tĩnh nói chuyện của mình cho học trưởng biết, Hoàng đồng học cảm thấy có mấy người thực ra không hề quan trọng như vậy.

Cậu tuy rất thiếu thốn tình cảm, rất hi vọng có người đối xử tốt với cậu, chứ không phải là ác ý đùa cợt.

Hoàng đồng học đi vào phòng học, bạn cùng bàn đã ngồi ở đó, cậu không hề liếc mắt nhìn đối phương, ngồi xuống chỗ của mình, lấy ra sách luyện tập bắt đầu làm bài.

Sau khi trải qua mấy trò khôi hài như này, Hoàng đồng học ngộ ra được một đạo lý, thì ra cảm tình cũng cần phải biết lựa chọn.

Hôm đó, bạn cùng bàn mấy lần muốn nói chuyện với cậu, nhưng Hoàng đồng học đều tỏ ra lạnh nhạt.

Có việc nói thẳng, một chữ dư thừa cũng không nhả ra cho đối phương.

Tiết học cuối cùng của buổi chiều kết thúc, kế hoạch ban đầu của Hoàng đồng học là có thể cùng học trưởng

ăn cơm, nhưng anh ấy nói buổi chiều có việc, tan học tiết tự học buổi tối sẽ quay lại đón cậu về nhà.

Hoàng đồng học đi mua cái bánh mì, trở về phòng học nhìn thấy Hồ Thuật đứng ở cửa.

Cậu không muốn cùng đối phương nói chuyện, không có hứng thú.

Cậu vòng qua Hồ Thuật đi vào phòng học, kết quả bị đối phương gọi lại.

“Hạ Dịch bị Đàm Tử Dực gọi đi rồi, mày biết không?”

Hoàng đồng học ngây ngẩn cả người, cậu không biết, học trưởng không nói cho cậu biết.

Cậu nắm túi trong tay đến nỗi sắp nát, đưa lưng về phía Hồ Thuật không nói gì.

“Ngay ở tiểu khu đối diện trường học, cụ thể là tiểu khu nào thì tao không biết.”

Hoàng đồng học vẫn là đi vào phòng học, một phút sau cậu lại đi ra.

Học trưởng tìm Hạ Dịch làm gì, Hoàng đồng học đại khái cũng đoán được, tuy lâu nay học trưởng trước mặt cậu vẫn luôn duy trì hình tượng ôn nhu và thân thiết, nhưng cũng không gây trở ngại gì việc những người khác vẫn luôn e sợ anh.

Hoàng đồng học còn nhớ vẻ mặt của Hồ Thuật cùng bạn cùng bàn khi biết mình thân thiết cùng học trưởng, khi đó Hồ Thuật bảo Hoàng đồng học cách xa học trưởng một chút, bạn cùng bàn còn nói Hồ Thuật, hẳn đừng có tự chuộc rắc rối vào người.

Hoàng đồng học gần như là chạy đi, tiểu khu này không lớn, nhưng cậu chưa từng tới.

Từ cửa chính đi vào, nhìn thấy học sinh túm năm tụm ba đi ăn cơm đi lối tắt xuyên qua tiểu khu, nhưng vẫn không thấy học trưởng.

Hoàng đồng học đi vài vòng, cuối cùng chạy vào tận cùng bên trong tiểu khu, giữa hai tòa nhà có một con hẻm nhỏ, cậu quẹo góc đi, nhìn thấy học trưởng đưa lưng về phía cậu.

Trong tay Đàm Tử Dực cầm một cây côn, chống trên mặt đất như cái gậy, cả người anh dựa trọng tâm vào đó, nhìn rất nhàn nhã tự tại.

Mà đối diện anh là Hạ Dịch mặt đang kinh hoảng, sau khi nhìn thấy Hoàng đồng học như là gặp được cứu binh, nói: “Hoàng Đồng, cậu đến rồi.”

Đàm Tử Dực không nghĩ tới Hoàng bạn học sẽ tìm tới đây, kinh ngạc quay lưng nhìn về phía cậu.

Hoàng đồng học bởi vì chạy đến đây nên thở hổn hển, cậu nhìn bạn cùng bàn, sau đó đem tầm mắt chuyển về phía học trưởng.

Đàm Tử Dực nói: “Em đi về trước đi, hai đứa anh tâm sự chút.”

Hoàng đồng học lắc lắc đầu nói: “Không cần đâu.”

Cậu lùi về sau hai bước, đứng cách bọn họ vài bước, cũng không hé răng gì nữa.

Hạ Dịch cuống lên: “Hoàng Đồng, tôi đối với cậu cũng không tệ mà phải không? Không cần tuyệt tình như vậy chứ?”

“Con mẹ nó mày bớt nói nhảm đi,” Đàm Tử Dực đứng thẳng người, hướng về Hạ Dịch, “Những lời tao trước đây nói với mày, mày nghĩ tao nói đùa thôi, đúng không?”

66. Chương 66

Hoàng đồng học đứng ở nơi đó, không nói một lời, cũng không ngăn cản, cũng không rời đi, cậu chỉ nhìn, chỉ nghe.

Đàm Tử Dực giơ gậy trong tay lên, đem Hạ Dịch vây lại bên tường, chọc chọc bờ vai hắn, nói: “Mày vừa nói gì cơ? Nói rằng đối xử với Hoàng Đồng không tệ ă?”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Thật đúng là như thế, ngày hôm qua nếu tao không đến, mày chuẩn bị làm gì nữa hả?”

Hạ Dịch cau mày nhìn anh, không dám ho he.

Theo lý thuyết, một đối một, hai người tuổi tác cũng không hơn kém nhau lắm, đánh nhau chưa chắc sẽ chịu thiệt, nhưng điều kiện tiên quyết là đánh nhau với người khác, từ trung học cơ sở Hạ Dịch đã nghe nói về Đàm Tử Dực, không dễ đánh nhau, nhưng nếu đã động đến hắn, ai cũng đừng nghĩ sẽ yên ổn.

Đàm Tử Dực rất tàn nhẫn, không ai muốn chọc đến hắn cả.

Hạ Dịch không biết Đàm Tử Dực đã đi học đại học rồi mà vẫn còn nhớ đến Hoàng Đồng, thậm chí còn quay về đột xuất.

“Cho tao nhìn một chút, mày đối xử không tệ với em ấy là như thế nào,” Đàm Tử Dực nói,” ngày hôm qua là mày đẩy em ấy đúng không?”

Nói xong, Đàm Tử Dực đột nhiên đập đầu gối Hạ Dịch một cái, trực tiếp đem người đập ngã trên mặt đất.

“Còn muốn đánh em ấy nữa, đúng không?” Đàm Tử Dực chống gậy ở trên trán Hạ Dịch, “Sau đó còn muốn thế nào nữa?”

“Không có ạ.” Giọng Hạ Dịch cũng bắt đầu run, “Dực ca, em biết sai rồi, em sẽ xin lỗi cậu ấy, sau này sẽ không dám động đến cậu ấy nữa.”

“Còn dám động chạm em ấy cơ à?” Đàm Tử Dực dùng gậy chọc chọc trán của hắn, cắn răng hỏi, “Lúc tao không ở đây, mày gây ra không ít chuyện thị phi nhỉ?”

“Không có đâu ạ!” Hạ Dịch nguy biến nói, “Em đối với cậu ấy rất tốt, thật sự mà, không tin anh hỏi cậu ấy đi!”

Đàm Tử Dực không quay đầu lại, Hoàng đồng học cũng không có ý mở miệng giúp hắn.

“Hoàng đồng! Nói chuyện với cậu đấy!” Hạ Dịch mù quáng, “Tôi đối với cậu cmn cũng không sai mà? Cậu không phải thích tôi sao? Thích mà như vậy à?”

“Tao quên không nói là mày nên ngậm cái mồm chó của mày lại à?” Đàm Tử Dực đột nhiên quát một cái lên thất lưng hắn, “Cứ nghĩ bố mày không ở đây nên không biết có chuyện gì xảy ra à? Mày ỷ vào em ấy thích mày mà trêu chọc em ấy như thế, em ấy nhịn được, chứ bố mày thì dẻo nhé.”

Hạ Dịch bị đánh đau đến *thăng sy* trên đất, một câu nói cũng không nổi.

(bản raw là sy, tìm trên baidu thì sy là thủ d m ấy ạ, không hiểu ý là gì, chắc là đau như đau bi)*

“Xã hội giờ hài hòa, đánh nhau ẩu đả không thích hợp,” Đàm Tử Dực cười, ngồi xổm ở bên cạnh hắn, dùng gậy gõ gõ bả vai hắn, “Huống chi mày sắp thi Đại học, tao là người có nguyên tắc, ăn một trả một thôi.”

Hạ Dịch nhìn anh, muốn nói cái gì nhưng không dám lên tiếng.

“Có điều là, ” Đàm Tử Dực lại đứng lên, “Đánh người là không đúng, nhưng mày là người à? Đúng không?”

Anh lại một gậy đánh vào chỗ vừa nãy của Hạ Dịch, đối phương hét thảm một tiếng, Hoàng đồng học sợ đến nhả cả lông mày lại.

“Không có chuyện gì, không cần sợ hãi, tao có chừng mực, chỉ là đau thêm mấy ngày, sẽ không có tổn thương gì nặng đâu.” Đàm Tử Dực mắt lạnh nhìn hắn nói, “Ngày hôm nay như vậy thôi, coi như may số may, Đồng Đồng ở đây, tao không muốn để cho em ấy nhìn thấy cảnh quá khó coi, sau này mày chú ý một chút, làm người cho tốt, chớ đem tình cảm người khác ra đùa giỡn, giữ chút mặt mũi đi.”

Đàm Tử Dực đá hắn một cước: “Muốn cút thì cút đi, tao đã giơ cao đánh khẽ, giờ mày không muốn đi, chúng ta lại tiếp tục.”

Hoàng đồng học nhìn Hạ Dịch thường ngày kiêu ngạo từ dưới đất bò dậy, chạy cũng không quay đầu lại, dáng vẻ chật vật này khiến cậu hoài nghi như chưa từng quen biết người này.

Hạ Dịch đi rồi, Đàm Tử Dực hít sâu một hồi, xoay đầu lại nói: “Xin lỗi, để em nhìn thấy một mặt khó coi này của anh rồi.”

67. Chương 67

Hoàng đồng học bình tĩnh nhìn học trưởng, cậu lần đầu tiên nhìn thấy người khác đánh nhau gần như vậy, hơn nữa người kia còn là học trưởng.

Là học trưởng luôn ôn nhu chiều cố cậu.

Đàm Tử Dực cũng nhìn cậu, trước nay chưa từng biết căng thẳng, giờ lại không biết phải làm sao.

Hoàng đồng học đột nhiên đi tới, cầm lấy cây gậy kia từ trong tay anh, để qua một bên, lại trở về bên cạnh học trưởng, từ trong túi quần móc ra một túi giấy ăn.

Túi giấy ăn này là trước đó Đàm Tử Dực nhét vào túi quần cho cậu.

Hoàng đồng học giơ tay lau mồ hôi cho Đàm Tử Dực, nói: “Nhìn anh thật hung dữ ấy.”

Đàm Tử Dực nở nụ cười, nhìn cậu: “Vậy em có sợ không?”

Hoàng đồng học lau mồ hôi trán cho anh, nói: “Không sợ đâu ạ, anh luôn đối xử tốt với em lắm.”

Trong giây phút này, Đàm Tử Dực đột nhiên muốn ôm lấy nam sinh trước mắt này, nhẹ nhàng hôn cậu.

Đến bây giờ Đàm Tử Dực còn nhớ, hai năm trước sau khi mình bị thông báo phê bình, dáng vẻ người bạn nhỏ này chạy đến lớp đi tìm anh, hỏi đó anh cũng là hỏi cậu có sợ hay không, đối phương sợ đến nỗi tránh cả anh.

Hai năm qua, người bạn nhỏ đã trưởng thành, cũng đã tin tưởng vào anh rồi.

“Nhưng vẫn phải nói xin lỗi em.” Đàm Tử Dực nói, “Anh vốn không muốn để cho em nhìn thấy anh như vậy.”

Hoàng đồng học không nói gì, kéo tay Đàm Tử Dực đi ra ngoài.

Đàm Tử Dực rất bất ngờ, bất ngờ đến nỗi không biết nói cái gì.

“Em muốn đi học tiếp.” Hai người cứ nắm tay như vậy cho đến tận cửa tiểu khu, cũng không quan tâm có người nhìn bọn họ hay không.

Đàm Tử Dực không nỡ buông cậu ra, nhưng vẫn nói: “Ừ, trở về đi thôi, buổi tối anh đến tìm em.”

Hoàng đồng học hơi ngửa đầu nhìn anh, rồi lại ngoẹo cổ nói: “Học trưởng, em cũng muốn đối tốt với anh nữa.”

Em cũng muốn tốt với anh, thế nhưng em không biết mình có thể làm gì.

Hoàng đồng học trong lòng có khúc mắc, luôn cảm thấy mình không xứng với tình yêu của anh.

“Được đó,” Đàm Tử Dực cười xoa tóc của cậu nói, “Tạm thời cứ để anh tốt với em trước, chờ em thi đại học xong không còn gì lo lắng nữa, liền đổi thành em tới dễ dàng anh.”

Tâm tình Hoàng đồng học trở nên rất tốt, tốt đến nỗi cậu có thể bỏ qua không thèm để ý đến những người làm cậu không vui nữa.

Học trưởng thật sự không ở lại cùng cậu nữa, dù sao vẫn phải cố gắng chăm đi học.

Đàm Tử Dực cố ý mua vé xe lửa chiều chủ nhật, để Hoàng đồng học không cần xin nghỉ tiền mình đi.

Hai người cùng ngồi trong phòng chờ, Hoàng đồng học nói: “Học trưởng, trước đây có một đoạn thời gian Hạ Định mỗi ngày đều đưa cho em cả phê và đồ ăn vặt, có phải đều là của anh không?”

Đàm Tử Dực sững sờ, hỏi cậu: “Nó nói cho em à?”

Hoàng đồng học lắc lắc đầu, cười nói: “Không phải, em gần đây đột nhiên cảm thấy không đúng, liền đi tìm lại những lon đó, phát hiện dưới mỗi đáy lon khắc một hàng chữ.”

Những lon cà phê đó cậu cuối cùng cũng uống, nhưng lon thì giữ lại.

Đàm Tử Dực xưa nay không nghĩ tới mình cũng sẽ có một ngày mắt mặt mũi như vậy, xoa xoa mũi nói: “Bị em phát hiện ra rồi.”

Hoàng đồng học cúi đầu cười, mím mím miệng nói: “Vâng, anh dùng dao nhỏ khắc dòng chữ hi vọng em mỗi ngày đều vui vẻ, vì thế hiện tại thật sự mỗi ngày em đều rất vui vẻ.”

Lúc đó mỗi lần Đàm Tử Dực đưa cà phê giao cho Hạ Dịch để hắn mang cho Hoàng đồng học, đầu tiên đều khắc lên một loạt chữ nho nhỏ phía dưới lon cà phê: ngày hôm nay hi vọng người bạn nhỏ luôn vui vẻ

68. Chương 68

Hoàng đồng học ngoắc ngón tay với học trưởng, xấu hổ nhìn đối phương, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh ạ.”

Đàm Tử Dực nhìn ngót út hai người đang móc vào nhau, nở nụ cười, thuận thế thẳng thắn kéo tay cậu lại: “Anh còn tưởng rằng đứa ngốc này cả đời đều không phát hiện ra được.”

Hoàng đồng học nhìn lên tay của bọn họ, cảm giác then thùng đến đáng sợ.

Nắm được tay rồi, tâm tình Đàm Tử Dực thật tốt, mấy ngày trước tâm tình sốt ruột vì tên khốn kia, giờ tất cả đều biến mất không còn.

“Mấy ngày nữa anh lại về tìm em,” Đàm Tử Dực nói, “Có chuyện gì thì gọi cho anh bất cứ lúc nào.”

Sau khi Đàm Tử Dực đi rồi, Hoàng đồng học lại khôi phục được trạng thái học tập bình thường, mặc dù mọi người đều nói đã đến giai đoạn cuối cùng, trên căn bản đã đầu vào đấy, ôn đi ôn lại cũng là mấy dạng như vậy, nhưng cậu vẫn muốn nỗ lực, bởi vì cậu biết mình không thông minh, cũng không có niềm tin tuyệt đối sẽ thi đậu Trường Đại Học này.

Từ sau khi Đàm Tử Dực đến, bạn học cùng lớp cũng không nói chuyện cùng cậu, đặc biệt là bạn cùng bàn, trực tiếp coi cậu là không khí.

Nếu là trước đây, Hoàng đồng học khẳng định sẽ khó chịu lắm, lúc nào cũng suy nghĩ lung tung, nhưng hiện tại lại không, cậu mừng rỡ hưởng thụ sự yên tĩnh như vậy.

Cậu không hề cần những quan tâm và thân mật giả tạo kia, chính mình cũng xác định rõ mục tiêu của mình, cậu muốn rời khỏi nơi này, đến bên cạnh học trưởng bắt đầu cuộc sống mới.

Hoàng đồng học lớn đến bây giờ, xưa nay chưa nhiệt tình với thứ gì cả, mỗi ngày nhìn lịch đếm ngược thi đại học trong lớp, hận nó không thể lập tức biến thành “0”.

Mất thấy sắp đến kỳ thi, trong nhà tiếng mạt chược vẫn không ngừng lại, mẹ cậu lúc nói chuyện với cậu vẫn là trào phúng, không tin cậu thi được trường đại học trọng điểm, cũng không ngừng nói, thi rớt trọng điểm thì cũng không cần đi học nữa.

Mười tám năm, Hoàng đồng học cũng học được cách bỏ ngoài tai lời của bà, tùy bà nói cái gì, coi như không nghe thấy.

Mỗi ngày trước khi ngủ, Hoàng đồng học theo thói quen viết nhật ký, ngoại trừ viết một chút tình huống học tập trong ngày, còn có thể thêm một câu “Ngày hôm nay gọi điện thoại cho học trưởng” hoặc là “Học trưởng nói anh ấy sẽ mua cho mình một món quà nhỏ”.

Đàm Tử Dực trở về trước kỳ thi tốt nghiệp trung học một ngày, anh còn chưa được nghỉ hè, nhưng đi theo thầy hướng dẫn xin nghỉ mấy ngày để trở về cùng người bạn nhỏ của anh thi đại học.

Hoàng đồng học đến trạm xe đón anh, cười đến con mắt đều cong cong lên rồi. Mấy ngày thi đại học, Hoàng đồng học ở tại nhà Đàm Tử Dực, trước khi cậu rời nhà mình, ở trên bàn mạt chược không có ai để lại một tờ giấy, nói mình mấy ngày sắp tới đi ra ngoài thi, sẽ không trở lại.

Đàm Tử Dực dẫn Hoàng đồng học đi thi, động viên tinh thần cho cậu vững tin, từ phòng thi đi ra Hoàng đồng học còn cùng học trưởng tán gẫu đề thi đại học năm nay, còn nói cảm giác mình làm bài cũng không tệ lắm.

Hoàng đồng học thi đại học đã hai buổi rồi, trưa ngày thứ ba cuối cùng cũng thi xong, lúc cậu đi ra bên ngoài phòng thi, mưa to rơi xuống.

Trong tay cậu không có ô, có nhiều người chen chúc nhau ở sảnh lầu, muốn chờ mưa rơi bé chút nữa thì đi, nhưng Hoàng đồng học không chờ được, cậu biết học trưởng đang chờ cậu ở bên ngoài.

Hoàng đồng học chạy vào trong mưa, chạy về phía cổng trường thi.

Ở cổng có rất nhiều người, đều che ô, nhưng cậu liếc mắt liền nhìn thấy học trưởng đang cầm một cái ô trong suốt đứng ở nơi đó.

Cậu cười xông tới, ôm lấy đối phương.

Đàm Tử Dực đón được cậu, cuối cùng cũng trút được mọi áp lực, cười hỏi: “Thế nào rồi? Dẫn em đi ăn một bữa ăn mừng nhé?”

“Chờ một chút!” Hoàng đồng học nắm lấy vạt áo của anh, đột nhiên kiễng chân, hôn một cái lên môi Đàm Tử Dực, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

69. Chương 69

Đàm Tử Dực ngậy ngấn cả người, phụ huynh học sinh đứng chung quanh bọn họ cũng bối rối.

Hoàng đồng học hôn xong liền muốn chạy, mắc cỡ cực kỳ, không dám nhìn nhiều người ở bên cạnh, nhưng cậu không đi được, bị Đàm Tử Dực kéo một cái trở lại.

“Chiếm lợi xong liền bỏ chạy à?” Đàm Tử Dực cười nói, “Giải thích một chút đi.”

“Dạ?” Hoàng đồng học cảm giác mặt mình nóng bừng, đỉnh đầu đều đã bốc khói, muốn ngất mất, “À thì, chúng ta, chúng ta đi nơi khác đã, đi nơi khác rồi nói.”

Nhiều người ở đây, còn đều là phụ huynh, một màn hôn môi ở dưới ô vừa rồi quá khoa trương, Hoàng đồng học không chịu được ánh mắt của người khác.

Bất ngờ được ăn một đồng ngọt, Đàm Tử Dực đối với Hoàng đồng học muốn gì được đó, che ô, mang người lách ra khỏi đoàn người.

Hoàng đồng học bởi vì thẹn thùng và căng thẳng, càng chạy càng nhanh, Đàm Tử Dực thỉnh thoảng đem người kéo trở về, sau đó đơn giản đem người ôm vào trong lồng ngực.

“Em muốn trốn đi à?” Đàm Tử Dực dán vào lỗ tai của cậu nói, “Nói chưa rõ ràng, đừng nghĩ chạy được.”

Hoàng đồng học cảm thấy tiếng mưa rơi như trút nước này đều không đè xuống được tiếng tim cậu đập, cúi đầu đi theo học trưởng ở phía trước, không dám nói lời nào cũng không dám lộn xộn nữa.

Hai người rốt cục rời khỏi đoàn người, dọc theo đường cái đi lung tung không có mục đích.

Đàm Tử Dực nói: “Bạn học nhỏ họ Hoàng này, thẳng thắn thì nhận được khoan hồng, vừa nãy tại sao em làm vậy, nói đi.”

Hoàng đồng học nhếch miệng, ấp úng nói: “Là, là dự định đã lâu của em.”

Đàm Tử Dực vừa vui vừa ngạc nhiên: “Dự định thật?”

“Vâng,” Hoàng đồng học nói, ” Em..... Tuy rằng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học anh đã nói không cho nghĩ những việc này, thế nhưng em nhin không được.”

Cậu chà chà vạt áo của mình: ” Em dùng cách của chính mình xác nhận người em thích là ai, hơn nữa không có làm lỡ học tập!”

Đàm Tử Dực nhìn cậu đỏ bừng lỗ tai, cười hỏi: “Em dùng cách gì để xác định?”

Vốn là một câu hỏi rất bình thường , kết quả, sau khi Hoàng đồng học nghe, sợ đến nổi suýt nữa thì tự ngã.

“Chuyện gì xảy ra nha?” Đàm Tử Dực sắp bị cậu làm cho cười điên rồi, “Thừa dịp anh chưa sẵn sàng lại cưỡng hôn anh, không nói thì thôi, lại còn có chuyện giấu anh, anh thấy tức rồi đấy nhé!”

Hoàng đồng học khoé mắt liếc trộm anh: “Học trưởng, chuyện này không phải chuyện tốt lắm, cũng không tiện nói, không cần nói được không?”

Đàm Tử Dực trong đầu nghĩ một số chuyện không thích hợp cho trẻ dưới 18 tuổi, nhưng anh cảm thấy người bạn nhỏ Hoàng đồng học này chắc là sẽ không nghĩ như thế chứ.

Nhưng anh đã quên, mặc dù anh vẫn gọi cậu là “Người bạn nhỏ”, nhưng trên thực tế, vị “bạn nhỏ” này năm nay đã khỏe mạnh trưởng thành mười tám tuổi rồi.

Nam sinh mười tám tuổi , còn chuyện gì không hiểu cơ?

“Không thể được.” Đàm Tử Dực nói, “Con người của anh rất khó đối phó, anh nhất định phải biết.”

Anh đột nhiên đến gần, lỗ tai dán vào môi Hoàng đồng học : “Em bí mật nói cho anh biết, anh không nói cho người khác nghe đâu.”

Hoàng đồng học cảm giác mình hơi thở mình thở ra cũng nóng như thiêu đốt, cậu nuốt xuống một ngụm nước, tim đập âm ầm bang bang rồi hết cả nhịp.

“Học trưởng.....”

“Ừ.”

“Vậy em nói, anh không được cười em.”

Trong suy nghĩ của Đàm Tử Dực, Hoàng đồng học vẫn chỉ là một người bạn nhỏ, người bạn nhỏ ngốc nghếch ngay cả lúc nói chuyện bình thường đều có thể đỏ mặt xấu hổ, làm sao trong chớp mắt học cả đánh máy bay rồi cơ chứ?

“Vậy anh hỏi em một vấn đề riêng tư chút, ” Đàm Tử Dực dán vào lỗ tai Hoàng đồng học nói, “Em lúc đó nghĩ tới cảnh gì?”

“A! A! A! Anh không nên hỏi nữaaaaaaa!” Hoàng đồng học xấu hổ đến phát điên, cũng không quản có phải còn mưa hay không, trực tiếp chạy đi.

Đàm Tử Dực cười ở phía sau đem người ôm về, nói: “Được, không hỏi, coi như em thừa nhận.”

Hoàng đồng học đem mặt chôn ở trong lồng ngực học trưởng, qua một hồi lâu, trầm giọng hỏi: “Người qua đường có phải đang nhìn chúng ta ạ?”

Hai nam sinh trẻ tuổi ở ven đường đứng ôm nhau, quả thật rất thu hút chú ý.

Đàm Tử Dực sợ cậu xấu hổ, nói: “Không có, trời đang mưa, mọi người đều vội vã về nhà, ai rảnh xem chúng ta đâu?”

Hoàng đồng học khẽ ngẩng đầu, liếc xung quanh một cái, phát hiện xác thực không ai, sau đó mới bỏ học trưởng ra, đứng ngay ngắn.

Cậu còn chưa hết ngại ngùng, không dám nhìn đối phương, chỉ có thể nhìn chăm chăm hấu kết của anh ấy.

“Giờ thì, chúng ta sẽ ăn cái gì ạ?”

Đàm Tử Dực nào có tâm tư ăn cơm, anh hiện tại chỉ muốn đem người bạn nhỏ này ăn vào bụng.

Nhưng vẫn phải khống chế, anh sợ dọa sợ người kia.

“Em muốn ăn cái gì?” Đàm Tử Dực dặt tay cậu, mang người đi về phía trước, “Ngày hôm nay cho em quyết định.”

Hoàng đồng học liếm liếm môi, nghĩ một hồi, nói: “Vậy thì, hay là anh nấu cho em ăn đi, em muốn về nhà.”

“Về nhà?” Đàm Tử Dực cười nhìn cậu, “Về nhà anh à?”

Hoàng đồng học gật gật đầu.

“Được.” Đàm Tử Dực ôm cậu đến ven đường gọi xe, “Ngày hôm nay cái gì cũng nghe em, nhưng có một chuyện em phải nghe lời anh.”

“Hả? Chuyện gì ạ?”

Đàm Tử Dực nói: “Nói em thích anh đi, anh hơi bị thích nghe rồi đấy.”

Hoàng đồng học giơ tay sờ sờ mũi của mình, xác nhận không chảy máu mũi.

Cậu kéo góc áo học trưởng, để đối phương đưa lỗ tai lại gần.

“....À thì ” Hoàng đồng học nuốt một ngụm nước bọt, “Em chỉ thích mình anh thôi.”

71. Chương 71

Hoàng đồng học căn bản không ý thức được, mình đang nói mấy câu mang ý tán tỉnh như thế với học trưởng. Cậu chỉ là cảm thấy đây là một câu nói bình thường, nghe vào tai anh lại thay đổi chút mùi vị, mang theo chút quyến rũ vốn không có tồn tại.

Đàm Tử Dực nghĩ, người bạn nhỏ trưởng thành quá nhanh rồi.

Hai người lên xe taxi, chạy về nhà.

Hoàng đồng học vì câu nói có đầy lực xung kích kia nên đến bây giờ cậu cũng không dám nhìn học trưởng, cẩn trọng ngồi bên cạnh đối phương, cúi đầu nghịch ngợm ngón tay của mình.

“Đúng rồi,” Đàm Tử Dực đem điện thoại di động đưa cho cậu, “Gọi về nhà báo một tiếng đi.”

“Dạ?” Hoàng đồng học đỏ mặt nhìn học trưởng.

“Không phải hôm nay em ở lại đây sao?”

Hoàng đồng học trong nháy mắt nín thở, con mắt tròn xoe.

Đàm Tử Dực nở nụ cười, vỗ vỗ chân của cậu nói: “Đừng nghĩ loạn nữa, chỉ là muốn làm một chút gì đó chúc mừng em đã thi đại học xong thôi.”

Tài xế xe taxi từ gương chiếu hậu nhìn hai người bọn họ một chút, cười nói: “Ái chồ chồ, cậu bé vừa thi đại học xong đó hả? Đúng là nên thả lỏng một chút.”

Hoàng đồng học cảm giác mình lại đang bốc khói, ngày hôm nay mặt mũi đỏ đến mức không thể đỏ thêm nữa.

Cậu không nhận điện thoại, nói cùng Đàm Tử Dục: “Không cần, bà ấy bây giờ đã mặc kệ em rồi.”

Từ khi Hoàng đồng học lên lớp 12, mẹ của cậu còn quá đáng hơn so với trước đây, thậm chí đã bắt đầu không ở nhà, cũng không biết đang làm những chuyện gì.

Đến học kỳ II lớp 12, Hoàng đồng học trên lớp muốn nộp các loại phí dụng, cậu căn bản không tìm không thấy người, chỉ có thể cắn răng gọi điện thoại cho bố.

Bố cậu đã tái hôn, không muốn quản cậu, nhưng cũng không cách nào khác, tiền này lại không thể không cho, mỗi lần đều mắng cậu một trận, sau đó bảo cậu đi mượn nhà hàng xóm trước, bố sau đấy sẽ chuyển khoản trả tiền cho hàng xóm sau.

Một khoản thời gian trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, Hoàng đồng học đã đã lâu chưa cùng mẹ tử tế nói với nhau câu nào.

Đàm Tử Dục không biết những việc này, Hoàng đồng học sợ anh ở trường học lo lắng cho mình, cũng không nói gì.

“Không sao đâu,” Đàm Tử Dục kéo tay cậu nói, “Đều qua cả rồi.”

Cuộc sống khổ cực trước đây đều đã qua, mùa hè lại bắt đầu, Hoàng đồng học cũng không còn là cái túi trút giận như ngày xưa nữa.

Hai người trở về nhà, Đại Hoàng vốn đang nằm trên cầu thang ngủ, vừa nghe thấy động tĩnh liền thò đầu ra, sau khi nhìn thấy Hoàng đồng học thì một thân thể to mọng trực tiếp nhào tới.

Hoàng đồng học cười khanh khách ôm Đại Hoàng vào phòng, kết quả mới vừa ngồi xuống ở trên ghế salon, Đại Hoàng đã bị Đàm Tử Dục từ phía sau vút sang một bên.

Hoàng đồng học kinh ngạc, nhưng còn chưa kịp hỏi ra lời, cậu đã bị đối phương đè ngã ở trên ghế salon.

“Học trưởng ới?”

“Chuyện vừa nãy có chút tinh thích,” Đàm Tử Dục nói, “Lúc này không ai nhìn chúng ta, làm lại một lần

nữa đi, có được không?”

Tim Hoàng đồng học đập như sấm, cậu ép lại ngực mình, nhưng hô hấp vẫn cứ loạn.

“Không nói lời nào coi như em đồng ý.” Đàm Tử Dực tiến tới, “Người bạn nhỏ lớn rồi, cũng nên làm chút chuyện người trưởng thành nên làm.”

72. Chương 72

Chuyện người trưởng thành nên làm..... Hoàng đồng học chất đầy các loại ảo tưởng trong đầu.

Hai tay cậu chặt chẽ siết đệm ghế sofa, con mắt nhìn trừng trừng, như là kiểu vừa bị dọa sợ khủng khiếp lắm vậy.

Đàm Tử Dực nở nụ cười, đầu tiên là nhẹ nhàng hôn mặt cậu một cái, sau đó nói: “Dọa em rồi?”

Hoàng đồng học hé miệng, rõ ràng đã sợ lắm rồi, lại còn giả vờ trấn định: “Không, không có.”

Cậu nhắm hai mắt lại, vội vã cuống cuống nói với Đàm Tử Dực: “Học trưởng...”

Đàm Tử Dực bị dáng dấp kia của cậu làm cho tâm đều hóa thành bãi nước xuân, hơi nghiêng thân, hôn lên, còn tay thì ôm eo đối phương.

Hoàng đồng học thực sự là lớn rồi, tuy rằng không đáp lại, tuy rằng cả người đều run rẩy, nhưng lại không trốn tránh.

Tay cậu bị Đàm Tử Dực kéo lên, bị ép ôm lấy anh, lúc hôn môi còn quên cả hô hấp.

Thì ra hôn môi là cảm giác như này.

Trong đầu Hoàng Đồng loạn xạ, nhìn đến mặt đỏ chót.

Lúc Đàm Tử Dực buông cậu ra, anh đã có chút không khống chế được, nhưng không muốn tiến triển nhanh như vậy, đối với anh mà nói, Hoàng đồng học vẫn là người bạn nhỏ, đối với người bạn nhỏ này, nên từ từ.

“Ngất chưa?” Đàm Tử Dực cười bóp bóp mặt cậu.

Hoàng đồng học mở mắt ra, đồng thời hé miệng dùng hết sức để hô hấp.

Nhìn cậu như vậy, Đàm Tử Dực không nhịn được, lại cúi đầu cắn một chút trên môi cậu, sau đó nói: “Nhóc ngố tàu này, không biết hôn môi sao?”

Hoàng đồng học đương nhiên không biết rồi, cậu chớp mắt nhìn học trưởng.

“Không biết thì không biết, ” Đàm Tử Dực ôm người hôn một cái, lại vò loạn tóc cậu, “Sau này sẽ từ từ dạy em.”

Anh đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút nói: “Anh đi làm cơm, em đói bụng chưa?”

Hoàng đồng học vẫn nằm trên ghế salon không lên tiếng, dần dần nhìn anh.

Đến khi Đàm Tử quay lưng đi vào nhà bếp, Hoàng đồng học mới bùm mặt từ trên ghế salon ngồi dậy.

Đại Hoàng nhìn trò vui hồi lâu rốt cục cũng có lại được một vị trí, nhảy lên ghế salon, dùng móng vuốt cào cào chân Hoàng đồng học.

Hoàng đồng học ôm nó vào trong lòng, một lát sau, trực tiếp đem mặt chôn vào.

“Thật xấu hổ quá.....” Hoàng đồng học nắm lấy chân Đại Hoàng rồi nói, “Tại sao lại ngượng thế nhỉ?”

...

Đàm Tử Dực vì Hoàng đồng học học không ít món ăn, xem như xứng với cái danh tiểu đầu bếp, nhưng lần này lại phát huy thất thường, nguyên nhân đơn giản là vì tâm hồn dập dờn, lúc cho gia vị bị run tay.

Anh xấu hổ khi để Hoàng đồng học ăn mấy món thất bại này, nhưng Hoàng đồng học lại ăn ngon, ăn nhiều hơn bình thường.

Đợi cơm nước xong, hai người rửa bát ở nhà bếp.

Nhưng thật ra là Hoàng đồng học chủ động yêu cầu rửa chén, còn Đàm Tử Dực ở phía sau ôm cậu.

“Học trưởng.....” Hoàng đồng học lúc rửa chén tay đều run, lại còn cảm thấy ở phía sau có cái vật gì kỳ quái đẩy đẩy mình, “Anh mà như vậy em không thể nào tập trung chăm chỉ làm việc được.”

“Vậy thì không làm nữa.” Đàm Tử Dực gác cầm lên trên bả vai Hoàng đồng học, mang theo ý cười nói, “Chúng ta có thể làm một chút chuyện khác?”

Hoàng đồng học lại bắt đầu bốc khói.

Đàm Tử Dực cười cậu: “Chả hạn như.....”

“Hả? Cái, cái gì ạ?”

“Xem Crayon Shinchan , em thích không?”

73. Chương 73

Hoàng đồng học phùng má: “Em cũng không còn là trẻ con, xem Crayon Shinchan làm gì ạ?”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Cái này đúng là không thể cho trẻ con xem.”

Anh bỏ ôm Hoàng đồng học, giúp cậu rửa bát, lúc hai người rửa tay, cũng không biết là cố ý hay là vô tình, tay đều chạm vào nhau.

Đều thu dọn xong cả rồi, Hoàng đồng học cúi đầu ôm mèo ngồi ở trên ghế salon chờ ra, Đàm Tử Dực ngồi xuống tiến sát lại gần cậu, mặc danh kỳ diệu cảm thấy bầu không khí không đúng lắm.

Thật đúng là dù là người lão luyện, ở trước mặt người mình thích cũng chẳng biết phải làm sao.

Đàm Tử Dực chuyển kênh tới tới lui lui, dù sao TV luôn ở chế độ mute, hai người ai cũng không có tâm tư để xem.

“Anh muốn đi ngủ chút.” Đàm Tử Dực đứng lên, hỏi cậu, “Em có muốn không?”

Hoàng đồng học giương mắt liếc anh một cái, sau đó nhỏ giọng nói: “Em, em không mệt.”

Đàm Tử Dực nhìn Đại Hoàng, vào lúc này lại cảm thấy GATO với cả mèo của mình.

“Được, vậy em cứ tự chơi ở đây nhé.” Anh bỏ điều khiển từ xa xuống, lên lầu đi vào phòng ngủ, trước khi vào phòng còn cố ý ló đầu xuống, liếc mắt nhìn Hoàng đồng học ở dưới, lại đúng lúc chạm mắt với ánh mắt cũng đang nhìn lên của cậu.

Anh hướng về người phía dưới lầu cười cười, sau đó trở về phòng.

Hoàng đồng học một mình ngồi ở dưới lầu, cầm lấy chân mèo, nói: “Học trưởng có mất hứng hay không vậy?”

Mèo béo không để ý tới cậu, tự mình ngủ khi khi.

Hoàng đồng học lại quay đầu nhìn lên tầng, sờ môi cau mày, sau đó hít sâu.

Mà Đàm Tử Dục trong phòng ngủ đang cầm điện thoại di động tìm tòi một ít nội dung không thích hợp cho thiếu nhi, vừa tìm tòi vừa cảm giác mình là cầm thú.

Hoàng đồng học khe khẽ đẩy cửa phòng ngủ, phát hiện học trưởng đang đưa lưng về cửa ngủ, cậu đứng ở nơi đó một lúc mới đi vào.

Cởi dép lê, rón rén bò lên giường, cậu nằm thẳng ở bên người học trưởng như xác chết, con mắt nhìn qua lại, tiếng tim đập như có thể đánh thức một kẻ đã chết.

Đột nhiên, Đàm Tử Dục trở mình, dọa Hoàng đồng học thiếu chút nữa trực tiếp từ trên giường nhảy ra ngoài.

“Em không phải không muốn ngủ sao?” Đàm Tử Dục trong mắt không có nửa điểm buồn ngủ, anh hiểu rất rõ đứa trẻ này, bên trong đầu nhỏ này đang cân nhắc cái gì, anh đều biết.

Vì lẽ đó, anh sẽ chờ, bởi vì biết người bạn nhỏ nhà mình nhất định sẽ lại đây.

“Nhưng mà em chán lắm.” Hoàng đồng học xấu hổ không nhìn anh, chỉ dùng ngón tay út móc tay của đối phương.

“Vậy em muốn chơi cái gì không?” Đàm Tử Dục thẳng thắn đem cả người ôm vào lòng, môi dán vào trán của cậu nói, “Em muốn chơi cái gì anh đều chơi cùng em.”

Hoàng đồng học đúng là có chuyện muốn làm, ngày trước lúc chăm chỉ làm bài tập cậu từng làm qua.

Mặc dù sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, lại còn suy nghĩ chuyện như vậy, rất là không được, nhưng cậu nghĩ việc này là để điều hòa sau bao nhiêu áp lực học tập, mỗi lần học tập mệt mỏi cảm thấy không chịu nổi nữa, liền chui vào ổ chăn nhớ về học trưởng, còn có thể chống đỡ thêm một chút.

Hoàng đồng học không có điện thoại di động, trong nhà cũng không có máy tính, những thứ cậu biết đều là học được từ bên trong những quyển tiểu thuyết được bọc lại thuê từ tiệm sách thuê.

Cũng chưa từng thử qua, nhưng cậu biết lần đầu rất đau.

“Học trưởng, “Hoàng đồng học khẽ ngẩng đầu, môi của đối phương hôn lên mắt của cậu, ” Anh từng thích ai chưa?”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Nếu anh từng thích ai, em có ghen không?”

“Không đâu ạ.” Hoàng đồng học trầm mặc chốc lát, lại nói, “Thôi, có đấy ạ.”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: ” Anh cũng chỉ thích mới một mình em thôi. Chỉ thích một mình em.”

Hoàng đồng học nghe xong, vui vẻ, ngón tay nhẹ nhàng đâm đâm khóa quần bò của học trưởng, kéo dây, sau đó nói: “Em cũng thế, em cũng mới chỉ thích một mình anh.”

Lời này cậu đã nói rồi, nhưng cậu nói lại bao nhiêu lần Đàm Tử Dực đều thích nghe.

Sắp ba năm rồi, người bạn nhỏ suy nghĩ hỗn loạn không biết rõ chuyện tình cảm của chính mình, cũng may anh không từ bỏ, hiện tại, có thể ôm người nằm ở trên giường của mình.

“Học trưởng.”

“Hả?”

” Anh hôn nhẹ em đi.” Hoàng đồng học lúc nói lời này cả người vì thẹn thùng mà nóng rần rần, tay cậu chậm rãi kéo khóa quần đối phương xuống, nói, “Em muốn anh hôn nhẹ em.”

74. Chương 74

Không ai chịu được hấp dẫn như vậy, Đàm Tử Dực tất nhiên cũng không được. Điều là con trai hai mươi nổi bánh chưng rồi, muốn làm cái gì với nhau lại quá rõ ràng.

Đàm Tử Dực nắm lấy cái tay đang không an phận của Hoàng đồng học, lấy lại bình tĩnh, hỏi cậu:”Nghĩ kỹ chưa?”

“Dạ? Nghĩ cái gì ạ?”

Ánh mắt Hoàng đồng học đã không còn tỉnh táo, cậu lén lút dự định làm việc này đã lâu, sau khi kết thúc thi đại học muốn cho học trưởng một niềm vui bất ngờ.

Thời gian dài như vậy học trưởng đối với cậu tốt bao nhiêu, cậu biết rõ ràng, nhưng mình toàn làm cho đối phương thất vọng, Hoàng đồng học rất hổ thẹn.

Thích một người vốn là một chuyện đáng yêu tốt đẹp, nhưng cậu để học trưởng thích đến ba năm lại giống như rất già vò anh, mỗi lần Hoàng đồng học nhớ tới lúc, học trưởng hỏi cậu có còn thích bạn học cùng bàn hay không, cậu đều cảm giác mình chính là đứa khốn nạn ngu xuẩn.

Hiện tại, cậu không còn ngu như vậy, rõ ràng cậu không muốn rời xa học trưởng, cậu muốn đối tốt với đối phương, muốn làm đối phương hài lòng, nhớ những lúc anh ấy đối xử với mình không giống như với người khác, cũng muốn đối xử như thế với anh. Hoàng đồng học nói:”Học trưởng, anh chưa hôn em à.”

Đàm Tử Dực tự xưng là người định lực tốt, chỉ có đối mặt với Hoàng đồng học thì như mất đi lý trí.

Lúc hai đôi môi dán vào nhau , Đàm Tử Dực phát hiện người trong ngực đang phát run, anh ôm thật chặt lấy đối phương, hận không thể đem cả người tiến vào trong thân thể của mình.

“Không sợ sao?” Đàm Tử Dực tùy ý để Hoàng đồng học cởi quần của anh, cười hôn một cái lên chóp mũi đối phương.

Hoàng đồng học kìm nén, trong đầu đã bị chap, cái gì cũng không nghĩ nữa, bằng không cái gì cũng không làm tiếp được.

Thấy cậu không trả lời, Đàm Tử Dực cũng không truy hỏi nữa, hai người trốn ở trong chăn, cởi sạch sành sanh.

Một chút dũng khí còn con Hoàng đồng học đã tiêu hao hết, lúc trần trụi bị học trưởng đặt ở dưới thân, toàn thân bấp thập đều căng thẳng, như một bộ thi thể nhắm hai mắt mím môi, chờ đợi người đến.

Đàm Tử Dực bị cậu làm cho bật cười, cúi đầu khê hôn một cái lên môi của cậu, sau đó chậm rãi hướng xuống phía dưới.

Cổ, ngực, cái rốn, bụng dưới, sau cùng là tới chỗ đó.

Hoàng đồng học căng thẳng đổ mồ hôi, hô hấp đã loạn không biết tiết tấu.

Đàm Tử Dực nhẹ nhàng vỗ về cậu, đầu lưỡi mới đụng tới chỗ kia, Hoàng đồng học trực tiếp “Ừm” một tiếng, một âm này dính dính nhờn nhờn, dính đầy mùi vị tình dục, Hoàng đồng học kinh ngạc với âm thanh mình phát ra, thẹn thùng che kín mặt của mình.

Cái kia của người bạn nhỏ nhìn là lạ, cũng chính là cậu bạn nhỏ. Người bạn nhỏ dù cho đã mười tám tuổi rồi vẫn là người bạn nhỏ.

Đàm Tử Dực bị cậu hấp dẫn không chịu nổi, từ bắp đùi cậu bắt đầu, một đường hôn qua, cuối cùng ngậm lấy “cậu bạn nhỏ” của người bạn nhỏ.

Trong đầu Hoàng đồng học bắt đầu nổ pháo hoa bùm bùm chú chú, giống như giao thừa năm ấy cậu cùng học trưởng cùng nhau ở trong nhà xem, đều giống nhau, cái gì cũng quên hết.

Cái gì cũng không tồn tại.

Chỉ còn lại mỗi hai người bọn họ, làm những chuyện khiến người ta thẹn thùng.

Bọn họ một mực trên giường chơi đùa đến hoàng hôn buông xuống, mồ hôi thấm ướt ga trải giường, bởi vì nhiều lần Hoàng đồng học phát ra âm thanh, Đại Hoàng chạy tới dò xét, nhìn “chủ nhân nhỏ” của nó rốt cuộc bị làm sao vậy.

Hai người không có làm đến bước cuối cùng, dùng tay, dùng chân, dùng miệng, cho nhau ăn no.

Sau đó Hoàng đồng học sắc mặt ửng hồng nằm nhoài trong lồng ngực học trưởng không chịu ngẩng đầu, Đàm Tử Dực hôn cái trán ướt nhẹp mồ hôi của cậu nói: “Lần này trong nhà không có chuẩn bị, trước tiên cứ như vậy tạm đã, có điều lần sau, dù em có khóc lóc nói đau, anh cũng sẽ không dừng nha.”

75. Chương 75

Lúc Hoàng đồng học tắm, khóa cửa không cho học trưởng vào cùng, cậu vẫn còn thẹn thùng lắm.

Đàm Tử Dực ngồi xổm ngay ở cửa vừa vuốt ve mèo vừa cười, anh nói: “Sao lúc này còn để anh nhìn hết cơ mà?”

Hoàng đồng học xấu hổ không dám hé răng, cúi đầu tắm xong lại phát hiện ra không có quần áo.

Cậu đem cửa phòng tắm hé ra một khoảng nhỏ, chột dạ nói: “Học trưởng, cho em mượn một bộ quần áo được không?”

“Chỉ cần quần áo thôi sao?” Đàm Tử Dực đứng lên cười hỏi, “Thế còn quần lót?”

Hoàng đồng học cắn cắn môi, không nói lời nào.

Đàm Tử Dực biết trêu thế là đủ, không đùa cậu nữa, đi lấy một bộ áo quần ngủ và quần lót sạch sẽ, đưa cho người ở bên trong.

Hoàng đồng học mặc quần áo xong xuôi thì đi ra, trừng mắt nhìn học trưởng, ngồi xổm luôn xuống chơi với con mèo.

Đàm Tử Dực ngồi xổm ở bên cạnh cậu, khóe mắt mang theo ý cười hỏi cậu: “Anh như là bị thất sủng trong nháy mắt rồi ấy?”

“Hả?” Hoàng đồng học không hiểu gì.

“Em xem, hai chúng ta mới vừa làm xong loại chuyện đó, em lại không để ý đến anh nữa, có phải anh làm không tốt?”

Hoàng đồng học ngay lập tức đỏ từ vành tai đến cổ, vuốt ve mèo nhằm giảm bớt cảm giác xấu hổ của mình: “Không, không phải mà.....”

“Vậy làm sao em không thềm nhìn anh một chút?”

“Em..... Xấu hổ.”

Đàm Tử Dực cười, đột nhiên ôm chầm lấy người hôn một cái, sau đó đứng dậy tiến vào phòng tắm.

Hoàng đồng học ngồi xổm ở cửa cùng Đại Hoàng, nghe người kia tắm, chờ Đàm Tử Dực tắm xong, tiếng nước dừng lại, cậu lập tức ôm lấy con mèo chạy sang phòng khách, làm bộ vừa nãy chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hoàng đồng học tuy rằng lén lút lên kế hoạch không ít chuyện, cũng xem không ít thứ không thích hợp cho thiếu nhi, nhưng tận trong xương vẫn là một nam sinh dễ ngượng ngùng.

Sau khi cùng học trưởng làm mấy việc như thế, giờ chỉ thở một cái thôi cũng cảm thấy then thừng.

Đàm Tử Dực tắm xong lau tóc đi ra, lại đứng ở ngay trước mặt cậu, khom lưng, dùng ngón tay nâng cằm cậu lên, môi hôn một cái.

Hoàng đồng học ngừng thở nhìn anh, lại thấy Đàm Tử Dực cười không ngừng.

“Làm gì mà như gặp đại địch vậy?” Đàm Tử Dực ngồi bên cạnh cậu, “Ngày hôm nay không làm với em đâu.”

Hoàng đồng học nuốt nước miếng, mũi nóng bừng, ôm Đại Hoàng không lên tiếng.

“Vẫn còn thẹn thùng à?” Đàm Tử Dực xoa xoa mái tóc ướt nhẹp của cậu, “Em rồi sẽ quen thôi, sau này hai chúng ta là một đôi rồi, hôn môi cùng chuyện đó cũng là chuyện thường tình.”

“Thường tình?” Hoàng đồng học kinh ngạc nhìn về phía anh.

Đàm Tử Dực cười: “Đúng vậy, em không muốn à?”

“A.....” Hoàng đồng học lại thu hồi tầm mắt, không nhìn học trưởng, chỉ nhìn con mèo, “Không phải ạ.”

“Vậy thì tốt, ” Đàm Tử Dực nói, “Chuyện đó em cũng không có kinh nghiệm, như vậy đi, thừa dịp mấy ngày nghỉ này, hai chúng ta học tập một chút, có điều phải đợi đến khi anh thi xong quay về, ngày mai anh phải về trường rồi.”

Hoàng đồng học mỉm cười.

“Nếu không em về cùng anh nhé?” Đàm Tử Dực nói, “Mẹ em ở bên đó vẫn ổn đúng không? Nếu không có vấn đề, em theo anh đi.”

76. Chương 76

Hoàng đồng học không nghĩ tới học trưởng phải đi vội thế, cậu càng không nghĩ tới sẽ cùng đi với người kia.

“Làm khó em à?” Đàm Tử Dực kéo tay cậu lại, “Chúng ta thăm quá, mới vừa ở cùng nhau lại phải tách ra.”

Hoàng đồng học suy nghĩ một chút, nói: “Học trưởng, vậy anh chờ em một chút.”

Cậu chạy lên tầng.

Mấy ngày thi cậu vẫn luôn ở tại nhà Đàm Tử Dực, cái cặp sách ngày trước lúc nào cũng đầy ụ cũng để tại đây, cậu chạy về phòng ngủ, tìm một hồi, sau đó cầm túi bút đi xuống tầng.

Đàm Tử Dực ôm Đại Hoàng nhìn cậu, hỏi: “Làm sao thế?”

Hoàng đồng học nói: “Học trưởng, em chỉ có 123 đồng, vốn là muốn mua quà tặng anh, đủ tiền vé xe không ạ?”

Cậu hỏi câu này làm cả con tim Đàm Tử Dực đều chua xót, ôm chặt lấy cậu rồi nói: “Theo anh thì là người của anh, tiền này em cứ cất đi, giữ lại mua quà cho anh, còn vé tàu, coi như là quà tốt nghiệp anh

dành cho em.”

Hoàng đồng học nằm nhoài trong lòng học trưởng, đột nhiên cảm thấy giống như Đại Hoàng nằm ườn trong lòng mình vậy.

Cậu nói: “Học trưởng, chờ qua khoảng thời gian này em sẽ đi làm thêm kiếm tiền.”

“Không cần vội, ” Đàm Tử Dực nói, “Bên trong cái đầu nhỏ không nên nghĩ đến những thứ này.”

“Hả? Vậy thì nghĩ gì ạ?”

“Nghĩ về anh chứ sao!”

Hoàng đồng học và Đàm Tử Dực mang luôn Đại Hoàng đi, trước khi trở lại Đàm Tử Dực gọi điện cho bạn bè tốt ở Đại Học, bảo người ta đi thuê một căn hộ nhỏ cạnh trường cho họ, lúc hai người đến có thể vào ở luôn.

Đại Hoàng không thể cho lên xe, phải gọi điện cho công ty chuyên gửi thú cưng, Hoàng đồng học không yên lòng, lúc rời Đại Hoàng còn đỏ cả mắt lên.

Còn chuyện ở nhà, Hoàng đồng học gọi điện thoại về, vẫn không có ai nhận.

Cậu trở về nhà một chuyến, có thể thấy mẹ của cậu đã trở lại nhưng lại đi rồi.

Cậu thu thập đồ vật của mình một chút, để lại tờ giấy cho mẹ như lúc trước.

Kỳ thực Hoàng đồng học trong lòng rất khó chịu, tuy việc cũng đã như vậy, nhưng cậu vẫn hi vọng mẹ có thể chú ý đến cậu một chút.

Nhưng, người kia luôn luôn không để ý đến.

Ngồi trên xe lửa, Hoàng đồng học trong lòng phức tạp.

Đây là lần đầu tiên xa nhà, đi đến một nơi có ý nghĩa to lớn với cậu.

Cậu hỏi Đàm Tử Dực: “Học trưởng, trường học của các anh to không? Đẹp không ạ?”

Đàm Tử Dực cười nói: “Chờ em đến đó nhìn thì tự biết, hơn nữa, sau này chỗ đó cũng là trường của em

mà.”

Tuy rằng Hoàng đồng học thi cũng khá tốt, nhưng cũng không tin tưởng tuyệt đối, cậu không chắc mình có thể tiếp tục làm học đệ Đàm Tử Dực hay không, nếu như có thể thì tốt rồi.

Xe đi sáu tiếng, trong khi Đàm Tử Dực ngủ một lúc, Hoàng đồng học lại vì hưng phấn nên vẫn nhìn ra bên ngoài.

Cậu đột nhiên có cảm giác, giống như bây giờ đã thoát ra khỏi bóng tối, từ nhân sinh luôn bị phủ nhận, từ nơi này bắt đầu lại, bên cạnh có người cậu thích, còn có tương lai tươi sáng trong tay.

Khi xe di chuyển vào ga, cậu căng thẳng, tim đập nhanh hơn, nhìn sân ga xa lạ vừa kích động vừa lo sợ.

Đàm Tử Dực kéo tay cậu, không để ý người ngoài, thoải mái xuống xe.

Anh nói: “Đi thôi, học trưởng cho em xem trường đại học tương lai của em nhìn như thế nào.”

=====

Tôi cũng phải ra cửa

Tôi cũng phải đi xe.

Hoàng đồng học sẽ gặp lại mọi người sau, chờ tôi đi uống rượu về nhé.

Meow meow.

77. Chương 77

Hoàng đồng học sợ những thứ xa lạ, cậu cho tới bây giờ chưa tới thành thị khác bao giờ, nếu để cho mình cậu đi cậu có thể sẽ ở trong đám người căng thẳng đến cả người đổ đầy mồ hôi.

Thế nhưng lần này, bởi vì có học trưởng cầm tay cậu, cậu cái gì cũng không cần nghĩ nữa, chỉ cần đi theo người kia là được, vì lẽ đó, trong lòng cậu rất an tâm.

Từ nhỏ đến lớn, cậu lần đầu tiên gặp được người khiến cậu an tâm như thế.

Từ trạm xe lửa tới trường học, dọc theo đường đi, Đàm Tử Dực giới thiệu với cậu nơi nào có ăn ngon, nơi nào có chỗ chơi vui, nói đợi lát nữa giới thiệu cậu cho bạn cùng phòng của mình, mặt khác ba người nam sinh kia, cũng rất chờ mong nhìn thấy cậu.

Hoàng đồng học vừa nghe, liền kinh ngạc: “Hả? Bọn họ đều, đều biết rồi à?”

Đàm Tử Dực nở nụ cười: “Biết chứ, anh thích em, cũng chẳng cần phải giấu diếm gì.”

Không biết tại sao, Hoàng đồng học cảm thấy câu nói này rất ấm lòng, làm mũi cậu cay cay.

Bọn họ là đồng tính luyện ái, học trưởng dũng cảm cứ như vậy báo cho mọi người.

“Học trưởng, ” Hoàng đồng học nói, “Bọn họ đều chấp nhận sao?”

“Đồng Đồng, em đã rời khỏi cuộc sống trước đây rồi, ” Đàm Tử Dực nói, “Em nhìn xem, thành phố còn lớn hơn thành phố chúng ta sống trước đây, cũng nhiều người hơn, em biết điều này có nghĩa là gì Không?”

“Là gì à?”

” Ý nghĩa rằng nó cũng càng thêm bao dung, ” Đàm Tử Dực nói cho cậu biết, “Ở đây, em không cần cần thận từng ly từng tí giống trước đây, em có thể thỏa thích làm chính mình, muốn làm gì thì cố gắng thực hiện, không có ai cười nhạo em cũng không có ai xem thường em, bởi vì mọi người đều giống nhau.”

“Giống nhau?”

“Đều đang cố gắng trở thành người tốt hơn, ” Đàm Tử Dực nắm tay cậu nói, “Em cũng thế, em phải học đi tìm bạn bè thực sự, học tự tin lên, cái gì cũng không cần sợ, bởi vì có anh làm hậu thuẫn cho em rồi, hiểu chưa?”

Đàm Tử Dực lời nói này làm Hoàng đồng học khóc ngay lập tức, cậu dẫu dẫu miệng, cắn cắn môi, kìm lấy nước mắt nói: “Học trưởng, anh thật tốt.”

“Biết thế thì sau này phải luôn bên anh, ” Đàm Tử Dực tiến đến bên tai cậu, cười nói, “Báo đáp anh thật tốt.”

Hoàng đồng học không biết anh nói “Báo đáp” có giống như mình nghĩ hay không, nói chung, lại đỏ mặt.

Đàm Tử Dực cùng Hoàng đồng học đứng ở cổng trường học, Hoàng đồng học lập tức thán phục: “Thật là khí thế à!”

“Đợi hai, ba tháng, em cũng sẽ tới nơi này.” Đàm Tử Dực ôm cậu đi vào trong, “Nghĩ kỹ muốn học ngành gì chưa?”

“Chưa ạ, ” Hoàng đồng học nói, “Em muốn theo ngành của anh.”

Đàm Tử Dực bóp bóp mặt cậu: “Em cứ nghĩ mình thích cái gì trước đi, em thích mới là quan trọng nhất.”

Nhưng Hoàng đồng học không biết mình thích gì.

Cậu chỉ thích học trường.

Hai người trò chuyện về đề tài này, đi ngang qua mỗi một tòa nhà Đàm Tử Dực đều giới thiệu với cậu một chút, đi mất nửa ngày, cuối cùng cũng tới ký túc xá.

Đứng dưới ký túc xá, Hoàng đồng học ngại không muốn đi vào.

“Không có chuyện gì đâu, ” Đàm Tử Dực cười đem cậu kéo vào, đến chỗ quản lý đăng ký cho cậu, sau đó nói, “Sớm muộn gì đều phải gặp mặt, mấy người bạn họ ở trong phòng chờ em lâu rồi.”

Hoàng đồng học hoang mang rối loạn, thậm chí lúc lên lầu còn bị cùng tay cùng chân, cậu rất sợ bạn bè học trường không thích mình.

Đến cửa phòng ký túc xá, Đàm Tử Dực mở cửa, cửa chưa kịp mở Hoàng đồng học đã nghe thấy bên trong hô một tiếng: “Đột! Mở cửa mở cửa mau! Dực ca với con dâu nuôi Tiểu Đồng của cậu ấy trở về rồi!”

78. Chương 78

Đàm Tử Dực nín cười, nhìn Hoàng đồng học căng thẳng đến nổi dựng hết tóc gáy lên, nhẹ giọng hỏi cậu: “Em xấu hổ à?”

Hoàng đồng học liên tục chớp mắt, nhìn cửa chầm chầm, quên cả đáp lại Đàm Tử Dực.

Cửa mở ra, ba nam sinh chen nhau đứng đó, trong mắt mỗi người đều viết hai chữ “hóng chuyện”.

Hoàng đồng học theo bản năng trốn phía sau học trưởng, Đàm Tử Dực trực tiếp ôm bờ vai của cậu, đứng trước ba người họ, nói: “Giới thiệu một chút, đây là Hoàng Đồng của mình, sau này mà gặp nhau ở trường, chăm sóc nhau nhiều hơn nhé.”

Hoàng đồng học đỏ mặt chào bọn họ, Đàm Tử Dực trong nháy mắt phảng phất nhìn thấy người bạn nhỏ của ba năm trước.

Rụt rè, khuôn mặt đỏ ửng, rất đáng yêu.

Ba người nhường đường, để hai người lặn lội đường xa vào trong phòng.

“Đẹp trai nha!” Một người mặc màu áo may ô đen lấy cùi chỏ huých Đàm Tử Dực, “Chị dâu này nhìn xứng đôi lắm!”

Hoàng đồng học lại muốn bốc khói, cậu bị người khác gọi là “chị dâu”.

Đàm Tử Dực cười, kéo cái ghế của mình để cho Hoàng đồng học ngồi, Hoàng đồng học ngoan ngoãn như học sinh tiểu học, ôm cặp ngồi đó.

“Không có chuyện gì đâu, không cần câu nệ như vậy, ” một nam sinh mặc áo may ô trắng nói, “Sau này phòng đây cũng chính là phòng của em rồi!”

“Không cần, ” Đàm Tử Dực nói, “Phòng của em ấy chỉ có có chúng tao, không cần có thêm bọn mày.”

Mấy người họ cười Đàm Tử Dực mưu mô hẹp hòi, Hoàng đồng học nhìn bọn họ ồn ào, tự ngồi chỗ đó lên lên nở nụ cười.

“Đúng rồi, chìa khóa của mày nài, ” người mặc áo trắng đưa cho Đàm Tử Dực hai cái chìa khóa, “Nhà thuê được rồi, một quý, ở ngay chung cư đối diện trường bọn mình, tòa 15 tầng 2 phòng 1722, là một căn hộ nhỏ, ba tháng đóng tiền một lần, tao cảm thấy cũng được.”

“Được, cảm ơn nhá.” Đàm Tử Dực nhận chìa khóa, đưa cho Hoàng đồng học: “Sau này sẽ là nhà chúng ta đấy.”

Hoàng đồng học nhìn chìa khóa trong lòng bàn tay, trong lòng thấy ầm ập khó nói thành lời.

Cậu tuy rằng có nhà, chỉ là cái nhà kia chưa bao giờ chấp nhận cậu, bây giờ, một người chỉ có lớn hơn cậu hai tuổi lại dành cho cậu một ngôi nhà chân chính.

Hoàng đồng học muốn khóc, nhưng trước mặt nhiều người như vậy cậu không dám.

“Tao hỏi qua một chút rồi, ” áo trắng nói tiếp, “Năm nhất sinh viên không được ở bên ngoài, dù hai bọn mày thuê nhà bên ngoài, đến khi Tiểu Hoàng đi học cũng phải về trường ở.”

“Không sao cả, ” Đàm Tử Dực nói, “Đến lúc đó nói sau, cùng lắm trong tuần bọn tao vẫn ở trường, cuối tuần ra ngoài ở cũng được.”

Trong đầu Hoàng đồng học đột nhiên hiện ra hai chữ “Ổ chung”, cậu mắc cỡ không dám nhìn người khác.

“Dù sao thì hai người cũng đi qua nhìn một chút, ” anh áo trắng nhìn đồng hồ, “Chắc vẫn chưa ăn cơm đúng không? Vậy thì tối nay tao mời khách, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa đi, coi như là tẩy trần đón gió cho hai người.”

“Không cần đâu, để tao mời, ” Đàm Tử Dực đi qua, cất cặp sách Hoàng đồng học xong, dặt tay cậu, nói: “Đi ăn cơm thôi, cho bọn mày chọn chỗ, coi như ăn mừng tao với người bạn nhỏ này chính thức đến với nhau.”

79. Chương 79

Hoàng đồng học cực kỳ không muốn cùng bạn cùng phòng Đàm Tử Dực ăn cơm, nhưng lúc bị kéo tay đi, cậu chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo.

Năm người, đi trong trường đại học, Đàm Tử Dực vẫn giới thiệu trường học cho Hoàng đồng học, nam sinh mặc áo may ô đen giờ đã đổi thành mặc sơ mi đen, anh ấy ...là năng nói nhất, Đàm Tử Dực nói một câu, anh ấy ở bên cạnh bù thêm hai câu, cuối cùng, bị nam sinh mặc sơ mi trắng kéo sang một bên.

Hoàng đồng học lúc đầu rất hồi hộp, nhưng lúc dọc theo con đường này nghe bọn họ tán gẫu, chậm rãi thả lỏng ra, bởi vì cậu cảm giác được mọi người thật sự đều là bạn tốt Đàm Tử Dực, cũng rất chân thành nhiệt tình với cậu.

Từ nhỏ đến lớn Hoàng đồng học ...toàn sống phải nhìn sắc mặt người khác, người khác đối với cậu có phải là thiếu kiên nhẫn, chán ghét hay không, cậu có thể cảm nhận được.

Bởi vì mẫn cảm, nên lúc nào cũng cẩn thận tỉ mỉ, lại vì như thế, nên rất khó kết bạn.

Cậu được Đàm Tử Dực nắm tay, không e dè đi ra phía cổng trường, lúc ra khỏi trường, cậu nhỏ giọng nói: “Học trường, em rất hâm mộ anh.”

“Hả?” Đàm Tử Dực nhích lại gần cậu, bởi vì Hoàng đồng học thấp hơn anh nửa cái đầu, lúc hai người nói chuyện, Đàm Tử Dực theo bản năng hơi nghiêng người, “Làm sao vậy?”

“Anh chỗ nào cũng có thể kết bạn được với nhiều người tốt.”

Đàm Tử Dực nở nụ cười, ôm chầm lấy cậu, choàng cổ Hoàng đồng học: “Thật ra em cũng có thể như thế mà, nhưng điều kiện tiên quyết là, em phải tin tưởng rằng mình có thể đã.”

Hoàng đồng học quay đầu nhìn anh.

Đàm Tử Dực nói: “Yêu người khác thì bắt đầu phải yêu chính mình, học cách yêu chính mình mới hiểu làm sao để yêu người khác. Chuyện kết bạn này cũng vậy, trước tiên em phải tin tưởng rằng bản thân đáng giá để người khác thương thức, mới có thể kết giao với những người bạn thực sự, em hiểu không?”

Hoàng đồng học như hiểu mà lại như không hiểu.

Đàm Tử Dực cười cười, xoa xoa tóc của cậu: “Không cần vội, cứ từ từ đi, ba người phía trước kia kìa, em có thể luyện tập từ họ.”

Chỗ bọn họ ăn cơm cũng không xa, ra khỏi trường thì rẽ phải, đi vài bước là đến.

Cả một bữa cơm Hoàng đồng học đều hé miệng ra cười, bởi vì cậu không ngừng nghe được các anh cùng phòng Đàm Tử Dực “Lên án”.

“Dực ca á, lúc năm nhất, đã ba lần cự tuyệt hoa khôi của khoa bọn anh! Ba lần cơ đấy!” Áo sơ mi đen nói, “Anh hỏi tại sao, đây là mỹ nữ đó, ai mà không thích mỹ nữ cơ chứ? Kết quả cậu ta lạnh lùng bảo, tao có người bạn nhỏ của mình rồi.”

Áo sơ mi đen vỗ bàn một cái, tâm tình hứng khởi nói: “Mịa nó em còn không biết đâu, lúc đó anh vẫn độc thân, đột nhiên bị tổng thức ăn chó đẩy hống liền ngã xuống đất không dậy nổi!”

Hoàng đồng học cười, nhìn lén Đàm Tử Dực, cậu đã nghĩ nhất định sẽ có rất nhiều người yêu thích học trưởng, cũng nghĩ tới mình không thể sánh được với những người kia, vì vậy, trước khi thi Đại học, cậu đều rất lo sợ và bất an, không nghĩ tới, học trưởng bởi vì cậu, thật sự đi cự tuyệt người khác.

“Còn nữa còn nữa, ” áo sơ mi đen vẫn còn nói tiếp, “Cuối năm ngoái học viện bọn anh tổ chức dạ hội, muốn diễn một vở kịch, mọi người đều bầu nam chính là Dực ca, người ta đẹp trai mà, mặt sinh ra là để làm nam chính rồi, không ai dành được luôn!! Kết quả cậu ta không làm, em biết vì sao không?”

Hoàng đồng học cong khóe miệng, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao ạ?”

“Bởi vì cậu ta nói, cái vở kịch đó có cảnh nam nữ chính hôn nhau, cậu ta chỉ có thể hôn người bạn nhỏ của cậu ta!” Áo sơ mi đen diễn kịch che ngực ngã xuống bên cạnh người áo sơ mi trắng, “Ai dô, trời ạ, em nói đi, đây có phải là tuyệt mỹ ái tình không!”

80. Chương 80

Hoàng đồng học cảm thấy xấu hổ, nhưng lại có chút vui vẻ.

Cậu lén ngoắc ngón tay học trưởng ở dưới bàn, người kia thuận thế nắm lại tay cậu.

Cả một bữa cơm này, áo sơ mi đen đều kể một tấm chân tình của Đàm Tử Dực ra sao làm sao, khiến mọi người trong phòng đều trở thành mấy quả chanh thành tinh luôn rồi.

Hoàng đồng học trước giờ không nghĩ tới học trưởng là một người như vậy, thường xuyên ở trước mặt người khác nói về mình, thậm chí ngay ở trước mặt những người khác khen mình.

Cậu nghĩ mình không có tốt như là học trưởng nói.

Nhưng cậu nghĩ, chắc đây chính là trong mắt tình nhân biến Tây Thi? Nghĩa là học trưởng thật sự rất thích mình.

Ăn cơm xong, áo sơ mi đen đề nghị mọi người – đi chơi tiếp, hát Karaoke, hoặc xem Chạy Trốn Khỏi Mật Thất.

Áo sơ mi trắng nói khê vào tai anh ấy:”Bọn họ ngồi mấy tiếng tàu hỏa rồi, nhất định rất mệt mỏi, để cho họ về nghỉ ngơi đi. ” Bé ngoan áo sơ mi đen cầm miệng:”Được được, mày nói cũng đúng!” Bạn cùng phòng chưa biết tên kia, có việc nên đi trước, áo sơ mi trắng cùng áo sơ mi đen cùng giúp Đàm Tử Dực và Hoàng đồng học về ký túc xá cầm hành lý, sau đó dẫn hai người bọn họ đi tới căn hộ nhỏ.

Hoàng đồng học lại bắt đầu căng thẳng kích động, tuy rằng phòng này chỉ là thuê, là tạm thời mà thôi, nhưng cậu vẫn cảm giác đây chính là gia đình của cậu và học trưởng.

Nhà trọ ở chung cư đối diện trường học, – một tòa nhà cao 17 tầng.

Sau khi bốn người đến, áo sơ mi trắng lôi kéo áo sơ mi đen chuẩn bị đi về.

“Bạch Tinh, tiền thuê nhà ai giúp tao trả thế?” Đàm Tử Dực theo bọn họ ra đến cửa, hỏi một câu.

Áo sơ mi trắng nói:”Cuối tháng rồi, mấy anh em cũng không có nhiều tiền như vậy, là mọi người cùng góp vào, hôm nào nói sau đi, chuyện này không vội, bọn mày cứ nghỉ ngơi trước đã.”

Áo sơ mi đen vỗ vỗ vai Đàm Tử Dực:”Đúng rồi đúng rồi, Dực ca cùng Tiểu Đồng nghỉ ngơi cho tốt, chúng tao đi đây.”

Anh tiện tay kéo áo sơ mi trắng tiến vào thang máy, cười híp mắt phất tay với Đàm Tử Dực.

Cửa thang máy đóng lại, Đàm Tử Dực cười cười trở về nhà.

Hoàng đồng học đang ngồi xổm xếp đồ của mình ra, bọn họ ít nhất sẽ ở đây một tháng, trước khi đến đây, cậu cố ý mang nhiều hơn hai bộ quần áo để tắm rửa.

“Đợi lát nữa rồi xếp.” Đàm Tử Dực đem người kéo lên, ôm Hoàng đồng học dẫn cậu đi tham quan mỗi phòng, “Cảm giác thế nào? Có thích không?”

Đây là một căn hộ nhỏ rất phổ thông, 50 đến 60 mét vuông, một phòng ngủ, một phòng khách, sau đó là nhà bếp cùng phòng tắm, có thêm một cái ban công nhỏ, Hoàng đồng học rất thích.

“Rất thích ạ.” Hoàng đồng học nói, “Thật ra chỉ cần được ở với anh, chỗ nào em cũng hài lòng hết.”

Càng nói càng nhỏ giọng, sau khi nói xong, vành tai đều đỏ hết lên.

Đàm Tử Dực cười, hôn một cái lên vành tai đỏ bừng của cậu, nói: “Em gần đây giỏi lắm.”

“Hả? Cái gì ạ?”

“Không có gì, ” Đàm Tử Dực ôm người vào trong ngực, trước khi hôn môi còn nói câu, “Có khả năng tu luyện thành iu quá rồi, nói một câu thôi cũng làm anh muốn hôn em”

Hoàng đồng học kinh ngạc nhìn anh, vừa định nói một chữ “A”, đã bị hôn lên.

Bọn họ ngã xuống ghế salon rồi hôn môi, Hoàng đồng học nghĩ, mùa hè năm nay thật đẹp.

81. Chương 81

Đàm Tử Dực hỏi cậu: “Gần đây học tập có tốt không? “

Hoàng đồng học bị hôn đến ngây ngẩn cả người, lấy lại tinh thần, không hiểu ý của anh.

“Chính là chuyện đó đó, ” Đàm Tử Dực cười hỏi, “Em muốn trên ghế sofa hay là vào phòng ngủ?”

Hoàng đồng học bình tĩnh, sau đó mặt đỏ như muốn xuất huyết.

“Em....., em không, không biết.” Hoàng đồng học nỗ lực ngồi dậy từ dưới thân học trưởng, kết quả lại bị đè trở lại, tiếp tục hôn môi.

Hoàng đồng học thích hôn môi với học trưởng, trước khi đến với học trưởng, cậu chưa từng thử qua cảm giác này, môi dán vào nhau, đầu lưỡi giằng co, – hôn một cái nóng bừng cả người lên.

“Chúng ta làm đi, ” Đàm Tử Dực đột nhiên đứng dậy, trong khi Hoàng đồng học còn dờ ra thì đã bế cậu lên, “Đi phòng ngủ.”

Hoàng đồng học ôm cổ anh, cả tinh thần lẫn thể xác đều căng thẳng.

Vào phòng ngủ, hai người cùng đổ xuống giường, Hoàng đồng học ôm học trưởng không buông tay, người kia cười cười, nói bên vành tai cậu: “Chờ một chút, anh đi kéo rèm cửa sổ vào.”

Hoàng đồng học then thùng buông tay, tiện tay lấy cái gối ở đầu giường che mặt.

Đàm Tử Dực kéo rèm cửa sổ, anh cũng không muốn để người khác thấy dáng vẻ của người bạn nhỏ nhà mình.

“Em sợ à?” Đàm Tử Dực chạm vào trên người Hoàng đồng học, nhận ra cả hai đều đã có phản ứng, mang theo ý cười nói, “Hình như em còn rất mong chờ nữa.”

Hoàng đồng học đúng là có chút chờ mong, nhưng cũng có chút sợ sệt. Lần trước ở nhà, hai người chưa làm tới bước cuối cùng kia, nhưng Hoàng đồng học cũng đã thấy thoải mái rồi.

Cậu giữ lại gối đầu đang bị học trưởng lấy ra, xấu hổ không dám nhìn đối phương, chỉ có thể cắn môi quay đầu sang hướng khác.

“Nhìn anh này.” Đàm Tử Dực nhẹ nhàng nâng cằm cậu, khiến người kia nhìn mình, “Em nhìn thẳng vào mắt anh đi.”

Hoàng đồng học nghe lời, trong vòng một tiếng sau đó, trừ những lúc đau không mở nổi mắt, còn những lúc khác đều cố gắng nhìn học trưởng của mình.

Cậu không nghĩ thì ra cảm giác làm đến bước cuối cùng là như vậy, không giống với buổi chiều hôm trước. Rất đau, cũng rất kỳ diệu.

Hoàng đồng học vui nhất không phải vì làm chuyện này, mà là cậu càng ngày càng lại gần sát được với học trưởng.

Cậu ôm Đàm Tử Dực, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cậu không muốn khóc, nhưng không kiềm chế được.

Ban đầu Đàm Tử Dực cho là cậu quá đau, càng nhẹ nhàng cẩn thận, Hoàng đồng học lại nói: “Không sao đâu ạ, em hạnh phúc quá thôi.”

Từ nhỏ đã khát vọng được người khác yêu thương, sau tất cả mọi chuyện, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác được yêu là như thế nào.

Được người yêu thương, như bước trên đám mây, nhẹ nhàng, lại không sợ bị té xuống.

Hoàng đồng học ôm học trưởng khóc, nói:” Em rất là vui ạ.....”

Lúc Hoàng đồng học được học trưởng ôm đi tắm rửa sạch sẽ rồi đặt lên giường, cậu xấu hổ chết mất.

Thẹn thùng thì vẫn thẹn thùng, chứ cậu vẫn nắm chặt lấy tay học trưởng không chịu buông. Cậu nhỏ giọng hỏi:”Học trưởng, em làm có tốt không?”

Đàm Tử Dực đầu tiên là bất ngờ sững sờ, sau đó lập tức cười ôm lấy cậu, dỗ dành người bạn nhỏ:”Dù em thế nào cũng tốt cả, em là tốt nhất.”

Hoàng đồng học cười như quả dưa ngọt, cọ cọ trong lồng ngực của anh, hài lòng chuẩn bị ngủ một giấc.

Làm việc này quá mệt, cậu không hiểu tại sao mình một tí cũng chẳng cần động, mà vẫn mệt bỏ hơi tai.

“Học trưởng, ” Hoàng đồng học tựa như làm nũng nói, ” anh ngủ cùng với em đi.”

Đàm Tử Dực cười hân lên trán của cậu, lên giường, nằm ở bên cạnh ôm cả người vào trong lòng.

“Ngủ một lát rồi tỉnh dậy đi đón Đại Hoàng nhé, ” Đàm Tử Dực nói, “Nó mà đến, sau này chúng ta hành sự, phải nhốt nó ở ngoài.”

Hoàng đồng học mím môi cười trộm, sau đó nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, nhắm mắt lại, đi ngủ.

82. Chương 82

Buổi tối Hoàng đồng học đón Đại Hoàng về nhà, trong lúc vô tình nhìn thấy bên trong túi đeo lưng của học trưởng một hộp bcs loại to, thì ra học trưởng còn sót ruột hơn cậu.

Cậu xoa cái mặt tròn vo của Đại Hoàng, nhỏ giọng thăm thì:”Lừa người”

Cậu còn tưởng rằng học trưởng rất rụt rè cơ đấy. Nói xong, chính mình lại cười.

Cười xong, Hoàng đồng học cùng Đại Hoàng ngồi ở ghế salon nhìn TV thất thần, trong đầu đều là sự kiện buổi chiều, càng nghĩ càng quá trớn, Hoàng đồng học lại nổi lên phản ứng rồi.

Cậu không dám nghĩ lại, thả Đại Hoàng ra, đi tới trước tủ lạnh nhìn một chút. Học trưởng đi học rồi, còn về ký túc xá lấy chút đồ, hai người đi đón Đại Hoàng, lúc về vào siêu thị ngay dưới chung cư mua cơm, lúc này cậu lại muốn làm món gì đó cho học trưởng, để anh về là có đồ ăn ngon.

Hoàng đồng học lấy nguyên liệu nấu ăn ra, mặc tạp dề, lúc làm cơm lại thấy mình thật giống cô vợ nhỏ của học trưởng.

Cậu cười rất vui vẻ, có thể luôn bên cạnh học trưởng là cuộc sống cậu mong muốn nhất.

Trước khi gặp được học trưởng, Hoàng đồng học cho rằng mình là người ngoài rìa của cuộc đời này, có cũng được mà không có cũng được, cái gì cũng không làm được, cũng không có ai cần cậu.

Cậu rất cố gắng để có một con đường sống thật tốt, con đường kia dẫn tới đâu, cậu cũng không biết.

Sau này gặp được học trưởng rồi, anh như hải đăng, dùng ánh sáng của mình dẫn cậu đi đúng đường.

Hoàng đồng học thấy mình rất may mắn, chịu đựng buồn khổ mười sáu năm là để cậu gặp được may mắn của mình, năm mười sáu tuổi quen biết người anh Đàm Tử Dục này, mười tám tuổi thì bắt đầu yêu đương, cuộc đời của bọn họ bây giờ đã gắn kết với nhau rồi.

Hoàng đồng học làm xong, ôm Đại Hoàng ngồi ở trước bàn ăn, ngoan ngoãn chờ học trưởng trở về.

Cậu hi vọng cuộc sống như thế có thể kéo dài vô hạn, cậu muốn tận hưởng từng giây từng phút bên cạnh người mình yêu.

Như có một gia đình nhỏ của chính mình.

Đàm Tử Dục đang trong giai đoạn ôn tập thi cuối kỳ, thỉnh thoảng sẽ đi học, hết giờ học liền chạy về nhà.

Lúc anh đi học Hoàng đồng học cũng không quấy nhiễu, yên tĩnh ở nhà đọc sách.

Tháng ngày yên tĩnh không có sóng gió gì, Hoàng đồng học gọi điện về nhà, trùng hợp mẹ đang ở nhà, lại theo thường lệ mắng cậu một trận xong liền cúp điện thoại. Mà nguyên nhân mắng cậu cũng đơn giản, chỉ là nghỉ thi xong không đi kiếm việc mà làm, lại chạy đi nơi khác chơi.

Hoàng Đồng hy vọng mẹ có thể quan tâm mình chút, hỏi mình thi như thế nào, nhưng cậu lại thất vọng lần nữa rồi.

Đàm Tử Dực hôn đỉnh đầu của cậu, an ủi cậu, nhưng Hoàng đồng học còn cười nói: "Không sao ạ, mẹ không quan tâm em, còn có anh quan tâm em mà!" Mỗi lần cậu như vậy, Đàm Tử Dực đều đau lòng, cuối cùng ôm người hôn môi, mặc kệ Đại Hoàng ở bên cạnh kêu meow meow.

Tầm hơn hai mươi tháng sáu, kết quả thi ĐH bắt đầu được công bố.

Đàm Tử Dực cùng Hoàng đồng học đã sớm ngồi trước máy tính, không ngừng refresh hệ thống, chờ đợi kết quả.

Hoàng đồng học nói: "Em thi xong còn không so kết quả, sợ thi không tốt quá."

Đàm Tử Dực ôm cậu, hôn một cái lên mặt cậu nói: "Không đâu, trước khi em thi, anh đã ước nguyện, đổi vận tốt cả đời này đều cho em, em nhất định sẽ thi tốt."

Hoàng đồng học tựa vào lòng học trưởng, nắm lấy góc óc đối phương, cậu nghe thấy tim anh đập còn nhanh hơn cả mình.

"Học trưởng," Hoàng đồng học nói, "Em thật sự rất muốn tiếp tục làm học đệ của anh."

83. Chương 83

Trước đây mục tiêu của Hoàng đồng học, là thi được vào đại học tốt nhất.

Nhưng cũng chỉ là như thế, còn sau này tiếp tục ra sao, cậu cũng chưa biết.

Nhưng mà bây giờ, cậu lo lắng đợi kết quả thi được công bố, chỉ vì muốn làm học đệ của người này, muốn cùng anh đi tiếp con đường phía trước.

Cậu biết mình vẫn ngốc nghếch không có tiền đồ như trước đây, nhưng những thứ cậu muốn làm, vốn cũng không nhiều.

Đã đến lúc rồi, Hoàng đồng học nắm chặt tay Đàm Tử Dực. Đàm Tử Dực cười nói: "Không cần lo lắng như thế, anh bị em làm cho hồi hộp lây đây này."

Hoàng đồng học bình thường không bỏ qua câu nói nào của anh, nhưng lần này như là không nghe thấy, vẫn chăm chú nhìn màn hình máy tính. Cậu nói: "Học trưởng, em sợ lắm."

“Không cần sợ, “Đàm Tử Dực nói, “Có khi, em lại thi được cả trường tốt hơn ấy, đến lúc ấy cả anh và em cùng đi.”

Ý của Hoàng đồng học không phải cái này, nhưng cậu chỉ là nhìn học trưởng, mím mím môi.

Từ nhỏ Hoàng đồng học đã mình không thông minh, rất bình thường.

Người khác có thể ngay lập tức nhớ kỹ thơ cổ, cậu phải học đi học lại rất nhiều lần, người khác có thể sử dụng linh hoạt công thức đã học, cậu phải tận một thời gian dài rất lâu mới dùng quen.

Mỗi ngày mẹ của cậu đều nói cậu là tên rác rưởi, là con ghẻ, chỉ là đồ ăn hại – nên cậu mỗi ngày đều không ngừng nỗ lực, muốn chứng minh cho bà xem mình không có vô dụng như mẹ nói.

Cậu nhìn màn hình. Điểm trên đó, cậu nhìn đến hơn một phút cũng không có phản ứng.

Đàm Tử Dực cười, vuốt ve Đại Hoàng đang nằm nhoài trên đùi anh, cũng không nói gì, không làm phiền người ở bên cạnh, nhưng lén lút thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cuối cùng cũng coi như trời mưa xong nắng đã trở lại rồi.

Hoàng đồng học nói:”Học trưởng, không phải em nhìn lộn đó chứ ạ? Số căn cước nhập đúng chưa, có nhầm lẫn tên không vậy?”

Đàm Tử Dực đuổi Đại Hoàng từ trên đùi của mình xuống, kéo Hoàng đồng học vào lòng mình.

“Muốn chút kích thích cho trở lại hiện thực không?”

“Há?”

Hoàng đồng học sững sờ, lại bị đè ra hôn, càng hôn càng thấy mê muội.

“Điểm em cao hơn điểm sàn nhiều lắm luôn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này anh lại phải tiếp tục quan tâm học đệ này rồi.”

Chỉ một câu nói như vậy, Hoàng đồng học khóc. Cậu ôm học trưởng khóc, khóc cho bao nhiêu đau khổ uất ức kìm nén bao năm nay, cũng khóc cho một tương lai vẫn còn đang đợi ở phía trước.

Đàm Tử Dực vỗ về khe khẽ lưng của cậu nói:”Thấy chưa, ông trời không bạc đãi người có cố gắng, em tốt như vậy, lão nhân gia sau này sẽ đối xử với em thật tốt.”

Hoàng đồng học chui trong lòng anh, gật gật đầu.

“Anh cũng sẽ luôn đối xử tốt với em, “Đàm Tử Dực nói, “Tiểu học đệ, học trưởng hiện tại muốn được hôn em, em có cho hay không a?”

Hoàng đồng học lôi kéo học trưởng ngã xuống giường. Lúc này lại giơ tay lau nước mắt.

Cậu nói:”Học trưởng, em rất vui, tự dưng muốn làm việc kia”. Đàm Tử Dực cười, bắt đầu cởi cúc áo của cậu, nói:”Em giỏi thật đấy, đã bắt đầu biết dùng chiêu này rồi.”

Hoàng đồng học vẫn đỏ mặt, vẫn thẹn thùng, nhưng hiếm khi chủ động như này. Cậu ôm học trưởng, hai người vừa làm, cậu vừa khóc, khóc xong lại cười, Đàm Tử Dực nói cậu là đồ ngốc.

“Học trưởng,”Hoàng đồng học nằm nhoài trên người Đàm Tử Dực, yếu ớt hỏi, “Vậy sau này chúng ta có phải sẽ ở bên nhau mãi mãi không?” Đàm Tử Dực nhìn cậu, kéo tay cậu qua, hôn một cái vào lòng bàn tay cậu:”Chỉ cần em muốn, anh sẽ mãi mãi ở bên em, yêu em, nhé.” Hoàng đồng học nở nụ cười, sờ túi bút trên bàn, lấy bút vẽ hai chiếc nhẫn trên ngón áp út của họ.

Cậu nói:”Học trưởng, em rất thích anh.”

Đàm Tử Dực nói:”Không thể nói như vậy nữa, phải nói là em rất yêu anh chứ?”.

Hoàng đồng học đỏ mặt, tiến đến bên tai Đàm Tử Dực, nhẹ giọng nói với anh:”Học trưởng ơi, em yêu anh nhiều lắm.”

P Học tỷ gọi điện thoại đến, Hoàng đồng học nhận.

Hoàng đồng học hưng phấn nói cho chị biết thành tích của mình, học tỷ cười nói:”Được rồi được rồi, người bạn nhỏ bây giờ rất hãnh diện rồi, những việc đau khổ trước đây đều đã trải qua, học trưởng của em cũng không cần cả đêm mất ngủ nữa. “

“A? Học trưởng mất ngủ cơ à?” Hoàng đồng học quay đầu nhìn Đàm Tử Dực đang ở nhà bếp bận rộn.

“Em không biết sao?” Học tỷ cười nhạo một tiếng, “Nó ấy, em nhìn thấy bình thường đều là kiểu lạnh lùng mạnh mẽ, trên thực tế thì yếu đuối lắm, mỗi lần em không ở bên cạnh nó, nó mỗi ngày đều gọi cho chị, hỏi chị ở xa nhau rồi có còn yêu nhau được không, em xem nó đi, có buồn cười không?”

Hoàng đồng học ở bên này mím môi, lén lút nở nụ cười, thì ra những tháng ngày bọn họ không được ở cùng nhau, học trưởng phải trải qua như vậy.

“Học tử, em còn có chút chuyện, nói chuyện với chị sau nha.”

Hoàng đồng học cúp điện thoại, chạy vào nhà bếp.

“Học trưởng ơi.”

“Hả?” Đàm Tử Dực bưng món ăn ra, “Đói bụng rồi à?”

“Không phải ạ.” Hoàng đồng học lắc lắc đầu, đột nhiên đỏ ửng vành tai, nói, “Chồng à, em yêu anh!”

Tay Đàm Tử Dực đột nhiên run lên, thiếu chút nữa làm đổ cả nồi, lại ngẩng đầu, Hoàng đồng học bởi vì thẹn thùng đã chạy không còn thấy bóng rồi.

Anh đứng trong phòng bếp nghĩ lại, tự hỏi mình: em ấy vừa gọi mình là chồng mà, đúng không?

Cuối cùng cũng

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-dong-hoc>